

ЇОН КОЛФЕР

АРТЕМІС
ФАУЛ

ОСТАННІЙ ХРАНИТЕЛЬ

ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

Annotation

Коли інтелект Артеміса Фаула працює не на повну силу, йому стає нудно. Та невдовзі стрімко розпочинається нова неймовірна пригода з подорожами в тунелях часу і простору, зняттям давнього закляття і врятуванням цілого острова. Артеміс знову кидається рятувати світ. До речі, наш герой дізнається, що не такий уже він і унікальний. Адже на арені з'являється юна злочиниця Мінерва Парадізо...

- [ПРОЛОГ](#)
- [ГЛАВА 1: СКЛАДНА СИТУАЦІЯ](#)
- [ГЛАВА 2: ВБИТИ МИНУЛЕ](#)
- [ГЛАВА 3: ВОГОНЬ І СІРКА](#)
- [ГЛАВА 4: ОСТАННЄ СЛОВО ІНЖЕНЕРА ОЗКОПІ](#)
- [глава 5: АРМАГЕДДОН](#)
- [ГЛАВА 6: ВСТАВАЙ, МОЯ КРАСУНЯ!](#)
- [ГЛАВА 7: У ПІДЗЕМЕЛЛІ](#)
- [ГЛАВА 8: РІЗНОШЕРСТА КОМАНДА](#)
- [ГЛАВА 9: ВИКИД ГІРКОЇ ОТРУТИ](#)
- [ГЛАВА 10: СУПЕРНИЦТВО МІЖ БРАТАМИ](#)
- [ГЛАВА 11: СМЕРТЬ ВІД КРОЛИКА](#)
- [ГЛАВА 12: БАНДА НЕДОУМКІВ](#)
- [ГЛАВА 13: ЩАСЛИВЕ ЗАНУРЕННЯ](#)
- [ГЛАВА 14: ДЕВ'ЯТЬ ПАЛИЧОК](#)
- [ГЛАВА 15: ЦВІРКУНИ-ВБИВЦІ](#)
- [ГЛАВА 16: ПОПЕРЕДЖУВАЛЬНІ ПОСТРІЛИ](#)
- [ГЛАВА 17: ОСТАННЄ СВІТЛО](#)
- [ГЛАВА 18: ПОРЯТУНОК ДУШІ](#)
- [ГЛАВА 19: ТРОЯНДИ](#)

*Усім фанам Фаула, хто подорожував до ельфів разом зі мною.
Дякую вам.*

ПРОЛОГ

Еріу, наші дні

БЕРСЕРКИ лежали спіраллю під каменем з рунами, зарившись у землю — чоботами назовні, головами всередину, як вимагало заклинання. Зрозуміло, що через десять тисяч років не залишилося фізично ні чобіт, ні голів. Це була лише плазма чорної магії, яка зберігає в недоторканності свій розум, але навіть вона поступово розсіювалась, отруюючи ґрунт, викликаючи появу дивних рослин і заражаючи тварин незвичайною для них агресією. Можливо, через дюжину повеней берсерки підуть остаточно, і остання крапля їхньої сили витече в землю.

«Але ми ще не до кінця зникли,— думав Оро з Дану, капітан берсерків.— Ми готові спіймати свою щасливу мить, коли вона настане, і навести на людей жах».

Він направив свою думку по спіралі і був гордий, відчувши, що ельфійські воїни, які залишилися, розділяють його почуття.

«Їхня воля так само міцна, як колись були міцні їхні клинки,— подумав він.— Хоча ми мертві та поховані, але варто лише з'явитися перспективі кривавої сутички, і вона, як іскра, розпалить пожежу в наших душах».

Існування берсерків підтримувала їхня ненависть до людей і чорна магія чаклуна Брюна Фадда. Понад половина воїнів уже остаточно померли і були перенесені в післясмертя, але залишалися п'ять сотень бійців, готових виконати свій обов'язок, щойно їх покличуть.

— Пам'ятайте про свій обов'язок,— говорив їм чаклун ельфів століття тому, коли глина засипала їхні тіла.— Пам'ятайте про тих, хто помер, і про людей, які вбили їх.

Оро це пам'ятав і буде пам'ятати завжди. Так само, як ніколи він не забуде дотик землі та каміння, що перекочується по його померлій, висихаючій шкірі.

— Ми повинні пам'ятати,— посилав він сигнал своїм воїнам.— Ми

будемо пам'ятати, і ми повернемося.

Його думка полетіла вниз, у землю, і відбилася луною від мертвих воїнів, які жадали вибратися зі своєї могили і знову побачити сонце.

ГЛАВА 1: СКЛАДНА СИТУАЦІЯ

Із нотаток доктора Жербаля Аргона, психіатрична спілка

1. Артеміс Фаул, колись оголошений підлітком з видатними кримінальними здібностями, тепер воліє скромно називатися «юним генієм». Очевидно, він змінився (примітка для самого себе: «Гм-м?»).

2. Протягом останніх шести місяців Артеміс проходив тижневі сеанси терапії в моїй клініці у Небесному місті з метою лікування від жорстокого комплексу Атлантиди — психологічного стану, що з'явився в результаті занурення в ельфійську магію (так йому й треба, гидкому хлопчиськові).

3. Не забути представити докладний звіт у Легітимну Ельфійську Поліцію.

4. На даний час Артеміс мав вигляд повністю вилікуваного. Чи так це? І чи можливо таке?

5. Обговорити з Артемісом мою теорію відносності. Вона може стати дуже цікавим розділом для моєї книги «Переможений Фаул: перехитрити хитруна» (видавці люблять такі назви і добре за них платять).

6. Заповіти нові знеболюючі для мого пошкодженого стегна.

7. Заповнити свідоцтво про психічне здоров'я Артеміса. Останній сеанс сьогодні.

Кабінет доктора Аргона, Небесне місто, Нижні рівні

Артеміс Фаул утрачав терпіння. Доктор Аргон запізнювався. Цей останній сеанс був йому потрібен не більше, ніж попередні півдюжини. Артеміс, хвала небесам, повністю здоровий, і був таким ще з вісімнадцятого тижня лікування. Його дивовижний інтелект прискорив процес, і він більше не збирався даремно витратити час на теревені з якимось жалю гідним психіатром.

Спочатку Артеміс міряв кроками кабінет, не бажаючи, щоб його

заспокоював водоспад з пульсуючими вогниками, потім посидів хвилинку в кисневій камері, що, як він уважав, приводить у стан душевної рівноваги набагато краще.

«Авжеж, киснева камера»,— подумав він, швидко вискакуючи із заскленої кабіни.

Нарешті двері заскрипіли і відкотилися на роликах убік, впускаючи доктора Жербалю Аргона в його власний кабінет. Лікар-коротун відразу ж стрибнув у своє крісло. Він занурився в обійми його численних подушечок, човгаючи по кнопках підлокітника, поки гелева подушечка під його правим стегном не зайнялася неясним світлом.

— Ох,— зітхнув він.— Моє стегно мене вбиває. Ніщо не допомагає, чесне слово. Люди думають, що знають, що таке біль, але вони про нього і уявлення не мають.

— Ви спізналися,— холодно зауважив Артемід на вільній ельфійській.

Аргон знову блаженно зітхнув, коли розігріта подушечка почала масажувати його стегно.

— Завжди поспішаєш, а, гидкий хлопчисько? Чому ти не дихаєш киснем або не медитуєш біля водоспаду? Ченці Хей-Хей моляться біля таких водоспадів.

— Я не ченець ельфів, докторе. Мене мало цікавить, що вони роблять після першого гонгу. Ми закінчили з моєю реабілітацією? Або ви бажаєте і далі гаяти мій час?

Аргон злегка насупився, потім посунувся вперед, поклав на стіл розкрити теку.

— Чому, чим здоровішим ти стаєш, тим грубіше розмовляєш?

Артемід схрестив ноги і вперше дозволив собі трохи розслабитися.

— Пригнічений гнів, докторе. Звідки він береться?

— Давай не відхилятися вбік, добре, Артемісе? — Аргон витягнув зі своєї теки колоду карт.— Я покажу кілька чорнильних плям, а ти мені скажеш, що вони тобі нагадують.

Артемід випустив довге театральне зітхання.

— Чорнильні плями. Ні, будь ласка! Я проживу на світі набагато менше вашого, лікарю, і в мене немає часу, щоб витратити його на ваші шарлатанські тести. З таким же успіхом ми можемо гадати про майбутнє на кавовій гущі або по нутрощах індика.

— Чорнильні плями — надійний показник розумового здоров'я,—

образився Аргон.— Перевірений і випробуваний.

— Перевірений психами для психів,— пробурчав Артеміс.

— Що ти бачиш у цій чорнильній плямі?

— Я бачу чорнильну пляму,— сказав Артеміс.

— Так, але що ця пляма тобі нагадує?

Артеміс роздратовано посміхнувся.

— Карту номер п'ятсот тридцять чотири.

— Вибач?

— Карта п'ятсот тридцять чотири,— повторив Артеміс.— Із серії шестисот стандартних карт із чорнильними плямами. Я запам'ятав їх за час наших сеансів. Ви навіть не перемішали колоду.

Аргон перевіряв номер на зворотному боці карти: так і є, 534.

— Знання номера — не відповідь. Що ти бачиш?

Артеміс скривив губу.

— Я бачу закривавлену сокиру. А також поранену дитину і ельфа, загорнутого в шкіру троля.

— Справді? — зацікавився Аргон.

— Ні. Не зовсім. Я бачу міцний будинок, можливо, родинний, з чотирма вікнами. Вірний пес проводить мене по мощеній доріжці до дверей, які видно вдалині. Я думаю, що, звірившись зі своїм довідником, ви знайдете, що ця відповідь потрапляє в розділ «Здорові параметри психіки».

Перевірка Аргону не була потрібна. Гидкий хлопчисько мав рацію — як завжди. Можливо, йому вдасться приголомшити Артеміса своєю новою теорією? Це не входило в програму, але могло принести доктору трохи слави.

— Ти чув про теорію відносності?

— Це жарт? — моргнув Артеміс.— Я подорожував крізь час, докторе. Вважаю, мені дещо про неї відомо.

— Ні. Я не про цю теорію. Моя теорія відносності припускає, що всі речі магічно пов'язані між собою, і на них впливають стародавні заклинання або магічні гарячі точки.

Артеміс потер підборіддя.

— Цікаво. Тільки я вважаю, що цей ваш постулат слід назвати скоріше теорією співвідносності.

— Отже,— сказав Аргон, намагаючись ігнорувати глузливий тон Артеміса,— я провів ряд досліджень і з'ясував, що Фаули протягом

тисячоліть були джерелом неприємностей для чарівного народу. Десятки твоїх предків шукали під землею глечики із золотом, хоча досяг успіху в цьому тільки ти.

Артеміс розпрямився в кріслі: це було дійсно цікаво.

— І я ніколи не знав про це, оскільки ви стирали пам'ять у моїх предків.

— Точно,— сказав Аргон, задоволений тим, що йому вдалося заволодіти увагою Артеміса.— Коли твій дід був молодим, твій власний батько своїми руками зв'язав гнома, який забрів до нього в маєток. Думаю, він досі згадує той день.

— Нехай,— туг Артемісові раптово спало на думку дещо цікаве.— А що, власне, привернуло того гнома в нашому маєтку?

— Те, що там збереглася неймовірно велика кількість залишкової магічної енергії. Колись у маєтку Фаулів сталося щось грандіозне — в магічному сенсі.

— І ця збережена магічна сила зародила думки в наших головах і підштовхнула Фаулів до віри в магію,— ледь чутно пробурмотів Артеміс.— Зрозуміло. Це ситуація про гобліна та яйця, коли ти починаєш думати про магію, а потім знаходиш її? Або магія сама підштовхує тебе думати про неї?

Артеміс заніс кілька позначок у свій смартфон.

— А ця колосальна магічна подія, чи не можна про неї детальніше?

— Наші хроніки не йдуть так глибоко в минуле,— знизав плечима Аргон.— Я вважаю, ми говоримо про ті часи, коли ельфи жили на поверхні Землі, а це було понад десять тисяч років тому.

Артеміс підвівся і схилився над сидячим ельфом. Він раptom відчув себе боржником перед доктором, що відкрив теорію співвідносності, яку дійсно варто досліджувати.

— Докторе Аргоне, ви вивихнули ногу в дитинстві?

Аргон був настільки здивований, що чесно й відразу відповів на це дуже особисте питання, що, загалом, нетипово для психіатра.

— Так, саме так.

— І вас змусили носити ортопедичні черевики зі спеціальними товстими устілками?

Аргон був заінтригований. Він уже сто років не згадував про ті жахливі черевики і, насправді, зовсім забув про них — до цієї хвилини.

— Тільки один, на правій нозі.

Артеміс розуміюче кивнув, і Аргону здалося, що вони помінялися ролями — тепер він сам став пацієнтом.

— Я припускаю, що вашу ногу повернули правильно, проте в ході лікування була трохи викривлена стегнова кістка. Проста підпорка у вигляді дуги вирішить проблему з вашим стегном.— Артеміс витягнув з кишені складену серветку.— Я накидав креслення, поки ви змушували мене очікувати кілька останніх сеансів. Фоулі зуміє змайструвати для вас таку дугу. Втім, я міг помилитися на кілька міліметрів у розмірах вашого тіла, тому краще перевірити ще раз.— Він сперся всіма десятима пальцями на стільницю.— Тепер я можу йти? Я виконав свої зобов'язання?

Доктор похмуро кивнув, подумавши, що йому, мабуть, доведеться промовчати про сьогоднішній сеанс у своїй книзі. Артеміс широкими кроками пройшов кабінетом і зник за дверима.

Аргон вивчив креслення на серветці та інстинктивно зрозумів, що Артеміс правий щодо його стегна.

«Або цей хлопець найбільш нормальніше створіння на всій Землі, — подумав він,— або настільки закритий, що всі наші тести не змогли навіть подряпати його броню».

Аргон узяв зі столу гумовий штамп і великими червоними літерами відтиснув на обкладинці папки з історією хвороби Артеміса: «ЗДОРОВИЙ».

— Сподіваюся, що так,— подумав він.— Сподіваюся, що так.

Охоронець Артеміса, Батлер, очікував свого господаря у великому кріслі біля дверей кабінету доктора Аргона. Це крісло подарував Батлеру кентавр Фоулі, технічний консультант Легітимної Ельфійської Поліції.

— Мені важко дивитися, як ти втискуєшся на цей ельфів стільчик, — сказав тоді Фоулі.— Це стомлює мої очі. Ти схожий на мавпу, яка намагається розколоти кокосовий горіх.

— Дякую,— сказав у відповідь Батлер своїм низьким басом.— Я приймаю подарунок, хоча б заради безпеки твоїх очей.

Але, правду кажучи, Батлер при своєму двохметровому зрості був шалено радий мати велике крісло в місті, побудованому для дев'яностосантиметрових карликів.

Охоронець підвівся і розпрямився, впершись долонями в стелю,

розташовану вдвічі вище, ніж зазвичай прийнято у ельфів. Як добре, що Аргон мав схильність до помпезності, інакше Батлер не зміг би випрямитися, перебуваючи в клініці. Своїми склепінчастими стелями, посипаними золотими блискітками гобеленами і ковзаючими, зі штучної деревини, дверима в стилі ретро будівля швидше нагадувала не медичний заклад, а монастир, монахи якого вклоняються багатству. Тільки встановлені на стінах лазерні дезінфектори для рук і медсестри-ельфійки, які час від часу метушливо пробігали повз, натякали на те, що це все ж таки клініка.

«Я такий радий, що все це закінчується». Останнім часом ця думка відвідувала Батлера кожні п'ять хвилин. Йому не раз доводилося бувати в крутих бувальцях, але щось у цьому розташованому під землею місті вперше в житті викликало у нього справжню клаустрофобію.

Артемів вийшов з кабінету Аргона із широкою самовдоволеною усмішкою на губах. Коли Батлер побачив цей вираз на обличчі свого боса, він зрозумів, що той успішно досяг своєї мети і був визнаний вилікуваним від комплексу Атлантиди.

— Кінець нескінченним потокам слів. Кінець ірраціональному страху перед цифрою чотири. Більше ніякої параної та галюцинацій. Хвала небесам за це.

Про всяк випадок, щоб бути впевненим, він запитав:

— Ну, Артемісе, як справи?

Той застебнув куртку свого морського костюма.

— Усе гаразд, Батлере. Визнано, що я, Артеміс Фаул Другий, функціональний на всі сто відсотків, тобто приблизно в п'ять разів більше, ніж звичайна людина. Або, інакше кажучи, як п'ять Моцартів. Або гри четвертих да Вінчі.

— Лише три четвертих? Ви занадто скромні.

— Правильно,— посміхнувся Артеміс.— Такий уже я.

Батлер злегка розслабив і опустив плечі. Непомітна зарозумілість, неймовірна самовпевненість. Так, Артеміс, судячи з усього, знову став колишнім.

— Чудово. Тоді прихопимо наш ескорт і якнайшвидше вшиємося звідси, еге ж? Мені хочеться знову відчувати сонячне світло на своєму обличчі. Справжнє сонячне світло, а не промені цих ультрафіолетових ламп, які тут усюди натикані.

Артеміс відчув приплив симпатії до свого охоронця — почуття, яке

все частіше відвідувало його в останні місяці. Батлеру було доволі складно залишатися непоміченим серед людей. А тут, навіть у костюмі клоуна і з палаючими кульками для жонгливання, він не зміг би привернути до себе більше уваги.

— Добре,— погодився Артеміс.— Ми заберемо свій ескорт і зникнемо. Де Холлі?

Батлер ткнув пальцем у напрямку холу.

— Там, де зазвичай. З клоном.

Капітан Холлі Шорт із розвідувального відділу ЛЕП дивилася в обличчя свого найлютішого ворога, але відчувала при цьому тільки жалість. Звичайно, якби вона дивилася на справжню Опал Кобой, а не на її клона, можливо, жалість опинилася б не на останньому місці в списку її почуттів, то все ж таки набагато нижче за гнів і відразу, що межує з ненавистю.

Але це був клон, вирощений заздалегідь, щоб забезпечити Піксі, з її манією величі, двійником тіла. Її можна буде пересадити в нього, щоб попередити ув'язнення в клініці Ж. Аргона, якщо ЛЕП коли-небудь позбавить її свободи. А про це Поліція мріяла вже давно.

Холлі було шкода клона, тому що та була жалюгідним безсловесним створінням, яке, власне, і не просило, щоб його створювали.

Клонування було оголошено забороненим розділом медицини, як з релігійних міркувань, так і тому, що без життєвої сили, або душі, керуючої їхніми організмами, клони були приречені на коротке життя при низькій активності головного мозку і з вічними перебоями в роботі внутрішніх органів.

Зокрема, ось цей клон провів більшу частину свого життя в інкубаторі, відчайдушно борючись за кожен вдих із того моменту, як його вийняли з кокона, в якому він був вирощений.

— Ще трохи, малятко,— прошепотіла Холлі, торкаючись чола ерзац-Піксі стерильними рукавичками, вставленими в стінку інкубатора.

Холлі і сама не могла точно сказати, чому вона почала відвідувати клона. Можливо, тому, що, як сказав Аргон, ще ніхто ніколи не робив цього.

— Вона з'явилася нізвідки. У неї немає друзів.

Тепер у неї було, щонайменше, двоє друзів. Артеміс теж став приходити разом з Холлі і міг довго мовчки сидіти поруч, що було

зовсім незвично для нього.

Офіційно клон називався «Безіменний експеримент-14», але один із дотепників у клініці назвав його Непаль, що було злим жартом, поєднанням «не» і «Опал». Утім, жорстокий це був жарт чи ні, а ім'я приліпилося до клона, і тепер навіть Холлі користувалася ним, хоча й вимовляла його з деякою ніжністю.

Аргон запевнив її, що «Безіменний експеримент-14» абсолютно не має розумових здібностей, але Холлі була впевнена, що іноді молочні очі Непаль реагують на її появу. Чи може насправді клон розпізнавати її?

Холлі дивилася на тонкі риси обличчя Непаль, які чітко нагадували риси обличчя її генетичного донора.

«Ця піксі отруйна,— гірко думала Холлі.— Все, до чого вона доторкається, в'яне і гине».

Артемід увійшов до кімнати, зупинився поруч із Холлі і легко поклав руку на її плече.

— Вони помиляються щодо Непаль, — сказала Холлі. — Вона відчуває. Вона розуміє.

— Я знаю,— опустився на коліна Артемід.— Минулого тижня я її дечого навчив. Дивись.

Він поклав руку на скло і став повільно вибивати ритм.

— Це вправа, яку розробив кубинський лікар Парнассус. Він використовує її для вироблення відповідної реакції у немовлят і навіть шимпанзе.

Артемід продовжував повільно стукати по склу, і незабаром Непаль почала відповідати, вона насилу простягнула до Артеміса свою руку і незграбно повторила його ритм.

— Тепер бачиш? — вимовив Артемід.— Це пробіски розуму.

Холлі злегка притулилася плечем до плеча Артеміса, цей жест заміняв у неї обійми.

— Я знаю, що з часом твій мозок розвинеться.

Завібрував датчик у формі жолудя, прикріплений на грудях поліцейського комбінезона Холлі, і вона доторкнулася до свого навушника, приймаючи виклик. Швидкий погляд на наручний комп'ютер сказав їй, що дзвінок надійшов від технічного консультанта Поліцейської Плази, Фоулі, і що виклик кентавра позначений як «терміновий».

— Фоулі, що трапалося? Я в клініці, доглядаю за Артемісом.

По бездротовій мережі Небесного міста голос кентавра звучав Кристально чисто:

— Повертайся на Поліцейську Плазу, негайно. Захопи гидкого хлопчиська.

Кентавр говорив з акторськими інтонаціями в голосі, мабуть, він зможе стати зіркою театральної сцени, якщо раптом обірветься його поліцейська кар'єра.

— Ти помиляєшся, Фоулі. Консультант не може віддавати накази капітанам.

— Ми приймаємо із супутника зображення Кобой. Передача йде в прямому ефірі,— парирував технічний консультант.

— Уже йдемо,— сказала Холлі, перериваючи зв'язок.

У коридорі вони прихопили із собою Батлера. Артеміс, Холлі і Батлер, три товариші, що пройшли вогонь і воду, давно виробили свою манеру розмовляти в кризових ситуаціях короткими репліками.

— Положення? — запитав Батлер, побачивши заклопотаність на обличчі Холлі.

Та пронеслась уперед, тягнучи інших за собою.

— Опал,— відповіла вона по-англійськи.

Обличчя Батлера напружилось.

— Зображення?

— Супутниковий зв'язок.

— Джерело? — запитав охоронець.

— Невідоме.

Вони побігли по оформленому в стилі ретро коридору до виходу з клініки. Батлер випередив інших і притримав старомодні двері на металевих петлях. На склі дверей був намальований лікар. Він дбайливо втішав пацієнта, що плакав.

— їдемо на палиці? — запитав охоронець, і з його тону було ясно, що йому дуже не хотілося б їхати на цій самій «палиці».

— Пробач, велетне, — відповіла Холлі, проходячи в двері.— Доведеться.

Артеміс ніколи не користувався громадським транспортом, ні людським, ні ельфійським, тому він запитав:

— Що таке палиця?

— Палицями прозвали тут ремінні петлі, підвішені до рухомих

канатів, які розбігаються паралельними рядами по всьому Небесному місту. Це був стародавній і цілком придатний вид транспорту, що нагадував чимось багажні конвеєри в аеропортах. По всьому місту були розкидані посадочні майданчики, пасажир мав зробити крок уперед, стати на петлю і вхопитися за висунуту з ременя палицю з вуглецевого волокна. Звідси, власне, і назва — «палиця».

Артемів і Батлер багато разів бачили «палиці» раніше, але Артемів не збирався коли-небудь користуватися настільки принизливим, на його погляд, видом транспорту, і тому навіть не потрудився дізнатися, як він називається. Артемів знав, що зі своєю всім відомою поганою координацією він може зганьбитися, промахнувшись. У Батлера не було проблем з координацією, але він знав, як складно йому буде вмістити свої величезні ноги у вузькій пасовій петлі.

— Ну, так,— сказав Артемів.— Палиця. А в таксі не швидше буде?

— Ні,— відповіла Холлі, підштовхуючи Артеміса до краю майданчика, а потім легенько тицьнула його в нирки в найбільш потрібний момент, і Артемів мимоволі ступив уперед, на ремінь, ухопившись рукою за рукоятку на палиці.

— Вау! — вигукнув Артемів, можливо, лише втретє в житті використовуючи це жаргонне слівце.— Я зробив це!

— Наступна зупинка — Олімпійські ігри,— прокоментувала Холлі, вискакуючи на наступну петлю, і кинула через плече Батлеру:

— Давай, твій бос направляється до тунелю.

Батлер кинув на ельфійку погляд, здатний спопелити бика. Холлі була його близькою подругою, але ці її жарти... Батлер утиснув ноги в петлю і згорбився, щоб ухопитися за тонку паличку. Збоку він став схожий на найгладшу у світі балерину, яка намагається зірвати квіточку.

Холлі, напевно, розсміялася б, не будь її голова забита думками про Опал Кобой.

Ремінна дорога несла своїх пасажирів від клініки Аргона уздовж краю площі в італійському стилі до низького тунелю, вирізаному лазером у товщі скелі. Ельфи, які снідали у вуличних кав'ярнях, не встигали донести до рота виделку з салатом, доки трійця проносила повз них.

Власне, бачити на «палиці» ельфійку в поліцейській формі було справою звичайною, але земний хлопець, одягнений, як трунар, у чорне, і скорчена людина-гора — це щось...

Висота тунелю була завбільшки понад метр, тому Батлеру довелося витягнутися вперед, на довжину трьох ремінних петель, сплющуючи відразу кілька палиць. По дорозі Батлер, ніс якого ковзав лише за метр від стіни тунелю, помітив красиві піктограми, що світилися, зображуючи сцени з людської історії.

— Таким чином, проїжджаючи тут юні ельфи кожен раз дізнаватимуться дещо про своє власне минуле. Круто! — здивувався Батлер, але відразу повернувся думками до своїх обов'язків охоронця. Він не має права даремно розкидатися думками, поки разом з босом перебуває тут, під землею.

«Просто потрібно запам'ятати це,— сказав собі Батлер.— Ось повернемося, тоді можна буде спокійно про все згадати і подумати».

Поліцейська Плаза зверху мала вигляд мощеного хреста, в центрі якого був акуратно викладений позолочений жолудь — емблема ЛЕПу. Можливо, така прикраса була навіть зайвою, оскільки офіцерам Легітимної Ельфійської Поліції, як правило, було не до того, щоб милуватися з вікон четвертого поверху на те, як виблискує позолочений жолудь у променях штучного сонця.

Сьогодні всі мешканці цього поверху скупчилися, немов з похилої дошки пригорщено скотилися камінчики, в Оперативному залі, поряд з яким був розташований кабінет-лабораторія Фоулі.

Холлі відразу попрямувала в саму гущу, пробиваючись своїми гострими ліктиками крізь на диво мовчазну юрбу. Батлеру достатньо було тільки один раз голосно прокашлятися, і натовп миттєво розступився перед ним, немов розтягнутий в боки від гіганта потужними магнітами. Артемис проштовхнувся крізь Оперативний зал до командора Трабла Келпа і Фоулі, які стояли біля великого, на всю стіну, екрана, і невідривно стежили за подіями, що на ньому розгорталися.

Фоулі почув ахи, що супроводжували Батлера, де б він не з'являвся у місті, і озирнувся.

— Хай прибуде з тобою сила цифри чотири! — прошепотів кентавр Артемису. Це був його звичайний жарт протягом останніх шести місяців.

— Я вилікувався, і тобі це добре відомо,— відповів Артемис. — Що тут відбувається?

Холлі розчистила собі містечко позаду Трабла Келпа, який з часом

починав усе більше скидатися на її колишнього боса, командора Джуліуса Рута. Командор Келп настільки ревно ставився до своїх обов'язків, що отримав після випуску з Академії ім'я Трабл — «судома». Відомо, що одного разу він, наприклад, намагався заарештувати якогось троля за розкидання сміття, та затримання закінчилося тим, що на кінчику носа у Трабла з'явилася латочка зі штучної шкіри, яка, коли поглянути на неї під певним кутом, відсвічувала жовтим.

— У вас нова зачіска, шкіпере,— зауважила Холлі.— Бітрут зробив собі дуже схожу.

Командор Келл не відривав очей від екрана. Холлі жартувала тому, що нервувала, і Трабл знав про це. У неї були причини нервувати. Втім, у тій ситуації, яка розгорталася перед ними, більш відповідним почуттям був би, мабуть, смертельний жах.

— Погляньте на це шоу, капітане, — суворо сказав Келп. — Воно говорить саме за себе.

На екрані були три постаті — бранець на колінах і двоє загарбників. Холлі не відразу розгледіла Опал Кобой, бо шукала піксі серед тих двох, що стояли на ногах, і тільки потім зрозуміла, що Опал — це полонянка.

— Це трюк,— сказала Холлі. — Просто трюк.

— Дивись і побачиш,— знизав плечима командор Келп.

Артеміс підступив ближче до екрана, уважно вивчаючи картинку.

— Ви впевнені, що це пряма передача?

— Передача пряма,— відповів Фоулі.— Але для нас вони можуть крутити і запис.

— Звідки йде сигнал?

Фоулі глянув на карту на своєму власному екрані. Лінія сигналу тяглася від ельфійського супутника вниз до Південної Африки, звідти на Маямі, а потім розбігалася у сотні інших напрямків, починаючи нагадувати недбалі дитячі карлючки.

— Вони захопили супутник і подали сигнал через мережу відбивачів. Він може йти звідки завгодно.

— Сонце високо,— став міркувати вголос Артеміс.

— За напрямом тіней я сказав би, що дія відбувається десь опівдні. Якщо це дійсно пряма передача.

— Чудово, це звужує район пошуків лише до чверті планети,—

саркастично зауважив Фоулі.

Гул голосів у залі посилювався, коли на екрані один із кремезних гномів, що стояли позаду Опал, підняв людський автомат — ця хромована зброя в його тонких пальчиках здавалася величезною гарматою.

Раптом в Оперативному залі різко похолоднішало.

— Мені потрібна тиша, — сказав Артеміс. — Попросіть усіх вийти.

В іншій ситуації Трабл Келп відповів би, що в Артеміса немає прав тут командувати, і, напевно, навіть покликав би в зал ще більше співробітників, але сьогодні був не той день.

— Усі геть, — гаркнув він присутнім у залі офіцерам. — Холлі, Фоулі і гидкий хлопчисько залишаються.

— Гадаю, що я теж залишуся, — сказав Батлер, відводячи долонею від своєї голови звисаючу зі стелі лампу.

Ніхто не заперечив.

Зазвичай, коли їм пропонували забиратися геть, офіцери ЛЕП робили це не поспішаючи, з почуттям власної гідності, але зараз вони похапцем ринулися із залу до найближчого монітора, не бажаючи пропустити ані найменшої деталі з того, що відбувалося на екрані.

Фоулі своїм копитом зачинив за ними двері, а потім затемнив вікно, щоб ніщо ззовні не відволікало.

Четвірка, що залишилась, зібралася півколом перед екраном, спостерігаючи за тим, що мало виглядати як останні хвилини життя Опал Кобой. У всякому разі, однієї з Опал Кобой.

На екрані були два гноми в непроникних для ультрафіолетових променів масках, що прикривали обличчя. Ці маски можна було запрограмувати так, щоб вони нагадували кого завгодно. В даний момент маски зображували Піпа та Кіпа, двох кошенят з популярного мультфільму, який часто крутили по ТБ, однак тіла видавали в них гномів з міцними діжкоподібними торсами і накачаними передпліччями. Вони розмістилися перед нічим не примітною сірою стіною, схилившись над маленькою піксі, що стояла на колінах у чомусь на зразок залитої брудом колії, вода стікала по її ногах, забруднюючи витончений спортивний костюм. Зап'ястя Опал були зв'язані, рот заклесний стрічкою, а сама вона мала жахливо переляканий вигляд.

Гном з автоматом заговорив крізь маску голосом кошеняти Піпа.

— Пояснюю популярно, — мультяшно пронявчав він, від чого його

слова пролунали ще більш зловісно. — Ми захопили одну з Опал, ви тримаєте у себе іншу. Ви відпускаєте свою Опал, і тоді ми не вбиваємо цю. У вас на все було двадцять хвилин, тепер залишилося п'ятнадцять.

І кошения Піп звів курок свого автомата.

Батлер обережно доторкнувся до плеча Холлі.

— Я правильно зрозумів?

— Так. П'ятнадцять хвилин, або Опал помре.

Батлер вставив у вухо навушник перекладача. Було дуже важливо не пропустити жодної деталі розмови гномів.

Трабл Келп був налаштований скептично.

— Що це за угода? Віддайте нам терористку або ми її вб'ємо?

— Ми не можемо допустити, щоб когось убили прямо на наших очах,— сказала Холлі.

— Звичайно,— погодився Фоулі.— Ми ж не люди.

Артеміс прокашлявся.

— Пробач, Артемісе,— сказав кентавр.— Але ви, люди,— жахливе кровожерливе плем'я. Так, іноді серед нас зустрічаються звихнуті на владі піксі, але здебільшого ми народ миролюбний. Може, саме тому ми і живемо тут, під землею.

Трабл Келп сердито рикнув — один із його улюблених прийомів, який діяв практично безвідмовно, особливо на створіння зростом менше за метр, ураховуючи черевики на високих підборах. Проте і зараз це прозвучало досить переконливо, щоб припинити балачки.

— Увага, народе,— сказав він.— Прийняти рішення потрібно негайно. За будь-яких обставин ми не можемо відпустити свою Опал Кобой, але ми не можемо також стояти осторонь і дивитися, як уб'ють її друге «я».

На краю екрана з'явилася комп'ютерна роздруківка — досьє на Кобой, на той випадок, якщо комусь було потрібно освіжити свою пам'ять.

— Опал Кобой. Дипломована талановита піксі, підприємниця і винахідник. Організатор перевороту гоблінів і заколоту. Клонувала себе з метою втекти з в'язниці та намагалася привести у Небесне місто людей. Замішана у вбивстві командора Джуліуса Рута. Мала імплантований людський гіпофіз, виробляє гормони росту (згодом були видалені). Більш рання версія Опал прибула з капітаном Шорт з минулого і здебільшого продовжує залишатися в теперішньому часі.

Вважається, що вона буде робити спроби звільнити своє зачароване «я» і повернутися у свій потік часу. Опал займає безпрецедентне положення — місця перше і друге в списку найбільш небезпечних злочинців, складеному ЛЕП. Характеризується як дуже розумна, цілеспрямована і психічно неврівноважена особистість.

«Це сміливий хід, Опал, — думав Артеміс.— І з потенційно катастрофічними наслідками».

Він швидше відчув, ніж побачив біля свого ліктя Холлі.

— Що ти думаєш, Артемісе?

— Спочатку мені здалося, що це блеф,— похмуро сказав він. — Але коли Опал будує плани, вона завжди бере до уваги першу реакцію на них.

— Це може бути підступ. Уяви, що гноми просто вистрілять у неї холостими патронами,

— Ні,— похитав головою Артеміс. — Це нічого не дасть, тільки змусить нас тимчасово жахнутися.

Опал усе спланувала так, щоб не програти в будь-якому разі. Якщо ви звільните її, вона стане вільною. Якщо молодша Опал помре... Що тоді?

— У наші дні за допомогою спецефектів можна симулювати що завгодно,— вставив Батлер. — Уявіть, що буде, коли голову Опал можна змусити розлетітися і за допомогою комп'ютерної графіки?

Артеміс не підтримав цю теорію, він відчував, що її Опал теж прорахувала.

— Ні, Батлере. Подумай. Так вона знову нічого не досягне.

— Авжеж, якщо вони вб'ють її, ми незабаром дізнаємося, справді це було чи ні,— пожартував Фоулі.

— Правильно, — посміхнувся Артеміс. — Ми дійсно будемо це знати.

Батлер зітхнув. Артеміс і Фоулі знову зав'язали наукову суперечку, припускаючи, очевидно, що вона має бути зрозуміла всім присутнім. Подібні ситуації доводили Холлі до сказу.

— Про що ви говорите? — спалахнула вона.— Про що ми будемо знати? Як ми взагалі про щось дізнаємося?

Артеміс подивився на Холлі зверху вниз і похитав головою, немов прокидаючись від сну.

— Пробач, Холлі. У вас є дві версії однієї і тієї ж особи, що

займають місце в одному і тому ж потоці часу. Ти нічого не знаєш про темпоральні розвилки?

Гноми на екрані стояли нерухомо, як статуї за спиною тремтячої піксі. Озброєний гном — Піп — час від часу поглядав на свого наручного годинника, задираючи рукав стволом автомата. Якщо не брати до уваги це, гноми зберігали цілковитий спокій. Опал благально кліпала очима, дивлячись прямо в об'єктив камери, по її щоках струмком котилися та виблискували на сонці сльози.

Волосся піксі здавалося більш тонким, ніж зазвичай, і немитим. Її дорожній спортивний костюм «Джусі Кутюр», куплений, поза всяким сумнівом, у дитячому відділі гарного бутіка, в декількох місцях був порваний і забруднений кров'ю. Картинка була напрочуд чіткою, складалося враження, що все відбувається зовсім поряд, прямо за вікном. Якщо це і була помилкова загроза, то молодша Опал не знала про це.

Трабл ударив рукою по столу — ще одна звичка, успадкована ним від Джуліуса Рута.

— Що таке темпоральна розвилка? Розповідайте!

— Уточніть,— сказав Артеміс. — Ви хочете знати, що означає поняття «темпоральна розвилка»? Або що це таке насправді?

Холлі штовхнула Артеміса ліктиком у стегно, бажаючи поквапити його.

— Артемісе, час.

— Добре, Холлі. Тут така проблема...

— Стривай,— перебив Фоулі.— Дай я поясню. Це моя єпархія, і я все скажу просто і за ділом, обіцяю.

— Давайте ж,— зітхнув Трабл. Він чудово знав, що у кентавра означає «просто і за ділом».

Холлі хихикнула. Тільки один раз. Вона й сама не повірила б, що хтось може так поводитися, коли на кін поставлено чиєсь життя.

«Ми стаємо такими ж бездушними, як люди», — подумала вона.

Що б Опал не накоїла, вона все ще була живою істотою. Так, був час, коли Холлі мріяла про те, щоб вистежити цю піксі та покінчити з нею без церемоній, як це прийнято у людей, але ті дні давно минули.

Фоулі поправив кокетливий чубчик на лобі.

— Усі істоти складаються з енергії,— почав він багатозначним лекторським тоном, який приберігав для подібних випадків.— Коли ці

істоти вмирають, їхня енергія повільно розсіюється і повертається в землю.— Фоулі витримав театральну паузу і продовжив: — Але що, коли все буття істоти несподівано переривається за рахунок аномальної квантизації?

— Стоп! — опустив руки Трабл.— Просто і за ділом, пам'ятаєте?

— ОК, скажу інакше,— почав Фоулі. — Якщо молодша Опал помре, старша Опал теж не зможе існувати далі.

Трабл на секунду замислився, щоб усвідомити почуте.

— Що це за кіно? — запитав він,— Вона перестає існувати, ми спочатку дивуємося, а потім просто забуваємо про неї?

— Це одна з теорій,— сказав Фоулі й тихенько заіржав.

— А інша?

Кентавр раптом зам'явся і несподівано передав слово Артемісу.

— Може, ти поясниш? Я тільки-но зрозумів, що насправді може статися, і вирішив, що мені потрібно терміново зробити кілька дзвінків, — додав Фоулі.

— Добре,— ввічливо кивнув Артеміс.— Іншу теорію першим висунув ваш власний професор Баджи п'ять століть тому. Баджи вважав, що коли потік часу забруднений появою більш раннього дубліката істоти, і більш молодий дублікат помирає, то існуюча нині копія істоти спонтанно і бурхливо виділить усю свою енергію.

І не тільки тому що більш молода Опал також згорить при цьому. «Бурхливо» і «згоріти» — ці слова командор Келп розумів дуже добре.

— Вивільнити свою енергію? Наскільки бурхливо?

— Це залежить від об'єкта або істоти,— знизав плечима Артеміс.— Матерія при цьому миттєво перетворюється на енергію. Може статися колосальний вибух. На зразок ядерного.

— Ядерний вибух? — Холлі відчула, як прискорено забилося її серце.

— У загальних рисах,— сказав Артеміс.— Для живих істот. Неживі предмети постраждають менше.

— І все пов'язане з Опал теж вибухне?

— Ні. Тільки ті речі, до яких вона мала відношення протягом останніх п'яти років нашого часу, після появи молодшої копії, та ще можливі деякі темпоральні хвилі по обидві сторони.

— Ти маєш на увазі вироблену її компанією зброю? — запитала Холлі.

— І супутники,— додав Трабл.— І кожен другий екіпаж у місті.

— Ну, це тільки теорія,— сказав Артеміс.— Є ще одна, вона стверджує, що зовсім нічого не трапиться. Просто ця істота помре, і все. Закони звичайної фізики виявляться сильнішими від законів фізики квантової, і все буде нормально.

Холлі спалахнула від несподіваного припливу гніву.

— Ви говорите так, немов Опал уже мертва,— промовила вона.

Артеміс не знав, що казати.

— Ми стоїмо над безоднею, Холлі,— обережно промовив Артеміс.— Незабаром багато хто з нас можуть померти. Але особисто я хотів би залишитися неушкодженим.

— І як ти оцінюєш шанси у відсотках, гидкий хлопчисько? — запитав Фоулі через свій комп'ютер.

— У відсотках?

— За теорією.

— А, розумію. Яка можливість вибуху?

— У точку.

— Якщо все взяти до уваги, то, я сказав би, відсотків дев'яносто,— трохи подумавши, відповів Артеміс.— Якби знайшовся дурень, який укладе парі, я поставив би на вибух усе до останньої монетки.

Трабл рушив до виходу.

— Ми повинні звільнити Опал. Негайно,— сказав він.

Але тепер засумнівалася Холлі.

— Гарненько подумайте про це, Трабле.

— Ти чула, що сказала людина? — різко обернувся до неї командор.— Вибух! У нас може статися підземний ядерний вибух!

— Згодна, однак це може виявитися блефом.

— Альтернатива занадто жахлива. Ми випустимо її, а потім знову схопимо. З'єднай мене з Атлантидою. Мені треба поговорити зі стражем Глибин. Це, як і раніше, Він'айа?

Тут заговорив Артеміс — тихим, але наказним тоном, який з десяти років зробив його визнаним лідером.

— Надто пізно звільняти Опал. Усе, що ми можемо зробити,— це врятувати їй життя. Вона давно це замишляла.

— Урятувати їй життя? — заперечив Трабл.— Але в нас лише...— командор Келп глянув на годинник.— Десять хвилин.

Артеміс погладив Холлі по плечу, а потім відступив убік.

— Якщо ельфійська бюрократія схожа на нашу, за такий час ви з в'язниці Опал не витягнете. Все, що вам залишається,— це кинути її у ядерний реактор.

Щоб зрозуміти, Келп почав розпитувати Артеміса, витрачаючи дорогоцінні секунди.

— У ядерний реактор? Який ядерний реактор?

— Ще одне питання, командоре,— покивав пальцем Артеміс,— і я буду змушений наказати Батлеру зупинити вас.

Келп уже набрав у груди повітря, щоб відповісти Артемісу як годиться, але ситуація залишалася критичною, і був ще шанс, що ця людина зможе якось допомогти...

Він стиснув кулаки так, що хруснули кісточки пальців.

— ОК. Говори.

— Глибини постачають енергією природного ядерного реактора в шарі уранової руди, що лежать на гранітній подушці, щось схоже метушиться на Окло, в Габоні,— сказав Артеміс, легко витягуючи ці факти зі своєї пам'яті.— Народна електрична компанія знімає енергію за допомогою занурених в уран маленьких стрижнів. Ці стрижні споруджені за допомогою науки і магії та можуть витримати невеликий ядерний вибух. Цього навчають у місцевих школах. Кожен ельф у цій кімнаті знає про це, чи не так?

Усі кивнули. Технічно все було правильно, адже всі вони це вже знали.

— Якщо ми перед загибеллю помістимо Опал усередину кокона, то блокуємо вибух, і теоретично, якщо вдасться закачати достатньо антирадіаційної піни, Опал може навіть зберегти свою фізичну цілісність. Щоправда, на це я свої останні гроші не поставив би. Але Опал, очевидно, готова до того, щоб ризикнути.

Траблові захотілося ткнути Артеміса кулаком у груди, але він розсудливо утримався.

— Ти вважаєш, що це і є її хитромудрий план звільнення?

— Звичайно, — відповів Артеміс. — І не тільки хитромудрий. Опал змушує вас звільнити її з-за ґрат. Альтернатива — повне руйнування Атлантиди і всього живого на ній, а це неприйнятно ні для кого, крім самої Опал.

Фоулі вже вивів на екран план в'язниці.

— Ядро реактора розташоване менш ніж за сто метрів під рівнем

камери Опал. Я негайно зв'яжуся з доглядачем.

Холлі знала, що Артеміс — геній і як ніхто у світі здатний передбачати викрадення дітей, однак у них усе ще залишався вибір.

Вона подивилася на фігури на екрані та здивувалася тому, якими нікчемними виглядають гноми перед лицем того, що вони збиралися зробити.

Вони горбилися, як підлітки, і намагалися рідше дивитися на свою жертву. Гноми пробували здаватися крутими, але не були ані крапельки впевнені в собі — про це говорили їхні безглузді маски, що передавали вираз облич у карикатурному, перебільшеному вигляді. Такі маски з обличчями відомих співаків були популярні серед відвідувачів караоке-барів, які намагалися під фонограму наслідувати своїх ідолів.

«Можливо, вони і не здогадуються про те, які насправді ставки в цій грі,— несподівано подумала Холлі. — Такі ж безглузді, як я сама була десять секунд тому».

— Вони можуть чути нас? — запитала вона у Фоулі.

— Вони можуть, але ми ще не відповідали. Просто натисни кнопку.

Це було сказано лише за традицією і зрозуміло, ніякої кнопки насправді не було, тільки сенсор на екрані.

— Стривайте, капітане! — наказав Трабл.

— Я досвідчений переговорник, сер,— відповіла Холлі, сподіваючись на те, що впевнений тон дозволить їй домогтися того, чого вона хотіла. — І я одного разу... — Вона винувато глянула на Артеміса, вибачаючись за те, що їй доведеться розіграти цю карту. — Одного разу я сама була заручницею, тому знаю, як усе це робиться. Дозвольте мені поговорити з ними.

Артеміс підбадьорливо кивнув, даючи знати Холлі, що він зрозумів її тактику.

— Капітан Шорт має рацію, командоре,— сказав він.— Холлі переговорниця від природи. їй навіть зі мною вдалося домовитися.

— Дійте, — гаркнув Трабл.— Фоулі, продовжуйте налагоджувати зв'язок з Атлантидою. І зберіть термінову Раду, ми повинні негайно розпочати евакуацію обох міст.

Хоча це були і не справжні обличчя гномів, але тепер навіть їхні маски мали втомлений вигляд. Утома читалася в схилених головах, у тому, як злегка зігнулися коліна гномів. Можливо, пригода виявилася не такою захоплюючою, як вони розраховували. Крім того, вони не бачили

схвильованих глядачів, для яких улаштувалося це шоу, і ніхто досі не відгукнувся на їхні вимоги. Те, що починалося як карколомна акція, тепер усе більше починало походити на нудну вуличну сценку — два гноми наїхали на піксі.

Піп хитнув автоматом у бік Кіпа, і значення цього жесту було зрозуміло без слів: «Чому б нам не пристрелити її просто зараз?»

Помахом руки Холлі ввімкнула мікрофон.

— Гей, ви там, привіт. Це капітан Холлі з ЛЕП. Ви мене чуєте?

Гноми негайно стрепенулися, і Піп навіть спробував присвиснути, але через маску цей звук вийшов схожим скоріше на пукання.

— Гей, капітане Шорт. Ми чуємо тебе. Я бачив твої світлини, ти зовсім не чудовисько, капітане.

Холлі ледь стрималася. Не провокуй терориста.

— Дякую, Піпе. Я можу називати тебе Піпом?

— Ти, Холлі Шорт, можеш називати мене як завгодно, мені наплювати,— занявчав Піп і викинув убік свою вільну руку, щоб обмінятися з партнером легким ударом кулаків.

Холлі дивувалася. Ці двоє стоять на межі того, щоб знищити весь ельфів світ, і в той же час гигочуть, як два гобліни на галявині під час феєрверку.

— ОК, Піпе,— спокійно продовжила вона.— Що ми можемо для вас зробити?

Піп сумно похитав головою Кіпу.

— Чому ці милашки завжди настільки тупі? — Він повернувся до камери.— Ви знаєте, чого ми хочемо. Ми вже сказали. Відпустіть Опал Кобой, або ми надовго відправимо її молодшу копію спати. Для тупих пояснюю — я вистрелю їй у голову.

— Ви повинні дати нам трохи часу. Ще один час, Піпе, для мене, га?

Піп почухав потилицю стволем автомата, зображуючи, що обмірковує слова Холлі.

— Ти хитра, Холлі. Але чи не занадто? Якщо я дам тобі ще годину, ти знайдеш якийсь спосіб замочити

нас. Це вже ні, дякую, кеп. У тебе десять хвилин. На твоєму місці я б поспішив відкрити камеру або покликати трунаря.

— Такі речі вимагають часу, Піпе,— продовжувала наполягати Холлі, весь час повторюючи це ім'я, щоб закріпити виниклий між нею і

гномом зв'язок.— Навіть на те, щоб сплатити штраф за неправильну стоянку, йде три дні.

— Це не мої проблеми, крихітко,— знизав плечима Піп.— Ти можеш називати мене Піпом хоч цілий день, але кращими друзями нас це не зробить. Тим більше це не моє справжнє ім'я.

— Цей гном не дурний,— вимовив Артемід, вимкнувши перед цим мікрофон.

— Не загравай з ним, просто скажи йому правду.

Холлі кивнула і знову ввімкнула мікрофон.

— ОК, як би тебе не звали. Скажу тобі прямо. Є великий шанс на те, що коли ви вб'єте молодшу Опал, у нас тут, унизу, відбудеться серія дуже сильних вибухів. Загине безліч ні в чому не винного народу.

— Ну, так, закони квантової фізики,— безтурботно змахнув автоматом Піп.— Про це нам відомо, чи не так, Кіпе?

— Квантові закони,— нявкнув Кіп.— Аякже, знаємо ми ці закони.

— І вам байдуже до того, що величезна кількість добрих ельфів і гномів, серед яких можуть бути ваші родичі, загинуть?

Піп підняв брови так, що вони злетіли до верхнього краю маски.

— Ти любиш когось у своїй родині, Кіпе?

— У мене немає сім'ї. Я сирота.

— Правда? Я теж.

Поки гноми перемовлялися, Опал совалась у бруді, намагаючись щось промимрити із заклеєним ротом. Пізніше Фоулі вивчить це мукання на аналізаторі мови, якщо в них буде це саме «пізніше». Але й без жодного аналізатора не потрібно бути генієм, щоб зрозуміти: вона благає зберегти їй життя.

— Що вам потрібно? — запитала Холлі.

— Тільки одне,— відповів Піп.— Номер твого мобільного телефону. Я заглянув би до тебе ввечері на філіжанку кави, коли все це скінчиться. Правда, може бути і так, що незабаром від Небесного міста залишаться самі голівешки.

Фоулі вивів на екран текстове повідомлення: «Зараз вони переводять Опал».

Холлі моргнула, даючи знати, що зрозуміла, і продовжила свої переговори.

— Ситуація така, Піпе. У нас є дев'ять хвилин. За цей час вивести народ з Атлантиди неможливо. Їх потрібно зібрати, комусь допомогти,

потрібно випустити через водоводи у відкрите море. Дев'яти хвилин для цього замало.

— Тоді їм доведеться поплавати,— театральньо відповів Піп, хоч інтонація його голосу була дуже суворою.— Вибух проробить дуже велику дірку в захисному полі.

— Невже тобі нікого не шкода? — вибухнула Холлі.— Ти хоча б уявляєш, скільки буде жертв?

Піп і Кіп розреготалися.

— Жахливо відчувати себе безпорадним, еге ж? — сказав Піп.— Але є відчуття й гірше. Коли тонеш, наприклад.

— Або коли на тебе валяться стіни,— додав Кіп.

Холлі вдарила по панелі своїми маленькими кулачками. Ці двох доводили її до сказу.

Піп наблизився до камери, і тепер його маска зайняла весь екран.

— Якщо в найближчі хвилини Опал Кобой не зателефонує мені і не скаже, що піднімається в човнику на поверхню, я пристрелю цю піксі. Можеш мені повірити.

Фоулі опустив голову на свої руки.

— Раніше я так любив мультик про Піпа та Кіпа, — понуро сказав він.

ГЛАВА 2: ВБИТИ МИНУЛЕ

Глибини, Атлантида

КОЛИ за нею прийшли охоронці, Опал Кобой робила марні спроби левітувати. Це вона вміла робити в дитинстві, поки не стала злочинницею, після цього порушилися тонкі магичні зв'язки між її нервовими клітинами, що, як вважають фахівці, є джерелом магії. Її магичні сили могли повернутися, якби не гіпофіз, людська залоза, яку ненадовго вживили в гіпоталамус Опал. Левітація — мистецтво непросте, особливо для піксі з їхніми обмеженими можливостями. Зазвичай цього стану досягають тільки ченці Хей-Хей Третього рівня, але Опал опанувала левітацією ще з пелюшок, і саме тоді її батьки вперше зрозуміли, що їхня дочка — дитина незвичайна.

«Отже,— думала вона,— я хотіла стати людиною. Це було помилкою, і я знаю, хто винуватець. Кентавр Фоулі, це він винен. Сподіваюся, він загине під час вибуху».

Опал самовдоволено хихикнула. Був час, коли вона, убиваючи час у в'язниці, обмірковувала все нові й нові страти для кентавра, але тепер великодушно була згодна на те, щоб Фоулі просто загинув разом з усіма під час майбутніх вибухів. Для дружини кентавра в неї теж були на оці кілька сюрпризів, але це так, річ другорядна, яка не займе багато часу.

«Це показник того, як далеко я зайшла,— продовжувала думати Опал.— Мабуть, я подорослішала. Тепер полуда з очей спала, і я бачу своє істинне призначення».

Колись Опал була просто наполегливою і безжальною до конкурентів бізнес-леді з батьковими грошима, але в якийсь момент, у роки занять забороненими експериментами, вона дозволила чорній магії заволодіти її душею і стала безсердечною настільки, що готова була тепер знищити своє власне місто. Вона хотіла покласти до своїх ніг увесь світ і готова була ризикнути всім та пожертвувати ким завгодно,

лише б виконати це бажання.

«Тепер усе буде інакше, оскільки зі мною будуть безстрашні воїни, покірні моїй волі. Стародавні бійці, готові померти за мене».

Опал зосередилася і спробувала встановити уявний зв'язок зі своїм другим «я». Але у відповідь отримувала лише білий шум — випромінювання страху.

«Вона знає, — вирішила Опал. — Бідолахо».

Але співчуття до своєї молодшої половинки тривало в неї недовго, оскільки ув'язнена Опал не цікавилася минулим.

«Я просто стираю пам'ять, — думала вона, — і більш нічого».

Дуже зручний спосіб поглянути на все це.

Двері її камери перетворилися на газ, і Опал не здивувалася, побачивши в ньому Доглядача Тарпона Вінйайу, запеклого чиновника, що провів, до речі, не одну ніч під Місяцем в оточенні двох кремезних охоронців-піксі.

— Доглядаче, — сказала Опал, припиняючи свої спроби левітувати. — Разом з вами стало моє помилування?

Тарпону було не до люб'язностей.

— Ми переміщаємо вас, Кобою. Ходімо, і без питань. — Він зробив знак охоронцям. — Зв'яжіть її, хлопці.

Кремезні піксі стрімко увійшли в камеру і без єдиного звуку зв'язали руки Опал. Ці піксі були особливим видом, який еволюціонував тільки в Атлантиді з її високим тиском водного середовища та очисними спорудами на основі водоростей — усе це поступово збільшувало кількість таких істот. Вони відрізнялися сильними м'язами, але це, очевидно, йшло на шкоду їхнім мізкам — такі піксі ставали ідеальними тюремними наглядачами, що не зважали на дрібніших за них, хоча самі ледве вміли ставити свій підпис.

Перш ніж Опал розкрила рот, щоб заперечити, охоронці натягнули на неї антирадіаційний скафандр і обмотали навколо талії три міцні мотузки.

Доглядач полегшено зітхнув, немов побоювався, що Опал зможе якимось чином знешкодити його охоронців.

— Добре, добре, — сказав він, промокаючи свій високий лоб хусткою. — Відведіть її вниз. Не торкайтеся до труб і постарайтеся рідше дихати.

Піксі схопили Опал, немов згорнутий килим, і швидко поволокли з

камери через вузький місток, що з'єднував коридор з камерами та основним приміщенням в'язниці, до службового ескалатора.

Опал посміхнулася за товстим свинцевим віконцем свого шолома.

Сьогодні дійсно був день, коли чоловіки носять її на руках.

Потім вона відправила уявне послання своєму молодшому «я» на поверхні нейтронної зірки.

— Я відчуваю тебе, сестро.

Кабінка підйомника опустилася крізь сотні метрів м'якого пісковика в маленьку камеру, викладену з надміцних матеріалів, здобутих з поверхні нейтронної зірки.

Опал зрозуміла, куди вони прибули, і хихикнула, згадавши дурненького ельфа, який запитав на лекції в інституті, із чого зроблені нейтронні зірки.

— З нейтронів, мій хлопчику,— гаркнув тоді професор Легумінус.
— Із нейтронів! Це впливає з назви!

Камера була найдорожчою спорудою на планеті, хоча зовні більше походила на піч для випалювання цементу. На одному її кінці були двері підйомника, а на іншому — щось на зразок чотирьох труб для запуску ракет, а посередині камери стояв неймовірно товстий похмурий гном.

— Що за жарти? — пробурчав він, невдоволено трясучи животом.

Величезні піксі жбурнули Опал на сіру підлогу.

— Наказ, друже,— сказав один із них.— Засунь її в трубу.

Гном заперечливо похитав головою.

— Я нікого не засовуватиму в трубу. Ці труби призначені для стрижнів.

— Нам відомо,— вимовив другий охоронець, дуже гордий тим, що зумів запам'ятати інформацію, яку мав передати,— що один із реакторів вимкнено, тому труба має бути порожньою.

— Звучить непогано, здорованю, за винятком «має бути» наприкінці,— промовив гном, якого звали Колін Озкопі.— Але навіть якщо і так, мені потрібно знати, чи будуть наслідки того, що я засуну когось у трубу, гірші, ніж коли я його туди не засуну.

Щоб осмислити таку довгу і складну пропозицію, охоронцям знадобилося кілька хвилин. Але й тоді вони навряд чи змогли б щось відповісти, однак на допомогу їм прийшов дзвінок телефону Коліна.

— Хвилинку, — сказав Колін і глянув на вхідний номер. — Це

Доглядач.

Колін зобразив на обличчі усмішку і ввічливо сказав у слухавку:

— Алло. Інженер Озкопі слухає.

Слухав Озкопі досить довго, іноді вставляючи «ага», а потім відключився.

— М-да, — вимовив він, тицьнувши носком черевика в антирадіаційний скафандр. — Мабуть, краще запхнути її в трубу.

Поліцейська Плаза, Небесне місто, ельфи

Піп помахав перед камерою своїм телефоном.

— Ти чуєш що-небудь? Тому що я — ні. Ніхто не відповідає, хоча в мене п'ять смужок — зв'язок, доступний по всій планеті. Прокляття, спробую зателефонувати на космічний корабель.

Холлі торкнула сенсор мікрофона.

— Ми все робимо настільки швидко, наскільки можливо. В даний момент Опал Кобой у камері підйомника. Нам потрібно ще тільки десять хвилин.

Піп проспівав противним голосом:

Ніколи не брешти, просто йди,

Не розповідай казки, або загримиш за ґрати.

Фоулі піймав себе на тому, що тихенько підспівує — це була пісенька з заставки мультика про Піпа та Кіпа. Холлі зиркнула на нього.

— Пробач,— знітився кентавр і замовк.

Артемів починав утрачати терпіння від марних переговорів.

— Вони просто водять нас за носа, і зовсім не збираються звільнити Опал. Нам потрібно ушиватися, хоча б у зали шаттлів. Вони збудовані так, щоб витримувати навіть викиди магми.

— Ми й тут у безпеці,— заперечив Фоулі.— Реальна небезпека загрожує Атлантиді. Саме там інша Опал. Ти говорив, і я з тобою згоден, що серйозні вибухи, теоретично, можуть траплятися тільки з живими істотами.

— Теоретичні вибухи залишаються теоретичними, поки не підтверджені на практиці,— відповів Артемів.— А з настільки багатьма...

Він обірвав фразу на середині, що було зовсім на нього не схоже, оскільки Артемів не виносив неправильної мови і поганих манер. Він зблід як крейда і лягнув себе долонею по лобі.

— Дурню. Дурню. Фоулі, ми з тобою — два ідіоти. Я не очікував

нестандартного мислення від офіцерів ЛЕП, але ти, ти...

Холлі впізнала цей тон. Вона чула його під час попередніх пригод, і, як правило, перед тим, як справа котилася до катастрофи.

— Що таке? — запитала вона, заздалегідь побоюючись, що відповідь може виявитися жахливою.

— Так,— ображено підхопив Фоулі,— Чому це я ідіот?

Артемів провів указівним пальцем по діагоналі вниз і на південний захід, у напрямку клініки Ж. Аргона.

— Киснева камера притупила мої почуття,— сказав він.— Клоне. Непаль. Вона — жива істота. Якщо вона вибухне, усім буде непереливки.

Фоулі із шаленою швидкістю заходився шукати в комп'ютері файл клону на веб-сайті Аргона, а потім гарячково проглянув його.

— Ні,— промовив він.— Гадаю, все буде гаразд. Опал віддала свою ДНК до темпоральної розвилки.

Артемів раніше злився на себе за те, що забув про клон.

— Ми були на краю загибелі,— промовив він.— Якби Непаль створили пізніше, моя тупість багатьом коштувала б життя!

— Нам ще є кого рятувати,— заспокоїв його Фоулі.— І ми повинні рятувати всіх, кого зможемо.

Кентавр підняв плексигласову кришку на стіні та натиснув червону кнопку, розташовану під нею. Тієї ж секунди по всьому місту тривожно завили сирени. їхній звук нагадував ридання матері, що отримала кошмарну звістку.

— У нас немає часу чекати санкцію Ради,— сказав він Трабл Келпу, кусаючи ніготь.— Багато хто встигне сховатися в залах шаттлів. Але нам треба про всяк випадок привести в готовність бригади реаніматологів.

Батлера жахала думка про те, що він може втратити Артеміса.

— Смерть нікому не загрожує,— насупився він.

— Технічно смерть загрожує всім! — не погодився його бос.

— Заткни пельку, Артемісе! — крикнув Батлер, забуваючи про власну професійну етику. — Я обіцяв твоїй матері зберегти тебе, а ти знову ставиш мене у становище, коли моя хоробрість і майстерність нічого не варті.

— Справа складна,— сказав Артемів,— і я не хочу, щоб мене звинуватили в останній витівці Опал.

Таким червоним обличчя Батлера Артеміс ще ніколи не бачив.

— Ти думаєш, що тебе можуть звинуватити, що ж, тоді я теж тебе звинувачую. Ми ледь позбулися від наслідків твоєї останньої халепи і тут же по шию зав'язли в новій.

Здавалося, що цей вибух гніву Батлера потряс Артеміса сильніше, ніж смертельно небезпечна ситуація.

— Батлере, не розумію, звідки такі сумні думки. Охоронець потер свою коротко стрижену голову. — Сам не знаю,— зітхнув він.— Але останнім часом постійно щось трапляється, одне за одним. Гобліни, подорож у часі, демони. Тепер це місце, де все таке-таке... дрібне. Він знову глибоко зітхнув. — ОК. Забудемо все, що я сказав. Зі мною знову все гаразд. Отже, вперед. Які наші плани?

— Евакуація,— сказав Артеміс.— Більше ніяких переговорів із цими тупицями, що захоплюють заручників: вони виконують свої інструкції. Зачиніть двері — вони приймуть на себе частину ударних хвиль.

— Ми робимо свою справу, людино, — вимовив Трабл Келп.— Усе населення міста через п'ять хвилин буде перебувати в точках зборів.

Артеміс розмірковував, міряючи кімнату кроками.

— Накажіть своєму народу кинути всю зброю в колодязі з магмою. Киньте туди все, що могло бути зроблено на підприємствах Кобой,— телефони, іграшки, все.

— Усю зроблену Кобой зброю вилучено,— промовила Холлі.— Але в деяких старих нейтринних рушницях могли залишитися кілька чіпів.

— Частину зброї Кобой вилучено,— винувато поправив Трабл Келп. — Урізаний бюджет, ви самі знаєте.

Піп перервав їхні приготування, буквально всунувшись в об'єктив камери.

— Гей, поліціє. Мені це набридло. Скажіть же що-небудь. Навіть можете збрехати, нам це по барабану.

Артеміс спохмурнів. Йому не подобалася така розв'язність у ситуації, коли на карту було поставлено стільки життів. Він указав на мікрофон.

— Можна мені?

Трабл, не перестаючи кудись телефонувати, зробив рукою невизначений жест, який можна було витлумачити як завгодно. Артеміс

вирішив уважати його підтверджувальним.

Він наблизився до екрана.

— Слухайте мене, відморозки. Це Артеміс Фаул. Напевно, ви чули про мене.

Піп посміхнувся, і маска повторила його гримасу.

— О, Артемісе Фауле. Вундеркінде. Так, ми чули про тебе, еге ж, Кіпе?

— Артеміс Фаул, ірландський хлопець, який ганявся за Лепреконом,— кивнув Кіп, перебираючи ногами.— Упевнений, що всі чули про цього розумника.

«Ці двоє — тупиці,— подумав Артеміс.— Вони недотепи і занадто багато базикають. Я повинен скористатися їхніми слабкостями».

Він спробував застосувати хитрість.

— Я вважаю, що говорив вам, щоб ви зачитали свої вимоги і більше не базикали.

Маска Піпа зобразила збентеження.

— Ти казав нам?

Артеміс додав у голос жорсткості.

— Мої інструкції, ідіоти, були такі: зачитати вимоги, вичекати належний час і потім пристрелити піксі. Не пам'ятаю, щоб згадував щось про торгівлю.

Маска Піпа насупилася. Як міг Артеміс Фаул знати інструкції, які вони отримали?

— Твої інструкції? Ми їх від тебе не отримували.

— Справді? Тоді поясніть мені, звідки я знаю їх до дрібниць?

Маска Піпа не впоралася з гримасами, які швидко змінювалися на його обличчі, і застигла.

— Я... е-е... я не...

— І скажіть, звідки я точно знаю частоту хвилі, по якій тримати зв'язок з вами?

— Так ти не на Поліцейській Плазі?

— Звичайно, ні, ідіоте. Я в точці зборів і чекаю на Опал.

Серце Артеміса прискорено забилося. Він почекав секунду, даючи своїй свідомості з'єднатися з підсвідомістю і розповісти їй про те, що він розпізнав на екрані.

Щось на задньому плані.

Щось дуже знайоме.

Стіна позаду Піпа та Кіпа була невизначеного сірого кольору. І грубо обштукатурена. Звичайна

обробка для стін на фермах у всьому світі. Схожі стіни були і в маєтку Фаул.

Бу-бум.

Це гуркотіло його серце.

Артемів зосередився на стіні. Одноманітно-сіра, за винятком мережі по штукатурці тріщин, які розбіглись.

Пам'ять намалювала картинку: шестирічний Артемів гуляє з батьком по їхньому маєтку. Вони проходять повз стіни сараю на верхньому пасовищі, юний Артемів показує на цю стіну і каже: «Бачиш, тато? Ці тріщини утворюють карту Хорватії, яка колись входила до складу Римської, Оттоманської та Австро-Угорської імперії Габсбургів. Ти пам'ятаєш, що Хорватія оголосила про свою незалежність від Югославії у тисяча дев'ятсот дев'яносто першому році?

Це була вона. На стіні позаду Піпа та Кіпа. Карта Хорватії, хоча у свої п'ятнадцять років Артемів знав, що зараз берегова лінія Далмації дещо змінилася.

«Вони в маєтку Фаулів», — здогадався Артемів.

Але чому?

У пам'яті спливали слова доктора Аргона.

— Кількість залишкової магічної сили тут зашкалює. Колись у маєтку Фаулів сталося щось грандіозне — з погляду магії.

Артемів вирішив довіритися своїй інтуїції.

— Я чекаю Опал у маєтку Фаулів,— сказав він.

— Так ти теж у маєтку Фаулів? — вигукнув Кіп.

Піп ментально обернувся і вистрілив своєму напарнику прямо в серце. Гнома відкинуло назад, на стіну, і від удару осипалася хмарка пилу. Струмись крові хлинув з отвору в грудях гнома і, злегка пульсуючи, стікав по ребрах, нагадуючи витікаючу з перекинutoї банки фарбу. Маска на обличчі Кіпа карикатурно зобразила здивування, потім шкіра на обличчі гнома стала остигати, і пікселі маски завмерли.

Несподівана смерть вразила Артеміса, однак пригадані слова Аргона зачепили його ще більше.

Отже, він мав рацію двічі: за цією справою стояла Опал, а місцем зустрічі був маєток Фаулів.

Але чому? Що тут сталося?

— Бачиш, що ти наробив, людино? закричав Піп у камеру.— Якщо ти, звичайно, людина. Якщо ти дійсно Артеміс Фаул. Але неважливо, що ти міг дізнатися, все одно тепер запізно.

Піп приставив усе ще паруючий ствол автомата до голови Опал. Та здригнулася, коли гарячий метал обпік їй шкіру, і благально замичала. Було видно, що Піп хоче натиснути курок, але ніяк не може зробити це.

«Він виконує інструкції,— думав Артеміс.— Йому наказано чекати до вказаного часу. Інакше він не може бути впевнений, що Опал уже надійно захована в ядерному реакторі».

Артеміс вимкнув мікрофон і попрямував до дверей, коли його за лікоть вхопила Холлі.

— Немає часу,— сказала вона, правильно зрозумівши, що Артеміс прямує додому.

— Я повинен спробувати врятувати мою сім'ю від нового пункту плану Опал,— коротко відповів Артеміс. — Залишилося п'ять хвилин. Якщо я встигну жбурнути те, що потрібно, у колодязь із магмою, ми, можливо, уникнемо вибухів на поверхні.

Командор Келп швидко прикинув варіанти. Він міг наказати Артемісові залишатися під землею, але стратегічно було вигідніше мати на поверхні того, хто зможе вистежити Опал, якщо їй удасться втекти з Атлантиди.

— Ідіть,— промовив він.— Капітан Шорт проводить вас і Батлера на поверхню. Залишайтеся на зв'язку, якщо...

Він не договорив, але всі присутні в кімнаті здогадалися, що він збирався сказати: «Залишайтеся на зв'язку, якщо... буде з ким тримати зв'язок».

ГЛАВА 3: ВОГОНЬ І СІРКА

Глибини, Атлантида

ОПАЛ не дуже сподобалося, коли її втискували в трубу, немов тупий стрижень, але, опинившись усередині нейтронної кори, вона відчула себе досить затишно, оточена пухнастою антирадіаційною піною.

«Як гусениця в коконі, — подумала вона. — Тільки скафандр шорсткий. Я готова перетворитися на божество. Я майже досягла своєї мети. Схиляйтеся, створіння або проклинайте власну сліпоту...»

«Проклинайте власну сліпоту — чи не занадто пафосно сказано?» — розмірковувала вона.

Десь у голові Опал більмом сиділа думка про те, чи не зробила вона жахливу помилку, пустивши в хід свій план. Це був найрадикальніший учинок у її житті, в результаті якого можуть загинути тисячі ельфів і людей. Найгірше, що вона й сама може зникнути або трансформуватися в якогось викинутого з часу мутанта. Але Опал рішуче відкинула ці думки. Вона на дев'яносто відсотків була впевнена в тому, що саме Провидіння обрало її на роль першої Квантової Суперсутності.

Альтернатива цьому була настільки мерзенна, що Опал про неї і думати не хотіла. Щоб її, Опал Кобой, до кінця днів тримали як просту укладену в Глибинах, щоб зробили з неї посміховисько, персонажа повчальних історій і тему для шкільних творів? Посадили, як шимпанзе, в клітку зоопарку в Атлантиді? Ні, вбити всіх або навіть померти самій, але тільки не це. Але вона не помре. Труба допоможе їй зберегти енергію, достатньо енергії, щоб стати квантовою версією самої себе.

Тієї, хто тримає у своїх руках долю кожного. Відтепер і назавжди.

Небесне місто

Артеміс, Батлер і Холлі сіли на Поліцейській Плазі в поліцейський експрес-підйомник, з'єднаний з колодязем, звідки з шару магми по геотермальних стрижнях надходила велика частина життєвої енергії міста. Артеміс ні з ким не розмовляв, він занурився у себе і постукував пальцями по стінці підйомника.

Холлі з полегшенням помітила, що в цих ударах немає ритмічного малюнка — якщо, звичайно, він не був занадто складним, аби вона могла вловити його. Вже не вперше розумовий процес Артеміса опинявся за межею її розуміння.

Підйомник був просторим, звичайно, за стандартами підземного світу. В усякому разі, навіть Батлер міг стояти тут на весь зріст, хоча й ударявся маківкою об стелю щоразу, коли кабінку підйомника похитувало.

Нарешті, Артеміс заговорив:

— Якщо ми зможемо проникнути в шаттл до моменту ікс, у нас з'явиться реальний шанс.

Артеміс сказав «момент ікс», але його супутники знали, що це означає «момент убивства». Коли час скінчиться, Піп застрелить Опал, і ніхто з них не сумнівався, що так воно і буде. Потім почнуть розгортатися наслідки цього вбивства, якими б вони не були, і найкращий шанс на порятунок — це опинитися до цього часу в човнику в середині пов'язаного з магмою колодязя, здатного витримати будь-який удар.

Підйомник зупинився, зашипів, відчиняючи пневматичні двері, і зовні увірвався безладний гамір голосів. Термінал був переповнений ельфами, які шаленіли, прокладаючи собі дорогу до шаттлів через пропускні пункти, перестрибуючи через огорожу і турнікети та ігноруючи звичайний рентгенівський огляд. Сильфіди парили на заборонено-низькій висоті, і на їхніх крилах відбивалися язички полум'я з труби. Гноми збивалися разом, збираючись натовпом проломитися через контрольну лінію офіцерів у хаці.

— Народ утратив голову,— пробурмотіла Холлі.— Ця паніка не на добре.

Артеміс дивився на оскаженілий натовп — щось схоже він бачив одного разу в аеропорту Д. Ф. Кеннеді, коли туди прибула якась зірка телевізійного реаліті-шоу.

«Нам не пробитися,— подумав він. — У всякому разі, так, щоб

нікого не покалічити».

Батлер підхопив своїх товаришів і перекинув їх через плече.

— Пекла нам не треба,— сказав він, рішуче прямуючи в гущу натовпу.

Після того як Піп застрелив свого партнера, його поведінка змінилася. Він більше не базікав і не кривлявся. Тепер він суворо дотримувався своїх письмових інструкцій: дочекатися сигналу таймера на телефоні, а потім пристрелити піксі.

«Ух, це Фаул. Блефував, еге ж? Нічого він не може зробити. Може, це взагалі був не Фаул».

Піп вирішив, що ніколи нікому не розповість про те, що тут сьогодні сталося. Мовчання було порятунком. Слова тільки сплетуться в мотузку, на якій його повісять.

«Вона ніколи не повинна дізнатися».

Але Піп знав, що вона лише раз погляне йому в очі та дізнається про все. На секунду Піп подумав про втечу, щоб виплутатися із цієї пастки і знову стати простим старим гномом.

«Я не можу це зробити. Вона знайде мене і зробить зі мною щось моторошне. І, нарешті, є одна причина, чому я не хочу звільнитися від неї».

Отже, йому нічого не залишалося, окрім як слідувати наказам, які він уже порушив.

«Може, якщо я вб'ю піксі, вона пробачить мене».

Піп звів курок свого автомата і притиснув ствол до потилиці Опал.

Атлантида

Усередині реактора Опал охопило збудження. Це незабаром станеться. Незабаром. Вона давно рахувала секунди, але поштовхи під час спуску на підйомнику збили її.

«Я готова, — думала вона.— Готова до наступного кроку».

«Натисни! — послала вона уявний наказ гномові, знаючи про те, що її молодше «я» почує цю думку й злякається.— Натисни курок».

Поліцейська Плаза

Фоулі відчув, що його чубчик упав під вагою поту, що виступив, і спробував пригадати свою розмову з Кабалліною цим ранком.

«Сподіваюся, я сказав, що люблю її. І завжди любитиму. Але чи справді я сказав це сьогодні вранці? Чи не сказав?»

Ця деталь чомусь здавалася йому страшенно важливою.

«Кабалліна в передмісті. Вона буде в безпечній зоні. Чудово».

Але кентавр сам не вірив своїм думкам. Якщо за всім цим стояла Опал, її план — це справжня відьмина пряжа, яку ще розплутувати й розплутувати.

«Опал Кобой не будує плани, вона пише опери».

Уперше в житті Фоулі зі страхом спіймав себе на думці про те, що хтось може виявитися крутішим, ніж він сам.

Поліцейська Плаза, порт шаттлів

Батлер пробирався крізь натовп, обережно переставляючи ноги. Його поява в порту тільки посилила паніку, але цього було вже не виправити. Деякі прикrostі, завдані окремим ельфам, без залишку окупляться, якщо він зуміє вчасно дістатися човника. Ельфи снували біля його ніг, немов зграйка рибок, деякі тикали в Батлера парасольками, хтось спробував навіть відігнати його за допомогою репеленту, смердючий запах якого, на велике невдоволення гіганта, надовго застряг у нього в ніздрях.

Коли вони досягли контрольного турнікета, Батлер попросту переступив через нього, залишивши переляканий натовп позаду. У Батлера вистачило розуму висунути вперед Холлі — так можна було спробувати пройти, не втрачаючи часу на огляд.

Холлі впізнала ельфа, що стояв на контрольному посту, і покликала його:

— Чиксе, наша труба відчинена?

Чикс Вербіл був колись напарником Холлі на патрулюванні, і

одного разу вона навіть урятувала йому життя, витягнувши пораненого з небезпечної халепи.

— Е-е... так. Командор Келп наказав нам відкрити хід. З вами все гаразд, капітане?

Холлі спустилася з плеча Батлера, на якому сиділа, як на полиці, поблискуючи підківками на підборах.

— Усе чудово.

— Незвичайний вид транспорту,— зауважив Чикс, нервово ширяючи за півметра над сталевую полірованою підлогою. Його відображення нагадувало ельфа, що потрапив у якийсь інший вимір.

— Не хвилюйся, Чиксе,— сказала Холлі, поплескуючи Батлера по стегну.— Він ручний. Від нього тільки смердить страхом.

Батлер шумно видихнув цей уявний запах.

Чикс піднявся ще на кілька сантиметрів, і обриси його крил стали розмитими. Він натиснув кілька кнопок на своєму наручному комп'ютері з цифрами, що світяться.

— ОК. Можете йти. Техніки перевірили всі системи життєзабезпечення. І ми завантажили свіжий плазмовий куб, його вистачить на кілька місяців. Броньовані двері зачиняться менш ніж через дві хвилини, тому на вашому місці я би поквапився, якщо ви берете із собою цих двох бридких хлопців... е-е... людей... із собою.

Батлер вирішив залишити Артеміса у себе на плечі, поки вони не опиняться в шаттлі, оскільки на шляху їм, можливо, доведеться поспіхом переступати через гномів. І він широкими кроками попрямував униз по металевій трубі, що з'єднувала контрольний пункт із їхнім шаттлом.

Фоулі свого часу наказав переробити цей шаттл, тому Батлер міг протиснутися в нього майже вільно, правда, низько нахиливши при цьому голову. Сам шаттл дійсно був позашляховиком, конфіскованим кримінальним бюро в одного контрабандиста, який промишляв тунцем. Середній ряд сидінь зняли, що дозволило гігантові-охоронцеві витягнутися на спині. їзда на позашляховику була найулюбленішим заняттям Батлера під час його візитів у підземний світ.

— Позашляховик! — фирчав тоді Фоулі.— Наче у Місті десь немає доріг! Символ розбазарювання палива — ось що таке ці драндулети.

Правда, це не завадило йому з інтересом замовити переробки, після яких він став нагадувати американський Хаммер і ззаду можна було

посадити двох людей. А оскільки одним із цих людей був Артемід, Фоулі не зміг трохи не порисуватися, втиснувши в маленький обсяг, порівняний хіба що з об'ємом марсіанського зонда, масу додаткових прибабамбасів: гелеві сидіння, тридцять два динаміки, телевізор 3D високої чіткості, а для Холлі — кисневу маску, і ще лазерний різак у фігурному ковпаку, зробленому у вигляді бісеняти, що дмухає у довгий ріг. Завдяки цьому бісеняті шаттлу дали прізвисько — «Срібний Купідон». Артемід знаходив це прізвисько занадто романтичним, а ось Холлі із задоволенням повторювала його при кожному зручному випадку.

Установивши контакт із тілом Холлі, позашляховик послав повідомлення на її наручний комп'ютер, запитуючи дозволу зачинити двері та стартувати.

Холлі тут же послала підтвердження, і двері, що нагадували крила кажана, плавно пішли вгору — зачинятися, давши Батлеру рівно стільки часу, скільки йому було потрібно, щоб перекласти Артеміса, немов кошик із кошенятами, зі свого плеча на заднє сидіння. Холлі влаштувалася в одиночному кріслі на носі човника і встигла пристебнутися ременем безпеки ще до того, як двері щільно зачинилися.

Артемід і Батлер відхилилися назад, даючи впасти собі на плечі ременям безпеки, натягнення яких автоматично регулювалося за допомогою сенсорних роликів.

Артемід смикав пальцями свої штани на колінах. Їхній спуск до рейки фідера здавався дуже повільним. Наприкінці викладеного металевими панелями тунелю вони могли бачити півмісяць магми на дні колодязя, який грізно світився, немов вхід у пекло.

— Холлі,— сказав, не розтуляючи зубів, Артемід.— Будь ласка, трохи швидше.

— Ми поки на подавальній рейці, Артемісе,— відповіла Холлі, відриваючи від керма зтягнуті в рукавички руки.— Все на автоматиці.

На вмонтованому в лобове скло дисплеї з'явилося обличчя Фоулі.

— Пробач, Артемісе,— сказав він.— Мені дуже шкода, але ми не вкладаємося за часом.

— Ні! — вигукнув Артемід, подавшись уперед і натягуючи ремінь.

— Залишилося ще п'ятнадцять секунд або ж, як мінімум, дванадцять.

Фоулі скосив очі на датчики, що були перед ним.

— Ми повинні встигнути зачинити двері, щоб бути впевненими в тому, що всі, хто перебуває всередині захисних тунелів, уціліють. Мені дійсно дуже шкода, Артемісе.

Позашляховик сіпнувся, а потім завмер — перервалася подача енергії в подаючу рейку.

— Ми можемо це зробити,— панічним шепотом промовив Артеміс.

Пекло вдалині стало затягуватися — це зачинялися викувані гномами гігантські, метрової товщини, двері на роликах.

— Холлі, будь ласка, — схопив її за плече Артеміс.

Холлі широко розплющила очі та клацанням увімкнула тумблери на панелі управління.

— Д'арвіт,— сказала вона, вдавляючи в підлогу педаль акселератора.

Позашляховик рвонув уперед, звільнившись від подавальної рейки, виблискуючи ввімкненими фарами і ревучи клаксоном.

На екрані Фоулі потер указівними пальцями очі.

— Поїхали! Капітан Шорт знову зробила це. Підніміть руку, хто здивований. Немає таких?

Холлі намагалася не слухати кентавра і зосередитися на управлінні шаттлом, ведучи його по трубі, що ходила ходором.

«Зазвичай такі гонки завершують пригоди,— думала вона.— Кінець третього акту. Цього разу ми щось зарано починаємо ці штуки».

Шаттл нісся тунелем, зачіпаючи його стінки і розсипаючи снопи іскор. Холлі опустила на очі окуляри візора й автоматично налаштувала свій зір так, щоб одночасно стежити за датчиками окулярів і бачити те, що попереду.

— Близько,— сказала вона.— Зовсім близько.— І встигла додати перед тим, як зник зв'язок: — Щасти, Фоулі. Залишся живим.

Кентавр доторкнувся до екрана двома схрещеними пальцями:

— Щасти всім нам.

Холлі виграла кілька додаткових сантиметрів, спустивши повітря з навісних бамперів «Купідона», і позашляховик проскочив під захисними дверима, що опускалися,— ще півсекунди, і було б запізно. Тепер вони опинилися в природному жерлі. Внизу під ними злітали вгору колони розпеченої магми завширшки в десять кілометрів, що створювали скажені висхідні потоки, які несли крихітний човник по спіралі все вище і вище до поверхні.

Холлі встановила стабілізатори і дозволила собі відкинутися на підголівник крісла.

— Приготувалися,— промовила вона.— Зараз нас буде злегка трясти.

Піп підстрибнув, почувши сигнал таймера на своєму телефоні, так, немов не очікував його. І все ж таки гном мав здивований вигляд, коли вирішальний момент нарешті настав. Після вбивства Кіпа куди тільки поділася його самовпевненість. Тепер Піп усе робив немов через силу.

Піп спробував повернути свій бойовий настрій, трохи помахавши стволом автомата і зловісно посміхаючись у камеру, але такими дешевими грюками складно створити образ героїчного вбивці крихітної піксі.

— Я вас попереджав,— промовив Піп у камеру.— Вина за це ляже на ваш народ, а не на мене.

Командор Келп на Поліцейській Плазі увімкнув свій мікрофон.

— Я знайду тебе,— грізно пообіцяв він. — Навіть якщо на це знадобиться тисяча років, я знайду тебе і кину за ґрати до самого кінця твого поганого життя.

Ці слова, здавалося, злегка розвеселили Піпа.

— Ти? Знайдеш мене? Пробач, копе, але мені це до лампочки, і я знаю декого, хто лякає мене набагато більше, ніж ти.

І без подальших розмов він вистрілив в Опал. Один постріл, у голову.

Піксі звалилася вперед, немов її ззаду рушили лопатою. Удар кулі притиснув її до землі, однак крові майже не було, тільки тоненька цівка з вуха — ніби молодша Опал просто звалилася з велосипеда, катаючись на шкільному подвір'ї.

На Поліцейській Плазі у зазвичай шумному Оперативному центрі настала мертва тиша. Усі очікували, якими виявляться наслідки щойно скоєного у них на очах убивства. Яка з квантових теорій виявиться правильною? Може, взагалі нічого не відбудеться і все обмежиться тільки смертю піксі?

— ОК,— сказав Трабл Келп після довгого напруженого мовчання. — Продовжуємо працювати. Як скоро народу можна буде вибиратися з барлогів?

Фоулі гарячковито обраховував щось на комп'ютері, як раптом його екран розколовся на шматочки, і з нього в кімнату струменем

почав надходити зеленуватий газ.

— Ухопіться за що-небудь,— порадив кентавр.— Починається.

Атлантида

Опал Кобой здалося, що вона померла, і це було дивне відчуття, тривожне.

«Ось на що це схоже,— подумала вона.— Але нічого, я впевнена, що впораюся».

Ниючий біль незабаром змінився бурхливим захопленням, коли Опал уявила, ким вона стане.

«Нарешті я трансформуюся. Вилізу зі свого кокона наймогутнішою істотою на всій планеті. Тепер ніхто не зможе встати в мене на шляху».

Усе це лунало досить мелодраматично, але Опал вирішила, що, враховуючи всі обставини, її майбутні біографи зможуть описати цей момент саме так, як потрібно.

Піксі і думки не припускала про те, що її теорія парадоксу часу може виявитися просто помилковою, і вона застрягне в ядерному реакторі, убивши перед цим свою єдину союзницю.

«Я відчуваю пощипування,— подумала вона. — Починається».

Пощипування перейшло в неприємне печіння біля основи черепа, яке швидко поширилося й охопило всю голову Опал розпеченими кліщами. Тепер Опал уже не могла тішити себе думками про перемогу, бо все її тіло перетворилося на клубок страху і болю.

«Я зробила помилку,— в розпачі думала вона.— Крім цього болю, я нічого не отримаю».

Опал завозилася всередині антирадіаційною скафандра, борючись із м'яким опором піни, гойдаючи її рухами. Біль розливався по нервовій системі, перетворюючись із просто нестерпного на невіддатливий нашій уяві. Останні нитки свідомості Опал лопалися одна за одною, як швартові судна під натиском урагану.

Опал відчула, що до неї повертається магічна сила, а біль залишився переважно в нервових закінченнях. Божевільна і мстива піксі билася за те, щоб утримати свою енергію і не бути остаточно зруйнованою своєю власною силою. Опал відчувала, як в атомах її тіла сходять з орбіт електрони і спонтанно розщеплюються ядра. Її тіло

перетворилося на згусток чистої золотистої енергії, що переливається всередині скафандра Опал і пропалює канали в піні, що розступається, відскакує від стін нейтронної камери і повертається в помутнілу свідомість піксі.

«Ось,— думала вона.— Ось, починається моє сходження, і я творю себе за власним образом і подобою. Я — своя власна богиня».

І одним тільки зусиллям думки Опал збрала себе заново. Її зовнішність залишилася колишньою, оскільки піксі не сумнівалася в тому, що вона і так прекрасна. Але свідомість Опал розкрилася і розширилася, дозволяючи новим силам створювати магічні мости між її нервовими клітинами. Вона сфокусувалася на стародавніх мантрах чорної магії так, щоб нова магічна сила допомогла їй підняти воїнів з їхнього вічного спокою. Така сила була занадто велика для одного тіла, і Опал розуміла, що повинна буде позбутися його, як тільки закінчить свою втечу, інакше атоми її тіла відірвуться і розлетяться в сторони, немов світлячки під час вітру.

«Як складно відтворювати нігті,— подумала вона.— Доведеться пожертвувати нігтями на руках і ногах».

Хвилеподібний ефект, що виник після вбивства молодшої Опал на краю поля, виявився потужнішим, ніж Артемід міг собі уявити, хоча справді дієслово «уявити» тут можна вважати недоречним, оскільки Артемід Фаул узагалі не мав звички уявляти що-небудь. Навіть у дитинстві він ніколи не уявляв себе, як скаче на спині вогнедишного дракона. Артемід завжди хотів подумки уявити собі досягну конкретну мету, а потім неухильно прагнути до неї.

Його мати, Анджеліна, заглянула якимось через плече восьмирічного Артеміса і побачила, як він малює у своєму зошиті.

— Ах, милий, це чудово! — вигукнула вона, дуже втішена тим, що її син нарешті виявляє інтерес до художньої творчості, хоча намальована ним картинка і мала трохи моторошний вигляд.— Ти намалював гігантського робота, який руйнує місто?

— Ні, мамо,— зітхнув Артемід.— Це будівельний робот, який споруджує притулок на Місяці.

Мати злегка покуйовдила синові волосся — маленька помста за його зітхання — і поцікавилася, чи не хоче маленький Артід брати уроки у професійного художника.

Артемід припускав, що будуть великі руйнування від спонтанного

виділення енергії з усіх матеріалів, до яких мала відношення Опал, але навіть він не передбачав, наскільки просочилися речі Кобой її енергією, виділеною за ті недовгі роки до взяття піксі під варту. Корпорація «Кобой Індастріз» легально виробляла масу різних речей — від компонентів зброї до медичного обладнання. Крім того, у неї було кілька «тіньових» компаній, за допомогою яких вплив Кобой поширився на світ людей і навіть у космічний простір, і наслідки від вибуху десятків тисяч усіляких предметів, вузлів і компонентів були воістину катастрофічними.

На складах ЛЕП дві сотні одиниць різної зброї, призначені для знищення на наступному тижні, розплавилися, як шоколадні батончики, а потім почали випромінювати сліпуче золотаве світло, яке спалювало всі місцеві кабельні системи, після чого стався вибух силою в кілька мегатонн. Реакція поділу ядер не розпочалася, але масштаб руйнувань був величезний. Склади просто-напросто випарувалися, і, немов сірники, зламалися кілька опорних колон, що підтримували підземне місто.

Небесне місто склалося всередину, і мільйони тонн земної кори звалилися на ельфійську столицю, ламаючи захисні бар'єри і збільшуючи атмосферний тиск майже на тисячу відсотків. Усе, що опинилося під падаючими каменями, було миттєво сплющено в коржик.

Загинули вісімдесят сім жителів, а все майно і споруди були знищені повністю.

Підвал Поліцейської Плази просів, і в утворену яму звалилися три нижні поверхи управління поліції. На щастя, верхні поверхи зачепилися за край ями дахом, що втримав їх. Це врятувало багатьох офіцерів, які залишалися на своїх постах.

Шістдесят три відсотки ельфійських автомобілів мали в двигунах вироблені на підприємствах Кобой клапани, які вибухнули практично водночас. Цей вибух був записаний відеокамерою на критій стоянці. Камера якимось дивом уціліла, і згодом цей кліп кілька років залишався найпопулярнішим у Підземному Інтернеті.

Нелегальні лабораторії Кобой багато років продавали застарілі ельфійські технології людським компаніям, і ці технології вважалися у людей найбільш передовими. Її маленькі чіпи, наприклад, можна було знайти майже в будь-якому комп'ютерному пристрої, випущеному за останні кілька років. Їх установлювали в ноутбуках, мобільних

телефонах, телевізорах і навіть тостерах. Тепер усі ці пристрої вибухали, як поставлена на вогонь закрита банка з пивом. В одну мить перестало існувати вісімдесят відсотків електронних комунікацій планети Земля.

В одну мить людство було відкинуто назад, у вік паперових документів і книг.

Системи життєзабезпечення викидали шлейф енергії та вмирили. Були загублені дорогоцінні манускрипти. Банки лопнули, оскільки вся фінансова звітність за останні п'ятдесят років була знищена. Зійшли з орбіт і згоріли багато супутників, інші, наприклад, космічна станція «Граум II», відлетіли у відкритий простір, треті взагалі зникли.

Люди вибігали на вулиці, вони кричали у свої омертвілі мобільники, немов намагаючись криком оживити їх. По всіх континентах прокотилася хвиля грабежів, подібна до комп'ютерних вірусів, а самі комп'ютерні віруси померли разом зі своїми носіями. Кредитні картки перетворилися просто на шматочки яскраво розфарбованого пластику. Парламенти безперервно засідали, а люди звинувачували свої уряди у серії небачених катастроф.

На поверхні Землі з'явилися тріщини, з яких вилітав вогонь і хмари сірки. Вони виривалися з труб, що лопнули, однак люди кричали про те, що настав Армагеддон. Хаос панував у світі, а учасники руху за виживання гарячково знімали шкіряні чохла зі своїх арбалетів.

Першу стадію плану Опал було завершено.

ГЛАВА 4: ОСТАННЄ СЛОВО ІНЖЕНЕРА ОЗКОПІ

НА щастя для капітана Холлі Шорт і пасажирів «Срібного Купідона», Фоулі був настільки підозрілим до всього, що мало відношення до Опал, і настільки пихатим, коли справа стосувалася його власних винаходів, що наполог на тому, щоб під час переробки шаттла використовувалися тільки придумані ним самим пристрої, і ретельно уникав будь-яких компонентів, виготовлених на підприємствах Кобой або компаніями їхніх партнерів. Але навіть незважаючи на цю параною, Фоулі все ж таки пропустив наповнювач в амортизаторі бампера, який містив адгезив «Кілер Філер», розроблений у лабораторіях Кобой. На щастя, коли цей адгезив зашипів і вибухнув, його реактивний струмінь просто вилетів в отвори бампера по шляху найменшого опору, розсипавши іскри, що нагадували рій розлючених бджіл. Жодна з операційних систем при цьому не постраждала, тільки залишилася непрозора пляма ґрунтовки на спойлері, але будь-хто із сидячих у шаттлі охоче підтвердив би, що це набагато краще, ніж бути мертвим.

У висхідних повітряних потоках шаттл піднімався вгору, немов насіннячко кульбаби всередині Великого Каньйону всупереч посухам. Холлі намагалася тримати шаттл по центру великого кратера, оскільки за відсутності відблисків магми був шанс ударитися об стіну. Сидячий позаду Артеміс гукнув її, але Холлі не почула його через ревіння вітру.

— Навушники,— показала вона, постукуючи по пристрою на своєму шоломі. — Одягни навушники.

Артеміс потягнув пару громіздких навушників, що висіли під стелею, і приладнав їх до вух.

— Чи є повідомлення від Фоулі про попередню оцінку руйнувань? — запитав він.

— Нічого.— Холлі про всяк випадок ще раз глянула на дисплей бортового комп'ютера.— Геть нічого. Навіть перешкод від статичних зарядів.

— Добре, ось ситуація, як я її бачу. Оскільки наші комунікації відмовили, я вважаю, що вбивство молодшої Опал повалило всю

планету в хаос. Мабуть, такої плутанини світ не знав із часів останньої світової війни. Наша Опал, без сумніву, має намір повстати і попелу цієї світової пожежі на зразок якоїсь піксі-фенікса. Як вона збирається зробити це, я не знаю, але це якось пов'язано з моїм будинком, маєтком Фаулів, тому нам потрібно направлятися саме туди. Скільки це займе часу, Холлі?

Вона глянула на датчики візора.

— За звичайних умов п'ятнадцять хвилин, але зараз, мабуть, займе годин зо дві.

«Дві години,— подумав Артеміс.— Сто двадцять хвилин на те, щоб виробити сприятливий спосіб, як нам утрюх розладнати плани Опал».

Батлер увімкнув свій мікрофон.

— Артемісе. Я знаю, тобі на думку спало те саме, що й мені.

— Я передбачав, друже,— сказав Артеміс,— що ти маєш рацію, кажучи про те, що ми мчимо стрімголов туди, де Опал найсильніша.

— Точно, Артемісе,— підтвердив охоронець.— Або, як ми говорили в Дельті: сунемося із зав'язаними очима у смертельний капкан.

Обличчя Артеміса спохмурніло. У смертельний капкан?

Холлі пронизала Батлера спопеляючим поглядом.

— Люб'язно сказано, велетню. У цьому капкані живе сім'я Артеміса.

Вона розім'яла пальці, а потім міцно взялася за рукоятки управління.

— Можливо, мені вдасться виграти хвилин двадцять,— вимовила вона, вмикаючи датчики шаттла на пошук най сильніших повітряних потоків, які допоможуть їм дістатися до поверхні раніше, ніж божевільна Опал Кобой переробить світ на свій лад.

Атлантида

Опал витратила кілька секунд, щоб привітати себе з тим, що її теорія знову виявилася правильною, а потім завмерла, щоб подивитися, чи зможе вона вловити хвилі паніки, які просочуються зверху.

— Хтось щось відчуває,— вирішила Опал.— І це виразна хвиля страху з домішком відчаю.

Звичайно, було приємно просто полежати трохи ось так, накопичуючи силу, але вона не могла надовго затримуватися, адже їй належало стільки зробити.

«До роботи, до роботи,— подумала Опал, повертаючись обличчям до гирла тунелю.— Час іти».

Легким зусиллям думки вона створила навколо своєї голови ореол інтенсивного світла і жару, пропалюючи з його допомогою шлях в антирадіаційній піні, що оточувала її, і левітувала до кришки труби, крізь яку пройшла так само легко, як крізь піну. Тепер вона могла змінювати молекулярну структуру будь-якої речовини.

— Сили вже покидають, — помітила вона. — Я втрачаю магічну силу, і моє тіло незабаром почне дезінтегрувати.

Гном стояв у камері біля шиплячої кришки люка і здавався незворушним, незважаючи на чудеса, що розгорталися перед ним.

— Дім для навіжених,— проголосив Колін Озкопі, висуваючи вперед своє підборіддя.— Справжня божевільня. Спочатку вимкнувся мій телефон, і тому я не знаю, хто виграв матч із гандболу, а тепер у мою камеру залетіла ця золота піксі. Скажіть мені, піксі-леді, що відбувається? І де ваші нігті?

Опал з подивом відзначила, що відповіді на останнє запитання, виявляється, не так і просто.

— Виростити нігті важко, гноме. Я вирішила відмовитися від них, щоб не витратити час.

— Так, напевно, в цьому є сенс,— сказав Озкопі, абсолютно не відчуваючи, на думку Опал, достатнього благоговіння перед нею.

— Хочете знати, в чому мої труднощі? Стояти тут, обпалюючись вашою аурую,— ось що важко. Для цього на мені має бути жаротривкий скафандр.

Правду кажучи, Озкопі насправді не був таким уже загальмованим. Він перебував у шоці і прекрасно розумів, хто така Опал і що він, швидше за все, незабаром помре, і тому намагався дурника клеїти.

Опал нахмурила свою золотисту брову, яка стала від цього схожою на хвилю лави.

— Тобі, гноме, випала велика честь: останнім, що віддрукується на сітківці твоїх очей, буде мій блискучий образ.

Опал не дуже сподобалося, як вона закінчила фразу,— знову вийшло занадто бундючно, але гном усе одно зараз помре, і ніхто про ці

її слова не дізнається. Озкопі ж був не дуже щасливий померти, зафіксувавши на своїй сітківці блискучий образ Опал.

— Мої бідні сітківки! — забурмотів він, — їх дав мені мій батько... ні, не те щоб він прямо-таки вийняв їх зі своєї голови, але передав... ну, ви розумієте, — тепер Озкопі вирішив розбавити свою заплутану мову крапелькою розбещеності. — До речі, раз уже ми почали ображати одне одного, то зауважу: по-перше, мені здавалося, що ви вища. А по-друге, у вас стегна обвислі.

Опал гнівно наїжачилася, і зовні це передалося в тому, що її радіоактивна корона збільшилася до трьох метрів у радіусі, розкладаючи на атоми все, що опинилося всередині її сфери, включаючи Коліна Озкопі. Але хоча сам гном і зник, його останні слова болем засіли в пам'яті Опал і збережуться там до самого кінця її життя.

Якщо в Опал і був один недолік, який вона готова була визнати, то це звичка поспішно нищити тих, хто заважав їй. Ось і цей гном помер дуже легко і зірвався з гачка, помститися йому по-справжньому нона не зможе вже ніколи.

«Усе він збрехав, цей мерзенний гном,— заспокоювала вона саму себе, їдучи з величезною швидкістю до поверхні. — Мої стегна бездоганні, і зовсім вони не обвислі.

Зовні поява Опал виглядала сліпуче і божественно, вона походила на вибух наднової зірки, що вирвалася з глибин на поверхню океану. Шалений жар чорної магії Опал пронизав з однаковою недбалою легкістю і стіни Атлантиди, і товщі океанської води, змінюючи атомну структуру будь-якої речовини, що опинилася на шляху піксі.

Вона спрямувала ореол своєї чорної магії вперед і вгору, в напрямку маєтку Фаулів. Їй не треба було стежити за дорогою, Опал летіла на поклик замка, ключем до якого була вона сама.

глава 5: АРМАГЕДДОН

Еріу, поблизу маєтку Фаулів

БЕРСЕРКИ, поховані у вигляді висхідної спіралі навколо замку, рухалися все більше, оскільки у світлі нагорі магічна сила вирвалася на свободу.

— Щось наближається,— зрозумів Оро, капітан берсерків.— Незабаром ми станемо вільні, і наші мечі знову випробують на смак людську кров. Ми спопелимо їхні серця і викличемо до життя давні сили зла. Ми змусимо людей тріпотіти і бігти від нас. Вони не зможуть убити нас, тому що ми вже мертві, і нас утримують тільки магічні нитки.

Наш час буде недовгим. Лише одна ніч після такого тривалого небуття, але ми встигнемо вкрити себе славою і кров'ю перед тим, як назавжди з'єднаємося в посмерті з богинею Дану.

— Ви відчуваєте зміни? — гукнув Оро своїх воїнів. — Будьте готові рвонутися вперед, як тільки відкриються Врата.

— Ми готові, — відповіли його воїни. — Як тільки світло впаде на нас, почнемо захоплювати всіх — собак, борсуків і людей.

«Я б уважав за краще борсуків, чим людину»,— мимоволі подумав Оро.

Він був начальником, і його гордість коштувала йому життя, десять тисяч років тому.

Гобдоу, який лежав ліворуч від нього, відгукнувся на це зловісним жартом.

«Згоден,— подумки просигналив він.— Але борсук кращий за щура».

Якби в Оро було серце із плоті й крові, воно б затріпотіло від гордості — цього разу за своїх воїнів.

— Мої солдати готові до війни. Вони битимуться до тих пір, поки не розсіплються на порох їхні тіла, і вони нарешті потраплять в обійми світла. Наш час близько.

Форт захищала Джульєтта Батлер, і не тому, що наглядала за всім,

поки батьки Артеміса виїхали на екологічну конференцію в Лондон. Вона захищала його в буквальному сенсі слова.

Форт, про який йде мова, був старою сторожевою вежею Мартелло на пагорбі, що виходив на Дублінську затоку. Стіни форту потемнішали від часу і місцями вкрилися дивним чорним плющем, що тягнув свої вусики так, немов намагався втягнути камені, з яких були складені стіни, назад, у землю.

Крім плюща форт регулярно намагалися захопити брати Артеміса Фаула: чотирирічний Майле і його брат-близнюк Беккет. Хлопчики кілька разів налітали на вежу зі своїми дерев'яними мечами, але Джульєтта відбивала їхні атаки і відправляла перекидатися у високій траві. Беккет заливався сміхом, а от Майле, як зауважила Джульєтта, з кожною новою невдалою спробою осадити вежу засмучувався все сильніше.

«Зовсім як Артеміс,— подумала Джульєтта.— Ще один кримінальний геній».

Останні десять хвилин хлопчики вовтузилися за кущем, напевно задумуючи нову атаку. Джульєтта чула приглушене хихикання і чіткі команди, які віддавав Майле, очевидно, наставляючи Беккета.

Джульєтта посміхнулася. Вона легко могла уявити сценарій майбутньої битви.

Напевно, Майле говорить зараз приблизно таке: «Ти нападаєш з одного боку, Бекке, я з іншого. Це називається оточення».

На що Беккет може відповісти як-небудь абсолютно несподівано, на кшталт: «Я люблю гусениць».

Не помиляючись, можна було сказати, що кожен з братів любить іншого більше, ніж самого себе, але Майле постійно відчував роздратування від того, що Беккет не міг чи не хотів виконувати його найпростіші інструкції.

«У будь-який момент Беккету може набриднути це тактичне заняття,— подумала молодша сестра

Батлера, — і він піде геть від куща, розмахуючи своїм іграшковим мечем».

Через кілька секунд Беккет дійсно виринув із-за куща, але розмахував він аж ніяк не мечем. Джульєтта перекинула ногу через низький парапет і підозріло запитала:

— Бекке, що це в тебе?

— Трусиками,— чесно відповів той і помахав ними в повітрі.

Джульєтта придивилася. Дійсно, цей трикутний предмет був трусиками. Одягнута на Беккета довга, до колін, і неабияк протерта за останні сорок вісім днів футболка не давала можливості точно сказати, свої трусики тримає він у руці чи ні, але, мабуть, що свої, бо крізь дірки у футболці просвічувало тільки голе тіло.

Беккет відрізнявся неслухняним характером. За кілька місяців няня-охоронець Джульєтта побачила речі крутіші від трусиків, наприклад, ферму черв'яків, яку Беккет спорудив у нижньому туалеті й особисто «удобрював».

— ОК, Бекке,— крикнула вона з башти, — Поклади трусики, малюче, я дам тобі чисті.

Беккет рішуче наближався.

— Ні. Беккета вже нудить від дурних трусиків. Це тобі. Подарунок.

Обличчя хлопчика променіло безневинним захопленням, переконуючи в тому, що Беккет дійсно

вважав найкращим подарунком для дівчини ці трусики — між іншим, із захованою всередині них пригорщею жуків.

— Але сьогодні в мене не день народження,— спробувала відбутися жартами Джульєтта.

Беккет був уже за півметра від вежі і продовжував похитувати трусиками, немов прапором: «Я люблю тебе, Джуле, візьми подарунок».

«Він любить мене,— подумала Джульєтта.— Діти завжди знаходять у дорослих їхнє слабке місце».

І таки вона зробила ще одну відчайдушну спробу.

— А ти не боїшся застудити сіднички?

У Беккета була відповідь і на це: «Ні. Їм зовсім не холодно».

Джульєтта ніжно посміхнулася. Цьому легко повірити. У маленькому тільці Беккета було стільки енергії і жару, що їх вистачило б, щоб закип'ятити воду в озері. Обіймати його було все одно що обіймати гарячу батарею.

У такій ситуації уникнути зіткнення з трусиками Джульєтта могла тільки за допомогою невинної брехні.

— Старі трусики люблять кролики, Бекке. Чому б тобі не зарити їх у подарунок Тату Кроликові?

— Кролям не потрібні трусики,— зловісно вимовив голос у неї за спиною.— Вони теплокровні ссавці, і їхнього хутра їм цілком вистачає в

нашому кліматі.

Джульєтта відчула притиснутий до свого стегна дерев'яний меч Майлса і зрозуміла, що він використовував Беккета як маневр, що відволікає, а сам підкрався ззаду.

«А я нічого не почула,— здивувалася Джульєтта.— Майле добре навчився підкрадатися».

— Відмінно, Майлсе,— сказала вона.— Як ти змусив Беккета виконувати твої інструкції?

Майле самовдоволено посміхнувся, ставши цієї миті дуже схожим на Артеміса.

— Я не змушував. Просто повідомив, що надаю йому як слід.

«І цьому хлопчику ще немає п'яти,— подумала Джульєтта.— Подивимося, що скаже світ, коли йому явиться Майле Фаул».

Краєм ока вона помітила схожий на вітрило трикутник, що летів позаду неї, схопила його і тільки тоді зрозуміла, що вона тримає в руках.

«Приголомшливо,— подумала вона.— Мене обвели круг пальця двоє чотирирічок».

— Гаразд, хлопці,— вимовила вона вголос.— Час іти додому, обідати. Що хочете на обід?

— Я хотів би бутерброд крок-мадам,— сказав Майле, засовуючи свій меч у піхви.— З охолодженим виноградним соком.

— Жуків,— повідомив Беккет, стрибаючи на одній ніжці. — Жуків у кетчупі. — Джульєтта посадила Майлса до себе на плече і пішла стежкою, що вела вниз від башти. — Отже, те саме, що і вчора, джентльмени.

«І не забути всім вимити руки»,— додала вона про себе.

Коли вдалині почався хаос, хлопчики вже зайшли по пояс у траву. Беккет не звернув на далекий шум ніякої уваги, бо в голові у нього і так постійно гриміли уявні вибухи і крики, але Майле відразу зрозумів: щось не так. Він кинувся назад, до башти Мартелло, і виліз нагору по кам'яних сходах, демонструючи гаку ж спритність, як і в Артеміса. Ця спритність дуже захоплювала Беккета, більш міцно складеного, ніж його брати.

— Армагеддон,— оголосив зверху Майле. — Кінець світу.

— Хоч не Діснейленд! — злякано промовив Беккет.

— Ні,— сказала Джульєтта, поправляючи його вигоріле на сонці

волосся.— Схоже, це не Діснейленд.— Вона відчула холодок під серцем. Звідки йде цей галас? Таке відчуття, що він виник поблизу зони військових дій.

Джульєтта піднялася слідом за Майлсом на вершину вежі. Звідси можна було чітко розгледіти вдалині сусіднє містечко. Зазвичай вітром звідти, з півночі, доносило тільки рідкісні гудки автомобілів, що пролітали по окружній дорозі. Але сьогодні шосе на Дублін походило на пекло. Навіть здалеку було видно, що на всіх смугах рух повністю зупинився. Двигуни декількох машин вибухнули, а один пікап відкинуло вперед. Ще далі, у самому містечку, над будівлями виростили гриби більш потужних вибухів, і клуби диму все густіше затягували передвечірнє небо. Один маленький літак буквально звалився на стадіонне поле, а на дах готелю впав із космосу супутник зв'язку.

Беккет теж виліз на вежу і взяв Джульєтту за руку.

— Це Армагеддон,— тихо сказав він.— Світ валиться.

Джульєтта сильніше притиснула хлопчиків до себе. Хоча руйнування здавалися занадто великими, щоб бути спрямованими спеціально проти сім'ї Фаулів, та список людей, які охоче знищили б усе графство Дублін заради того, аби тільки дістатися Артеміса, був загрозливо великим.

— Не бійтеся, хлопчики,— промовила Джульєтта.— Я зумію захистити вас.

Вона сунула руку в кишеню. У ситуації, подібній до цієї, коли становище стає відчайдушним, перше, що вона повинна зробити,— це зателефонувати Артемісу.

Джульєтта пробіглася за списком мереж на своєму телефоні і була сильно здивована тим, що єдиною доступною залишалася ФОКС — система, яку Артеміс сам установив для невідкладних дзвінків.

«Уявити тільки, Артеміс — єдиний підліток у світі, який зміг сконструювати і запустити свій власний супутник»,— промайнуло у неї в голові.

Джульєтта вже готова була вибрати ім'я Артеміса в списку контактів, коли за якісь три метри від неї звідкись виникла мускулиста рука, що тримала ельфійським бластер.

— Ну привіт, бридке дівчисько,— сказав голос нізвідки, і зі ствола бластера з тріском вирвався синій промінь енергії.

Джульєтта була досить добре знайома з ельфійською зброєю, щоб

знати, що переживе удар синього променя, але при цьому напевно отримає опіки і згорнеться в клубок від болю.

«Вибачте, мої хлопчики,— встигла подумати вона.— Я підвела вас».

Потім промінь із бластера Піпа вдарив Джульетту в груди і звалив дівчину з вежі.

Берсерка Оро на секунду охопив сумнів.

— Може бути, що передчуття свободи — це лише міраж? — подумав він.

Ні. Це був не міраж. Ключ наближався. Оро відчував, як хвиля сили котиться до їхньої могили.

— Приготуйтеся,— послав він наказ униз, своїм воїнам.— Коли Врата відкриються, хапайте всіх. Усе живе має стати нашою здобиччю.

Оро відчув, як затряслася земля від захопленого реву його воїнів.

А може, просто від їхнього пристрасного бажання мститися.

ГЛАВА 6: ВСТАВАЙ, МОЯ КРАСУНЯ!

Порт шаттлів Тара, Ірландія

Коли капітан Холлі Шорт спробувала припаркуватися в призначеному для неї доці, вона виявила, що електромагнітні захвати Тари не працюють, і тому їй довелося імпровізовано здійснити вимушену посадку у вхідних воротах тунелю. Можливо, диспетчер Тари і написав доповідну записку про непередбачувану ситуацію в порту, але в загальній метушні це повідомлення не було доставлене.

При підльоті прилади Холлі запевняли її, що все відмінно, але як тільки вона повернула «Срібного Купідона» до лікаря із затискачами, диспетчерський комп'ютер Тари видав звук, схожий на ляпанець об стіну шматка сирого м'яса, який дуже швидко летів, а потім замовк, не залишивши Холлі іншого вибору, окрім як повернутися у вхідний тунель порту, молячись про те, щоб там не виявилось нештатного персоналу.

Від удару метал зім'явся, полетіли уламки триплексу, а оптоволоконні кабелі натягнулися, наче м'яка жуйка, і лопнули. Посилена обшивка «Срібного Купідона» витримала це випробування, але гордість машини — фігурний ковпак — полетів (звичайно, як купідон) і був знайдений лише три місяці потому всередині автомата для продажу прохолодних напоїв, і при цьому проіржавілим до невпізнання.

Холлі випустила гальма, полетіли іскри й уламки, залишаючи відмітини на лобовому склі. Гідравлічні амортизатори пілотського крісла поглинули більшу частину ударної енергії, але Артеміс і Батлер крутилися ззаду, немов горошини в брязкальці.

— Усі живі? — запитала Холлі через плече, і стогони на різні голоси дали знати, що її пасажирів живі, хоча, можливо, і не зовсім неушкоджені.

Артеміс видерся з-під захисної зброї Батлера і глянув на показання датчиків шаттла. З розсіченої брови Артеміса крапала кров, але він, здавалося, не помічав цього.

— Потрібно знайти вихід, Холлі.

Холлі ледь утрималася, щоб не хіхікнути. Вивести звідси «Купідона» означало добровільно зруйнувати всю споруду ЛЕП. Вона просто роздере сторінки його законів на клаптики, змішає їх із випорожненнями троля, розведе багаття і спече на ньому оладки.

— Оладки з лайна,— пробурмотіла вона щось незвичне, якщо ви не були знайомі з ходом її думки.

— Можеш спекти на дозвіллі оладки з лайна,— сказав Артемід, який зумів чітко простежити думки Холлі, — але ми повинні за всяку ціну зупинити Опал.

Холлі завагалася.

Артемід скористався її розгубленістю.

— Холлі, це надзвичайні обставини, — вагомо промовив він. — Ти пам'ятаєш вираз Батлера? «Смертельний капкан». У ньому цієї хвилини перебувають мої брати. У смертельному капкані. І ти знаєш, що Джульєтта пожертвує всім, щоб урятувати їх.

Батлер нахилився вперед, ухопившись за ремінну петлю, яку майже вирвав з коренем.

— Розмірковуючи по-бойовому,— вимовив він, інстинктивно зрозумівши, яким чином можна підштовхнути до дій капітана ельфійської поліції,— потрібно виходити з того, що лише ми є силою, що стоїть між Опал та її планами, які вона відшліфувала, сидячи в одиночній камері в'язниці. Пам'ятайте, вона була готова жертвувати собою. Вона все продумала. Ми повинні йти. Ну ж бо, солдате!

Батлер мав слухність, і Холлі знала це.

— ОК,— сказала вона, вводячи параметри в дорожній комп'ютер «Купідона». — Якщо ви вже так просите.

Уздовж тунелю летів ельф у світному жилеті й поспішав так, що зачіпав своїми крилами закруглені стіни.

Як відомо, на кінчиках крил ельфів є чутливі біо-сонари, і в разі ушкодження їх доводиться лікувати дуже довго, не один рік. Отже такий нерозважливий політ свідчив про те, що ельф перебуває у вкрай пригніченому стані.

— Це Нандер Фалл, — простогнала Холлі. — Містер Інструкція.

Фалл був схиблений на тому, щоб не дати людям зробити згубний вплив на Небесне місто або вкрасти що-небудь звідти, тому він вимагав повного огляду при кожній посадці «Купідона».

— Рушаймо,— поквапив Батлер. — У нас немає часу на формальності.

Нандер Фалл крикнув їм у мегафон:

— Зупиніться, капітане Шорт. Що ви робите? Я знаю, що у вас є пропуск, але зараз непередбачена ситуація.

— Немає часу,— сказав Артеміс.— Немає часу.

Фалл повис за метр від лобового скла.

— Я дивлюся вам в очі, Шорте, і бачу в них сум'яття. Ми тут замкнені. Захисне поле зруйноване, ви розумієте це? Залишається чекати, поки який-небудь землянин із лопатою не відкопає весь порт. Усіх кинули на підкріплення. Вимикайте двигун, Шорте, це наказ.

Очі Нандера Фалла викотилися з очниць, немов гусячі яйця, крильця його переривчасто ворушилися. Ельф перебував на межі зриву.

— Якщо ми попросимо дозволу, він нас пропустить? — запитав Артеміс.

Холлі сумнівалася в цьому. Позаду Фалла виднівся вихід із тунелю, і там у відблисках аварійних вогнів нервово метушилися пасажирки. Ситуація була досить складною, щоб стримувати її, не допускаючи паніки.

Пролунав сигнал бортового комп'ютера, який вивів на дисплей оптимальний маршрут руху, і цей звук підстьобнув Холлі.

— Шкодує,— твердо сказала вона Нандерові Фалду. — Але нам уже час.

Крила Фалла нервово затріпотіли.

— Нічого мене жаліти! І нікуди вам не час.

Але Холлі дійсно шкодувала, і їй дійсно було час. 1 вона вирушила. Попереду над їхніми головами тягнувся засклений жолоб, уздовж якого по роликовому конвеєрі пропливав багаж, а на вбудованому в скло дисплеї висвічувалося ім'я власника багажу. Зараз конвеєр стояв, а валізи і сумки валялися на ньому в безладі, немов кинуті на березі човна.

Холлі натиснула на рукоять управління, спрямовуючи «Купідона» в цей жолоб, оскільки комп'ютер запевняв, що ширини жолоба буде достатньо для їхньої машини. Однак з кожного боку до дуг із коліщатками залишався проміжок не більше двох сантиметрів.

Вражений Нандер Фалл кинувся за ними в погоню. Він скакав уздовж жолоба, залишки зачіски

метлялися за його головою, немов вітропокажчики на аеродромі, і він кричав у свій маленький мегафон.

Холлі театралью знизала плечима.

— Не чую вас,— заявила вона.— Пробачте.

І вона залишила піксі сваритися в багажному тунелі, який плавно закружляв у напрямку до залу прибуття.

Холлі вела «Купідона» по вигинах тунелю у світлі фар, які висвітлювали стіни, оточені кілометрами електричних мереж, що вийшли з ладу. У розподільних коробках, де диміли конденсатори і запобіжники, які поплавились, возилися неясні тіні.

— Гноми,— сказала Холлі. — Вони найкращі електрики. Можуть працювати при повній темряві і в будь-якому, навіть найтіснішому просторі. До того ж вони з'їдають компоненти, які вийшли з ладу.

— Ти серйозно? — здивувався Батлер.

— Абсолютно. Мульч переконував мене, що мідь добре дезінфікує шлунок.

Артемис у цій розмові участі не брав. Він був занурений у роздуми, малюючи перед собою всілякі сценарії подальшого розвитку подій, що можуть чекати їх, коли вони досягнуть маєтку Фаулів, і прикидав, як їм вийти переможцями з будь-якої ситуації.

У цьому сенсі метод Артемиса нагадував манеру американського шахового гросмейстера Боббі Фішера, який умів заздалегідь прорахувати майбутній хід суперника і знайти відповідь на нього. Щоправда,

у випадку з Артемисом противник міг зробити хід, який просто неможливо передбачити, таким чином обдумування таких невизначених сценаріїв він вирішив відкласти наостанок.

Отже, він розмірковував, усе глибше розуміючи, що, правду кажучи, усі його витівки марні, оскільки йому невідомі багато констант цього рівняння, не кажучи вже про можливі варіанти.

Крізь логічні роздуми все частіше на поверхню проривалася сувора клятва:

— Якщо ті, кого я люблю, постраждали, Опал Кобой повинна заплатити за це.

Артемис намагався відганяти цю непотрібну зараз думку, але жага помсти не бажала відступати від нього.

Холлі управляла «Купідоном» у цілому кілька сотень годин —

замало для того, що вона збиралася зробити. Втім, для цього не вистачило б і цілого життя, проведеного в кріслі пілота.

«Купідон» нісся по тунелю, шини верещали по жолобках триплекса, додаткове прискорення йому надавала маленька ракета, замаскована під вихлопну трубу. По дорозі «Купідон» трощив сумки й валізи або розкидав їх на всі боки і вони звалювалися з жолоба, як розчин із кельні муляра, і плюхалися вниз, розсипаючи в повітрі одяг, косметику і провезені землянами контрабандні сувеніри. Митники конфісковували більшу частину таких артефактів, але не все. Наприклад, так ніхто ніколи і не з'ясував, яким чином було вивезене у валізі велике полотно Гендальфа.

Холлі вела «Купідона» вперед, примруживши очі та зціпивши зуби. Багажний жолоб ніс їх тепер через материковий ґрунт. Вони піднімалися по спіралі вгору, крізь археологічні шари — страти, повз кістки динозаврів і кельтські могили, через поселення вікінгів і норманські стіни, поки «Купідон» не опинився у великому залі прибуття з Небесним вікном — прозорим дахом, що відкривався безпосередньо на поверхню.

Зал нагадував лігво лиходія з фільму про Джеймса Бонда з павутиною будівельних металевих балок і подавальних рейок для шаттлів.

Зазвичай Небесне вікно було закамуфльовано за допомогою проекторів і захисних полів, але зараз вони не діяли, оскільки вибухнули всі деталі, вироблені на підприємствах Кобой. Наближався полудень, і за склом по ірландському небу пливли дощові хмари. Зверху, з поверхні Землі, було видно весь зал прибуття, і якби була охота, можна було навіть сфотографувати його з усіма деталями — завмерлими візками і підйомниками. Рвані отвори у їхніх корпусах димілися, немов побиті кулями снайпера. Тільки нікому було зараз піддивлятися.

Холлі запитала комп'ютер, чи є інший спосіб вибратися назовні, крім того, який вона припускала. Бортовий аватар байдуже доповів їй, що такий спосіб дійсно є, але вихід назовні розташований за триста кілометрів звідси.

— Д'арвіт,— пробурмотіла Холлі, вирішивши, що більше їй не слід турбуватися ні про порушення інструкцій, ні про псування майна. Потрібно дивитися ширше, а тих, хто плаче і здається, не любить ніхто.

«Плаксіїв ніхто не любить». Так завжди казав їй батько.

Бона ніби бачила, як він кожен вільну хвилину присвячував своєму улюбленому саду, поливаючи водорості, які ростуть під лампами штучного світла.

Холлі немов почула, як він говорить їй: «Це твоя частина справи, Маківко. Ми з твоєю мамою працюємо понаднормово, щоб підтримати нашу сім'ю.— Тут він обов'язково зробить паузу і потре своє підборіддя.— Берсерки давним-давно принесли народу вирішальну жертву. Ніхто не просить тебе заходити надто далеко, але те, що потрібно, ти маєш робити, причому з посмішкою на обличчі. — Тепер він випрямиться і скаже «сержантським» тоном: “Уперед, солдате Маківко. Плаксіїв не любить ніхто”».

Холлі помітила своє відображення в лобовому склі. Її очі затуманились сумом. У їхній родині всіх дочок називали Маківками. Ніхто не пам'ятав уже чому.

— Холлі,— гукнув Артеміс.— Охорона наближається.

Холлі винувато моргнула і озирнулася навсібіч. Кілька охоронців наближались до «Купідона», намагаючись залякати її своїми марними нейтронними рушницями і тримаючись під прикриттям паруючого корпусу перевернутого шаттла.

Один з охоронців двічі вистрілив, і кулі відлетіли від переднього крила «Купідона».

«Кустарна зброя,— здогадалася Холлі.— Сам, напевно, зробив».

Цей постріл не завдав «Купідону» ніякої шкоди, але якби охоронець узяв на себе клопіт згадати про патронташі, він міг би пальнути і бронебійним.

Немов прочитавши її думки, охоронець потягнувся до поясу з амуніцією.

«Ось у чому різниця між мною і тобою,— подумала Холлі. — Я швидше думаю».

Вона дала повний газ і направила «Купідона» вгору, прямо в Небесне вікно, надавши охоронцям можливість цілитися в шаттл із непотрібних рушниць. Хтось із охоронців навіть крикнув: «Бам-бам!», хоча ельфійська зброя вже сотні років була беззвучною.

«Небесне вікно зроблене з броньованого скла,— думала Холлі.— Або ми його розіб'ємо, або воно розіб'є “Купідона”. А може, розіб'ються обидва».

Якби Холлі знала про Небесне вікно трохи більше, вона, напевно, не ризикнула б піти на цю авантюру, яка врешті-решт виявилася удаюю. Справа в тому, що Небесне вікно могло витримати пряме влучання ядерної боєголовки середньої потужності — про це гучномовці терміналів з гордістю оголошували по сто разів на день. Навіть дивно, що Холлі примудрилася не почути цього.

Але, на щастя для капітана Шорт, пасажирів «Купідона» і, строго кажучи, всього світу, Фоулі свого часу продумав ситуацію, при якій корабель ельфів з якоїсь причини на швидкості врізається у вікно, і воно не відчиняється. Це мало працювати, як міркував кентавр, за універсальним принципом відображення предметів: коли в тебе летить предмет, підстав вентилятор так, щоб предмет відлетів від нього в того, хто кинув. Але потрібно було зробити так, щоб в аварійній ситуації Небесне вікно не відкинуло шаттл, а відчинилося. Як сенсори, що реагують на наближення шаттла, Фоулі вибрав маленькі організми з власною біобатареею-серцем, а виростив він їх зі стовбурових клітин відповідних для цього ельфійських крил.

Установка таких аварійних сенсорів викликала певні сумніви, будучи майже незаконною, тому Фоулі не став складати ескіз креслень, а просто пояснив, як потрібно встановити сенсори. Купки цих маленьких жучків були розміщені уздовж країв панелі Небесного вікна, і якщо їхні антени вловлювали наближення човника, який збився зі шляху, жучки викидали на скло бризки кислоти і швидко роз'їдали панель. Енергія, споживана при цьому жучками, була настільки великою, що, знищивши панель, жучки скупилися і гинули. Це вражало, але, по суті, було одноразовим трюком.

Отже, вловивши наближення «Купідона», жучки кинулися в бій, немов кавалеристи, і менше ніж за чотири секунди з'їли віконну панель. Після закінчення своєї роботи вони скупилися і намистинками обсипалися на капот шаттла.

— Однак це виявилось легким,— сказала в мікрофон Холлі, коли «Купідон» вилетів крізь вікно у прогризений жучками отвір, що мав точні розміри і форму човника. — От тобі й відоме Небесне вікно великого Фоулі.

Неосвіченість прийнято вважати згубною, проте іноді вона буває і корисною.

Холлі ввімкнула захисне поле «Купідона», хоча всі людські

супутники стеження були до цього часу виведені з ладу, і взяла курс на маєток Фаулів.

«Через п'ять хвилин ми будемо там, де Опал бажає нас побачити».

Цю неприємну думку вона не стала вимовляти вголос, але, глянувши в дзеркало бокового виду на вираз обличчя Батлера, Холлі зрозуміла, що він думає про те саме, що й вона.

— Я знаю,— промовив він, піймавши її погляд.— Але хіба у нас є вибір?

Повітряний простір над Ірландією

Опал прагнула до замка, готуючись кинути на виконання завдання всю свою гігантську магичну силу. Вона була ключем, нерозривно пов'язаним із замком. Їх з'єднання було неминучим, як плин самого часу. Опал відчувала, що шкіра на її обличчі витягується у напрямку до замка, і руки теж тягнуться вперед так, що тріщать суглоби.

«Ельфійський чаклун дійсно був могутнім,— думала вона.— Його заклинання діє, хоча вже стільки часу минуло».

Вона летіла по правильній дузі над поверхнею Атлантики, у полуденному небі, до Ірландії. Потім спікірувала, немов кульова блискавка, в напрямку маєтку Фаулів, ні секунди не зволікаючи, не замислюючись про те, що на неї чекає, і повністю повіривши в істинність своєї теорії.

«Я підніму мертвих.— Як часто вона плекала цю думку у своїй тюремній камері.— Таким навіть Фоулі не може похвалитися».

Опал звалилася на маєток Фаулів, наче комета на Землю, прямо на стерту часом, повиту дивним плющем вежу Мартелло.

Подібна до винюханої собачої кістки, її магична корона зруйнувала вежу і, прокладаючи собі дорогу, спіраллю увійшла на шість метрів у землю, де під товстим шаром відкладень виявилася інша, більш давня вежа. Магічна енергія відшукала замок на її даху і повисла над ним, як сяюча нестерпним блиском хмара.

Опал опустила голову, немов крізь сон стежачи за тим, що відбувається. Її пальці витягнулися і зігнулися, з губ полетіли снопи іскор. Вона побачила, як здирається верхній шар із того, що на перший погляд здавалося звичайним кругляком, і на грубій поверхні каменю

оголюються висічені на ньому складно переплетені руни. Магічна ектоплазма вливалася у вирізані руни, електризувала їх, розливалася по кам'яних жолобцях вогняними струмочками.

«Відімкнися мені»,— подумала Опал, хоча це лише приблизний переклад того, що в її мозку звучало як «ааааааааарггхххххххххххх».

Руни замка наливалися магічною силою, оживали, розповзалися, немов змії по гарячому піску, нападали одна на одну — товстіші, налиті магією лінії пожирали більш тонкі і слабкі, і, нарешті, на камені з'явився двовірш гномського:

Це замок, він перший із двох.

Побачиш відімкнутим — зазнаєш горя.

Опал насилу подавила самовдоволену усмішку. «Примітивна ельфійська середньовічна поезія,— думала вона.— Цілковита нісенітниця. Ні правильної граматики, ні ритму, одна мелодрама лізе з усіх щілин. Але я побачу замок ввімкнутим, а нагорі буде жити Артеміс Фаул. Правда, недовго».

Опал зібралася і поклала свою праву долоню на камінь, розчепіривши пальці, оточені на кінчиках хмарками магічної енергії. Рука потонула в камені, як слабкий промінь світла в темряві, а по його поверхні побігли тріщини.

«Піднімайтеся, — думала вона. — Піднімайтеся, мої прекрасні воїни».

Берсерки вилітали на повітря з отвору в землі, як гарматні ядра. Посмертний зашморг лопнув, і воїни вирвалися на свободу, щоб завершити свою місію. Вони знали, що наступна смерть буде для них останньою, і вона відчинить перед ними Врата в Німх. Так було обіцяно. Вони жадали цього. Хоча тіло боїться смерті, душа створена для неба і не заспокоїться, поки не досягне його. Ельфійський чаклун дечого не знав, створюючи замок і ключ. Він не знав, що таке пролежати в землі десять тисяч років, не бачивши світла. А той, хто занадто довго не бачить світла, починає втрачати свою душу.

Але тепер усі обіцянки, що нашептав чаклун у їхні вмираючі вуха, засипаючи їхні тіла в ямі грудками важкої липкої глини, були готові виконатися. Тепер настав час битися, і наступна смерть відчинить перед ними Врата в рай. І берсерки зможуть нарешті піти додому.

Але спочатку проллється людська кров.

Ґрунт хитався і розпушувався, коли ектоплазма і сотні ельфійських

воїнів проривалися крізь неї. Берсерки прагнули нагору, до світла. Їх як магнітом притягувало до ключа, який лежав на замку — Опал — і вони проходили один за одним крізь її магічний ореол.

Оро був першим.

— Це піксі,— з подивом відзначив він. А з подивом тому, що, як відомо, піксі зазвичай не володіють магічними здібностями.— І до того ж жінка! Але, що не кажи, магічна сила у неї величезна.

Коли воїни один за одним проходили крізь Опал, вона відчувала їхні біль і відчай і вбирала бойовий досвід кожного з них. Це знадобиться, коли одним своїм наказом вона відішле їх у вирішальну битву.

— Слухайся мене. Тепер ти мій воїн.

Так Оро і його згряя берсерків вступили в «геаса» — магічний зв'язок з Опал, тепер вони були готові виконати будь-який її наказ. Зараз вони стояли, озираючись, шукаючи будь-яку живу істоту всередині магічного кола, щоб перенести в неї своє «я».

Як командир, Оро мав право першим обрати для себе новий вигляд. Тисячі годин лежачи під землею, він обмірковував, яка істота щонайкраще підійде для втілення його талантів. Ідеальним міг здатися ельф, але ця істота була занадто слабкою і дрібного для гарної сутички на мечях, та й якось соромно взяти одного ельфа й замінити його іншим.

Якби фортуна посміхнулася Оро й округою тоді би блукав троль, воїн напевно обрав би його.

— Уяви собі троля з мізками ельфа. Оце був би воїн!

Але тут не було тролів, єдиними чарівними істотами поблизу були кволі гноми із захисними рунами на грудях. І жодного троля.

Поруч були ще люди, три ненависні істоти. Двоє хлопчиків і одна жінка. Жінку він залишить для Белліко. Вона була однією з двох ельфійок в їхніх рядах. Залишаються хлопчики.

Душа Оро кружляла над ними. Два цікавих маленьких хлопчики, яких, здавалося, зовсім не лякало, що відбувається. їхній світ в ім'я Дану зруйнований вихором магії. Чи стануть вони тремтіти від страху, хлюпати носом і благодати про порятунок, якого не буде?

Проте їхня поведінка дивує. Темноволосий хлопчисько поспіхом підбіг до дівчинки, що впала, і цілком упевнено перевіряє її пульс. Інший, світловолосий, вирвав пучок очеретинок і, демонструючи незвичайну для свого зросту силу, нападає на дурнуватоного гнома,

відтісняючи його до канави.

«А він цікавий хлопець,— подумав Оро.— Зовсім юний і маленький, але його тільки налите силою. Мабуть, візьму його».

Усе виявилось дуже просто. Оро варто було подумати, і його бажання здійснилося. На одну секунду він навис над Беккетом Фаулом, а наступної миті вже став ним, усе ще продовжуючи гнати гнома пучком очеретинок.

Оро голосно розсміявся, відчувши крапельки поту в складках своїх пальців, гладку поверхню очеретинок, запах хлоп'ячого, переповненого життєвою енергією тіла, що нагадував про сіно і літо. Він відчував, як серце впевнено і сильно барабанить у його грудях.

— Ха! — вигукнув він, продовжуючи лупцювати гнома, отримуючи від цього величезне задоволення і думаючи: «Сонце гріє, слава Беленосу. Я знову живу, але з радістю помру цього дня, дивлячись на повалених навколо мене людей».

Як відомо, думки повсталих воїнів злегка бундючні та шляхетні, але, на жаль, геть позбавлені гумору.

— Досить,— сказав він по-гномськи, насилу перемелюючи слова незвичною до таких звуків людською мовою.— Нам потрібно зібратися разом.

Оро подивився на небо, в якому кружляли хмарки ектоплазми його воїнів, схожі на примарно-прозорих мешканців морських глибин.

— Як давно ми на це чекали, — промовив він.— Знайдіть собі тіла всередині магічного кола.

І воїни розлетілися туманними хмарками шукати в маєтку Фаулів свої нові тіла.

Найбажанішими для них були тіла людей.

Однак це був невдалий день для полювання на нові людські тіла в маєтку Фаулів. У звичайний будній день людей тут буває досить багато, і перш за все, це були Артеміс Старший і Анджеліна Фаул — господар і господиня маєтку. Але в цей доленосний день у маєтку було порожньо, оскільки наближалися різдвяні канікули. Батьки Артеміса перебували в Лондоні, на екологічній конференції, і з ними поїхали один особистий секретар і дві покоївки. Решта персоналу рано розійшлася по домівках — ніяких гостей в маєтку не передбачалося. Старші Фаули планували підібрати своїх нащадків у дублінському аеропорту, щойно Артеміс Молодший закінчить курс лікування, а потім направити ніс свого

особистого реактивного грін-джета у бік мису Ферат і зустріти Різдво на Кот-д'Азур.

Отже, сьогодні вдома не було нікого, крім Джульетти та її підопічних. Відсутність вільних тіл пригнічувало душі тих, хто так довго чекав цього моменту і зараз кружляв у небі. Поки що вибір обмежувався тільки тваринами, включаючи вісім ворон, двох оленів, борсука, двох мисливських собак — англійських пойнтерів, яких Артеміс Старший тримав на стайні, та декількох добре збережених трупів, яких, утім, виявилось набагато більше, ніж ви можете подумати. Звичайно, трупи — неідеальні тіла-носії, оскільки швидко розкладаються, що заважає наїзникові-берсерку швидко мислити і здійснювати дрібні точні рухи. Крім того, від них у самий невідповідний момент починають відвалюватися шматки.

Перші трупи збереглися напрочуд добре для свого віку — це були мумії китайських воїнів. Колекцію цих мумій Артеміс Старший украв, ще коли був гангстером. Пізніше він шукав спосіб повернути їх на місце, в музей, але ніяк не міг знайти відповідний привід для цього і тому зберігав обгорнуті тканиною мумії у схованці, в підвалі. Коли у китайців відновилися мізки, а їхні висушені тіла заново просочилися рідиною, вони були вельми здивовані, виявивши, що в них оселилися інші воїни, старші за них самих. Почалось із того, що мумії розтрощили засклені вітрини, щоб повернути свої лежачі на полицях мечі та піки, сталеві наконечники, які були любовно, до блиску, відполіровані господарем маєтку. Потім двері підвалу розлетілися на друзки, мумії ринули через головний хол будинку на світ і ненадовго зупинилися, насолоджуючись дотиком сонячних променів до їхніх зведених брів, а потім потягнулися на луг. Вождю китайців доводилося весь час підганяти своїх бійців — пробуджені почуття змушували їх раз у раз зупинятися, щоб понюхати якусь квітку або травинку. Вони із задоволенням нюхали навіть купи компосту.

Наступними реанімували трупи кількох піратів. Наприкінці вісімнадцятого століття їх завалило в печері, в якій вони збиралися приховати золото, викрадене з пробитого ними корпусу королівського галеона «Октагон», щоб пізніше перевантажити його на свою бригантину «Катласс». Небезпечного пірата, капітана Ейсебіуса Фаула, і десятиох його головорізів не розчавило камінням, але замурувало в ніші печери, маленькій кам'яній кишені, де вони майже відразу померли від

задухи — повітря в кишені залишалось менше, ніж потрібно горобцеві, щоб цвірінкнути.

Пірати, що вижили, затряслися, як наелектризовані, скинули із себе налиплі водорості та протиснулись крізь вузьку щілину, яка нещодавно з'явилась у стіні їхньої могили, не звертаючи при цьому уваги на вивернуті суглоби і тріснуті ребра.

Нарешті, було ще й кілька інших трупів, закопаних на території маєтку,— останній резерв воїнства Опал Кобой. Душі деяких трупів уже відлетіли, але поруч із тими, хто помер насильницькою смертю або не завершив своєї справи, залишилися примари, що супроводжували трупи і гірко плакали над тим, як грубо поводяться з їхніми колишніми тілами берсерки.

Опал Кобой опустила на стародавній камінь, і руни, що спочатку розповзались, як вогняні змії, знову застигли, зібравшись навколо надпису від руки, зробленого Опал у центрі магічного ключа.

«Перший замок одімкнено,— подумала вона. Відчуття поверталися до неї, викликаючи напади нудоти.— Тепер тільки я можу замкнути його».

Гном, відомий до цього як Піп, але якого насправді звали куди більш велично, Готтер Даммерунг, пришкутильгав у кратер, забрався по сходах башти й оповив плечі Опал блискучою шаллю.

— Зоряний плащ, міс Опал,— сказав він.— Як ви замовляли.

Опал помацала матеріал і залишилась задоволеною.

Вона зазначила, що магічної сили в її пальцях було достатньо, щоб порохувати всі нитки тканини.

— Гарна робота, Гантере.

— Мене звуть Готтер, міс Кобой,— обережно поправив гном.

Пальці Опал завмерли, а потім стиснули шовковисту тканину так сильно, що та задимілась.

— Так, Готтере. Це ти застрелив моє молодше «я»?

— Так, міс, як було наказано,— випростався гном.— Улаштував їй гідні похорони, як було написано у шифровці.

Опал подумала, що цей гном буде вічно нагадувати їй про те, що вона принесла в жертву своє молодше «я» заради влади.

— Це правильно, я наказала вбити молодшу Опал, але перед смертю вона була налякана, Готтере. Я відчувала це.

Готтер був спантеличений. Сьогодні все йшло зовсім не так, як

здавалося гномові. Він малював у своїй уяві яскраво одягнених ельфійських воїнів з розгорнутими стрічками на виблискуючих кістяних піках у них за спинами, а замість цього опинився в оточенні людських дітей і диких тварин.

— Не подобаються мені ці кролики,— пробурмотів він, і це була чи не найглибша думка, висловлена

ним за все життя. — Вони дивні якісь. Подивіться, як у них вуха тремтять.

Опал не вважала за потрібне для себе коментувати подібну нісенітницю, тому просто випарила Готтера плазмовим променем, не залишивши від дурного відданого гнома нічого, крім темної обгорілої шкіри на щаблі.

Утім, він не заслуговував на застосування плазми, адже тепер терміново потрібно заряджати другий промінь, оскільки над стіною огороження несподівано з'явився ельфійський шаттл. Він був укритий захисним полем, але в Опал було достатньо магічної сили, щоб розгледіти те, що містилося в середині цієї сяючої сфери. На появу шаттла вона відреагувала занадто поспішно, спрямувала в нього недостатньо сильний промінь, та до того ж і не дуже точно, той відхилився вліво і лише побіжно зачепив корпус, не зруйнувавши весь корабель. Відбившись від шаттла, промінь збив башточку зі стіни маєтку, розсипався на вогняні кулі та зник у небі.

Хоча «Купідон» був зачеплений променем лише побіжно, навіть такого контакту вистачило, щоб розплавити ракетний двигун, вивести з ладу обладнання шаттла і змусити його круто спікірувати на землю, і не знайшлося б на світі пілота, здатного пом'якшити цю дуже жорстку посадку.

«Нові аватари для моїх солдатів»,— подумала Опал, тугіше загортаючись у зоряний плащ і моторно

спускаючись сходами вежі. Вона вилізла на стінку кратера і рушила канавкою, проритою на лузі пошкодженим шаттлом. Її воїни йшли слідом, ще не дуже впевнено крокуючи у своїх нових тілах, намагаючись вимовляти слова неслухняними язиками.

Опал перевела погляд угору і побачила три душі, що поспішали до палаючого корабля, незграбно уткнувшись у захисну стіну.

— Візьміть їх,— сказала Опал берсеркам.— Це мій подарунок вам.

Майже всі берсерки до цього часу більш-менш освоїлися зі своїми

новими тілами і тепер із великим задоволенням потягувались або дряпали лапами землю, жадібно вдихаючи осіннє повітря. Всі вони були задоволені, за винятком трьох душ, змушених перевтілитися в качок, у тілах яких їм було тісно і незручно, і ось тут, як на загад, у коло прибули нові тіла-носії. І саме три.

Дві людини та ельфійка. Душі трьох берсерків-качок здійнялися на крилах. У буквальному сенсі.

Холлі пережила катастрофу «Купідона» легше за інших, хоча й сиділа ближче всіх до місця удару. Щоправда, «легше за інших» було поняттям відносним, навряд чи Холлі назвала б свій нинішній стан інакше, ніж огидним.

«Мені пощастило,— цю фразу вона б не сказала найближчим часом.— Отже, в мене пробита легеня і зламана ключиця. Погано, але не смертельно. Треба подивитися, як там хлопці».

На щастя для Холлі, відсутній друг знову допоміг їй не загинути. Так само, як у порту встановлені в Небесне вікно біосенсори Фоулі допомогли їй уникнути катастрофи, її близький друг, чаклун Номер Один, урятував Холлі потужним зарядом своєї магічної сили.

Як він це зробив? Це трапилося два дні тому, коли вони, як завжди — раз на тиждень,— зустрілися, щоб випити штучної кави в Стірбоксе, сучасній кав'ярні в Джазовому кварталі. Номер Один був збуджений сильніше, ніж зазвичай, можливо, завдяки двом чашкам подвійного еспрессо, які циркулювали в його кремезному сірому тілі.

Руни, що прикрашали нагрудний панцир чаклуна, світилися від надлишку енергії.

— Мені не радять пити каву,— зізнався він.— Кван каже, що кава порушує моє «ци».— Маленький демон моргнув, на мить прикривши одне своє помаранчеве око.— Я, звичайно, міг би розповісти йому, що у демонів немає «ци», у нас є «ква», але не впевнений, що вчитель готовий дізнатися про це.

Кван був учителем Номера Один, і маленький демон так пишався цим, що скромно замовчував те, що перевершив свого наставника ще багато років тому.

— А кава чудово діє на «ква». Надає правильну енергію. Я відчуваю, що можу перетворити жирафа на жабу. Правда, залишиться багато зайвої шкіри. В основному від шиї.

— Хвилююча ідея, — сказала Холлі. — Якщо ти хочеш виконати

ряд корисних магічних трюків з амфібіями, чому б тобі не зробити щонебудь із жабами, які лаються?

Жаби, які лаються, були витівкою групи молодих магів-аспірантів, які нагородили один вид жаб здатністю говорити. Причому висловлювалися жаби виключно нецензурною лексикою. Кілька хвилин це було забавно, але незабаром ці жаби стали розмножуватися зі страшною швидкістю і тепер зустрічалися всюди, обсипаючи непристойними епітетами все, що рухалося, включаючи ельфів-малюків і поважних бабусь.

Номер Один неголосно розсміявся.

— А я люблю жаб, які лаються,— промовив він.— У мене вдома дві такі жаби. Я назвав їх Бліп і Д'арвіт. Вони круто поливають мене, але я знаю, що то не всерйоз.

Маленький демон відсorbнуv кави.

— Краще поговоримо про твої магiчні проблеми, Холлі.

— Які магiчні проблеми? — спантеличено запитала вона.

— Я бачу магiчну силу як додатковий колір у спектрі, і твоя магiчна сила нагадує зараз протухлий сир, що почав смердіти.

Холлі подивилася на свої долоні, немов хотіла побачити цей самий сир.

— Он як?

— Твій скелет — це батарея, у якій зберігається твоя магiчна сила. Здається, ти витратила цю силу занадто нерозважливо. Скільки разів за останній час ти зцілювала когось? Скільки залікувала травм?

— Раз чи два,— відповіла Холлі, думаючи про себе «дев'ятьдесять».

— Раз чи два тільки за цей місяць,— посміхнувся Номер Один. — Не бреш мені, Холлі Шорт. Твоя електродермальна активність дуже зросла. Від цього почали потіти кінчики твоїх пальців. Я ж бачу це.— Маленький сірий демон пересмикнув плечима.— Іноді я бачу речі, бачити які не маю ні найменшого бажання. Днями в мій офіс прийшов ельф, і я побачив купу личинок кільчастого черв'яка, які звивалися у нього всередині пахви. Бр-р-р! Що відбувається з народом?

Холлі не відповіла. Не варто перебивати Номера Один.

— Щотижня ти віддаєш іскру-другу своєї магiчної енергії клону Опал в клініці Аргона, намагаючись улаштувати їй життя. Ти даремно витрачаєш свій час, Холлі. У цього створіння немає душі, і магiя їй не

допоможе.

— Ти помиляєшся, Номере Один,— тихо зауважила Холлі.

Номер Один простягнув свої грубі лапи.

— Дай мені долоні,— сказав він.

Холлі протягнула йому свої пальці.

— Будемо співати морську пісеньку? — спробувала пожартувати вона.

— Ні,— коротко відповів Номер Один і попередив: — Буде трішки боляче.

«Трішки боляче» потрібно було розуміти як «буде дуже боляче», але перш ніж Холлі встигла перевести це для себе, руна на лобі Номера Один зігнулася спіраллю — це траплялося тільки тоді, коли він збирався використовувати велику кількість своєї магічної сили. Холлі встигла тільки пролепетати: «Почекай»,— але відразу немов два електричних вугри обгорнулися навколо її зап'ясть і поповзли вгору, проникаючи в її груди. Відчуття, відверто кажучи, було не з приємних.

Холлі втратила контроль над своїми кінцівками, сіпаючись, немов маріонетка на мотузочках у руках лялькаря. Усе це тривало не довше п'яти секунд, але що це були за секунди!

Холлі закашлялась, як від диму, і, щойно перестало тремтіти її підборіддя, запитала:

— Це обов'язково треба було робити в кав'ярні?

— Гадаю, тепер ми не скоро побачимося, тому вирішив подбати про тебе. Ти занадто безрозсудна, Холлі. Надміру поспішаєш прийти на допомогу кому завгодно, але тільки не собі.

Холлі поворушила пальцями, і в неї було відчуття, що всі її суглоби змащені маслом.

— Тепер, коли біль пройшов, я відчуваю себе просто класно.

Несподівано їй пригадалися останні слова Номера Один, і вона запитала:

— Чому ми з тобою довго не побачимося?

Номер Один посерйознішав.

— Я отримав запрошення на Місячну станцію. Вони хочуть, щоб я глянув на деякі мікроорганізми і визначив, чи не можна витягти інформацію з їх клітин.

— Ого,— вимовила на розтяг Холлі, яка цілком зрозуміла тільки першу фразу, а з другої тільки окремі слова.— І надовго ти полетиш?

— На два ваших земних роки.

— Два роки,— прошепотіла Холлі.— Швидше повертайся, Номере Один. Ти мій останній ельфійський друг. Фоулі не береться до уваги. Трабл Келп по вуха закохався в Лілі Фронд, хоча не розумію, що він у ній знайшов.

— Вона гарненька і піклується про нього,— лукаво відповів Номер Один,— а більше я нічого не знаю.

— Хто така Фронд насправді, він зрозуміє, коли вона кине його заради когось, хто буде старшим за неї.

Номер Один подумав, що краще не згадувати про три катастрофічних для Холлі побачення з командо ром Келпом. Останнє закінчилося тим, що їх обох викинули з гандбольного матчу.

— Завжди є Артеміс.

— Так,— кивнула Холлі.— Артеміс — гарний хлопець, згодна, але кожна наша зустріч з ним закінчується то перестрілкою, то подорожжю в часі, то відмиранням мозкових клітин. Мені потрібен спокійний друг, Номере Один. Такий, як ти.

Номер Один знову взяв її за руку.

— Два роки пролетять швидко. Може, за цей час і ти опинишся на Місяці, заглянеш до мене.

— Може бути. Але давай змінимо тему. Що ти зробив зі мною?

Номер Один прокашлявся.

— Магічний апгрейд. Тепер твої кістки стали міцнішими, суглоби рухливішими. Я зміцнив твою імунну систему і очистив синапси, які трохи забилися магічними шлаками. Я заправив твій бак своєю власною сумішшю і зробив твоє волосся ще більш пишним, а також активував твою захисну руну, щоб ги надалі нерозважливо не витрчала свою магічну енергію. Я хочу побачити тебе живою і неушкодженою, коли повернуся назад.

— Не турбуйся про мене,— стиснула Холлі пальці свого друга. — Тільки рутинні операції, обіцяю.

«Тільки рутинні операції»,— подумала Холлі, приходячи до тями від удару і відчуваючи, як магічна сила розливається по її тілу, зрощуючи зламану ключицю і затягуючи рани на шкірі.

Магічна сила була здатна на час відключити її свідомість, але Холлі не могла допустити цього. Вона дістала з кишеньки свого пояса аптечку, вколола в зап'ястя тубик адреналіну і відразу відчула пощипування

сотень тоненьких голочок, коли адреналін усмоктувався в кров. Адреналін допоможе їй протриматися, поки магічна сила робить свою справу. Кабіна «Купідона» була зім'ята, і тільки броньований екзоскелет шаттла запобіг його повному руйнуванню і вберіг пасажирів від загибелі.

Так, «Купідон» відлітав своє. Позаду заворушився Батлер, а Артемис лежав на підлозі як зламана лялька.

«Я люблю тебе, Артемісе,— подумала Холлі,— але мені потрібен Батлер».

Отже, Батлер першим отримав заряд цілющої магічної сили. Промінь подіяв на охоронця, немов розряд дефібрилятора, і викинув гіганта крізь розбите заднє вікно на галявину.

«Вау,— подумала Холлі.— Яке вариво, Номер Один».

З Артемісом вона обійшлася обережніше. Кінчиком пальця вона нанесла крапельку магічної сили на його чоло. Але і цього виявилось достатньо, щоб по шкірі Артеміса пішли кола, як по воді.

Щось насувалося. Крізь розбите скло і свій тріснутий візор Холлі бачила тільки якісь розмиті фігури. Багато фігур. Вони здавалися маленькими, але рухалися дуже цілеспрямовано.

— Не готова. Я ще не готова.

Магічна сила, яку дав їй Номер Один, закінчила свою цілющу подорож організмом Холлі, кров відлила від її лівого ока, і тепер вона могла розгледіти те, що наближалось до них.

«Звіринець,— подумала вона. — З ним Батлер упорається».

Але потім впроваджена Номером Один магічна сила дозволила їй розглянути мерехтливі душі, що пливають по небу, мов клапті прозорих хмарок, і Холлі пригадала легенду, яку стільки разів розповідав їй батько.

«Найхоробріші. Залишені захищати Врата».

«Берсерки,— здогадалася Холлі.— Легенда підтвердилася. Якщо вони захоплять Батлера, нам кінець».

Вона переповзла через Артеміса, вискочила крізь заднє вікно і згорнулася в проораній «Купідоном» канавці, відчуваючи, як їй на голову посипалися шматочки вологої землі. На секунду Холлі відчула несвідомий страх від того, що її може завалити заживо, але потім земля перестала сипатися.

Холлі відчувала пульсуючий біль у залікованій ключиці, немов

відійшла заморозка, але загалом була в порядку.

«Я все ще погано бачу,— подумала вона.— Чому б це?»

Але справа була не в її зорі, просто луснули лінзи візора на шоломі.

Вона підняла візор і кристально-чітко побачила атакуючих, на чолі яких виступали молодші брати Артеміса. За ними йшла фаланга давніх озброєних вояків і табун диких тварин.

Батлер стояв рачки, обтрушуючись, немов ведмідь, що виліз із води. Холлі знайшла в аптечці ще один тюбик адреналіну і вколола його в оголену шию охоронця.

— Прости, друже. Мені потрібно, щоб ти був у формі.

Батлер схопився на ноги, немов ударений струмом, але похитнувся, на секунду втративши рівновагу.

Фігури, що насувалися, несподівано зупинилися, вишикувалися півколом і приготувалися до атаки, але чомусь не починали її.

Маленький Беккет Фаул стояв попереду, але був зараз схожий не на дитину, а на впевненого у собі бійця, в руці якого погойдувався пучок закривавлених очеретинок. Залишки магічної сили, даної Номером Один, дозволили Холлі розпізнати всередині тіла хлопчика душу Оро.

— Я ельфійка,— крикнула вона томською. — Ці люди — мої бранці. Не потрібно з нами сваритися.

Над воїнами прокотився голос Опал Кобой.

— Бранці? Цей, великий, не дуже-то схожий на бранця.

— Кобой,— сказав Батлер, остаточно прийшовши до тями. Потім він помітив серед ворогів свою власну сестру.— Джульєтта, ти жива!

Джульєтта зробила крок уперед, але якимось невпевнено, немов тіло погано слухалися її.

— Брэддуре,— сказала вона дивним надтріснутим голосом.— Обійми мене.

— Ні, старий,— попередила Холлі, розглянувши всередині сестри Батлера душу воїна.— Джульєтту захопили.

Батлер моментально все зрозумів. Вони вже стикалися з ельфійськими викраденнями, коли Артеміс був захоплений в Комплексі Атлантиди.

Плечі Батлера опустилися, а в нього на обличчі з'явилися жорсткі зморшки.

— Це ти, Джуле?

Королева воїнів Белліко переглянула спогади Джульєтти, щоб

відповісти, але ще не цілком опанувала її голосові зв'язки. Її слова були нерозбірливі, немов лунали з поганих динаміків, і звучали з дивним акцентом.

— Йе, брраддур. Це йя. Зуульетт.

Батлер усе зрозумів. Це було тіло його сестри, але всередині нього перебував хтось чужий.

До них приєднався Артемис. Він поклав долоню на плече Холлі. На футболці Артемиса темніла пляма крові, якою він відкашлявся. Як завжди, він зумів поставити найнахабніше питання:

— Чому вони не нападають?

Холлі знизала плечем.

— Чому? — подумала вона. — І справді, чому?

— Чому вони не нападають? — повторив Батлер. — їх більше, а ми ще перебуваємо в сум'ятті. І що з моєю сестрою, чорт забирай?

Холлі згадала легенду і зрозуміла, чому вороги зволікають.

— Ми — нові тіла-носії всередині Круга. їм потрібні наші тіла.

Душі кружляли над їхніми головами, готуючись спікірувати вниз.

«Я не встигну пояснити, що збираюся робити,— подумала Холлі.— Я просто маю зробити це. Простіше вчинити так і сподіватися, що пізніше для мого вчинку знайдуться виправдання».

Вона повернула коліщатко настройки на стволі свого нейтринного пістолета і вистрілила у відкриту шию Батлера, а потім у руку Артемиса.

«Тепер їм нас не вкрати,— подумала вона.— Але, з іншого боку, берсерки, можливо, просто вб'ють нас».

Душі спікірували на передбачувані тіла-носії, немов обривки мокрого поліетилену. Холлі відчула, як ектоплазма лізе їй у рота, але чуже «я» не може опанувати її тілом, через те, що перебуває під охороною захисної руни.

— Тримайся,— повторювала собі Холлі.— Тримайся.

Холлі відчувала присмак глини і жовчі. Вона чула відлуння криків, що звучали тут десять тисяч років тому, і знала тепер про битву при Тайллте стільки, немов я сама стояла на тій рівнині, де кров лилася рікою, де хвилі воїнів накочували одна на одну, і трава темніла, прим'ята їхніми чобітьми.

«Усе було так, як розповідав мені батько»,— зрозуміла Холлі.

Чужа душа востаннє спробувала проникнути в Холлі, але не змогла і відлетіла назад у небо.

Душі двох берсерків боролися за те, щоб увійти в Артеміса і Батлера, але були відкинуті. Батлер лежав подібно поваленому дереву, а Артеміс — стиснувши кулаки, вражений тим, що його подруга Холлі збирається обпекти його оголену шкіру нейтринним променем. Артеміс швидко і помилково зробив висновок, що Холлі вже захоплена одним із ворогів. Дещо він дізнався і від душі, яка намагалася оволодіти ним самим.

Артеміс піднявся на коліна, дивлячись крізь біль, що застеляв очі, на те, як наближаються берсерки. Хто тепер Холлі — друг чи ворог? Ні в тому, ні в іншому не можна бути впевненим. Іззовні вона здається собою, але йде зі своєю зброєю в бік орди, що наближається.

Крізь натовп воїнів долетів приглушений масою тіл голос Опал.

— Вони зуміли захиститися. То вбийте їх, мої воїни. Притягнете мені їхні голови.

Артеміс закашлявся.

«Притягнете мені їхні голови? Раніше Опал висловлювалася делікатніше. Правду кажуть: в'язниця людей не красить. І піксі теж».

Його власні молодші брати наступали на нього, і в їхніх очах читалася жага крові. Двоє чотирирічних хлопчаків, що рухалися все впевненіше і швидше.

— Вони стали сильнішими? Невже Майле і Беккет тепер насправді зможуть убити нас?

— А якщо не вони, то, можливо, он ті пірати із заіржавілими абордажними шаблями.

— Батлере,— жорстко наказав Артеміс.— Відійди й оціни обстановку.

Нічого іншого їм не залишалось.

— Нам абсолютно нічого не відомо.

Ця невідомість дратувала Артеміса, хоча він і перебував у смертельній небезпеці.

— Відійди і спробуй поранити кого-небудь, за винятком піратів. Китайці — мумії, а якщо постраждають кілька тварин, я теж не надто засмучуся. Питання просте: ми чи вони.

Але Батлер не слухав незвичну, плутану для Артеміса мову, його череп розколювався після пострілу Холлі. Так, постріл був на мільйон.

Захищати групу випало Холлі. Відмінно. Все, що капітан Шорт могла зробити,— це послати в натовп нападників широкий нейтринний

промінь, і це допомогло їм виграти якийсь час.

Але потім із висохлих як скелет пальців одного з піратів вилетів кийок і вдарив Холлі прямо в ніс, від чого вона повалилася на Батлера.

Артеміс дивився на ворогів, що підходили все ближче і ближче, і жалкував про те, що останній контакт між ними буде фізичним — простіше кажучи, все закінчиться бійкою.

— Я завжди вважав, що мій інтелект вбереже мене, але тепер мені належить бути вбитим власним молодшим братом. Він рознесе мені голову каменем. Останній акт суперництва між братами.

Потім земля розповзлася під його ногами і поглинула всіх трьох.

Розштовхуючи підданих, Опал Кобой наблизилася до краю розколини, що раптово утворилася і так само раптово поглинула тих, кому вона так жадала помститися.

— Ні! — вигукнула вона, погрожуючи небу своїми маленькими кулачками. Я хотіла отримати їхні голови. На піках. Для вас це звична справа, чи не так, мої воїни?

— Насаджувати голови на піки? Звичайно, — погодився Оро, ворущачи губами Беккета. — І руки-ноги теж.

Опал готова була заприсягтися, що земля під її ногами здригнулася.

ГЛАВА 7: У ПІДЗЕМЕЛЛІ

Маєток Фаулів, за декілька метрів під землею

АРТЕМІС падав усе нижче і нижче, ударяючись ліктями і колінами об коріння і гострі краї каменів, що стирчали із землі, немов закопані в неї книги. Грудки мокрої землі сипалися звідусіль, забруднивши його футболку і штани. З боків було темно, але нагорі ясно виднілося світло. Але і внизу теж. Як це може бути?

Артемис зняковів і від удару деревинкою по вуху, і від того, що бачив унизу світло. Світло дійсно йде знизу, хіба ні?

— Я відчуваю себе Алісою, яка падає в Країну чудес.

Йому пригадалася фраза із цієї книги: «Як добре буває для різноманітності розібратися в чому-небудь».

Якщо діє гравітація, жодне падіння не буває безкінечним, і падіння Артемиса поступово сповільнилося, оскільки далі кратер звужувався, як пляшкова шийка, в якій бездушні тіла Батлера і Холлі спочатку застрягли, а потім провалилися в отвір. Шорсткі грубі долоні вхопили Артемиса і потягнули вниз.

Артемис приземлився на купу тіл і змахнув з вії прилиплу до них глину. Перед ним стояла оголена фігура когось або чогось, і світилася з голови до п'ят неземним світлом. Фігура простягнула блискучу руку і сказала низьким знайомим голосом:

— Потягни мене за палець.

Артемис розслабив напружені м'язи шиї.

— Мульч.

— Єдиний і неповторний. Учергове рятую знаменитого розумника. Підкажи мені, кого тут слід назвати генієм?

— Мульче,— повторив Артемис.

Мульч виставив пістолетом свій палець.

— Ага. Ти повторюєшся. Одного разу ти сказав мені, що повторюватися — це вправлятися в надмірностях. Ну, так хто з нас вправляється в надмірностях, гидкий хлопчисько? Чи допоміг тобі твій геній упоратися з тими фріками нагорі?

— Ні,— погодився Артеміс.— Може, поговоримо пізніше?

— Бо тобі нема чим заперечити, — посміхнувся Мульч.

— Ні, тому що ці фріки сидять у нас на хвості. Нам потрібно відступити і перегрупуватися.

— Про це не турбуйся,— сказав Мульч, засовуючи руку в отвір стіни і висмикуючи товстий корінь.— Ніхто сюди не проникне, коли я завалю гирло тунелю. Ти не міг би пересунутися вперед на метр-другий?

Земля над ними гуркотіла, як грім над вершиною низької гори, і Артеміс став побоюватися, що їх справді завалить. Він поспішно посунувся вперед і притулився до холодної глиняної стіни, наче була якась різниця, де бути.

Але тунель Мульча встояв, а заваленим виявився тільки той п'ятачок, на якому раніше стояв Артеміс.

Мульч ухопив Батлера за кісточку і потягнув непритомного охоронця по підлозі тунелю.

— Ти неси Холлі. Обережно. Судячи по твоїй руці, Холлі відіграла духів геть і врятувала тобі життя. До того, як я врятував усіх вас. Бачиш, Артемісе, з'являється візерунок? Ти розумієш, хто з вас справжній герой?

Артеміс подивився на свою руку. Там, куди влучив постріл Холлі, проявилася спіральна руна. Останні крупіці ектоплазми берсерка злетіли з волосся Артеміса, і він пересмикнувся, побачивши їх.

Захисна руна.

Холлі затаврувала їх із Батлером, щоб урятувати. Подумати тільки, а він засумнівався в ній!

Артеміс підхопив Холлі і пішов за гномом, що продовжував світитися, обережно обмацуючи дорогу підшвами черевиків.

— Повільніше,— попросив він.— Тут темно.

Голос Мульча луною відбився від стін тунелю.

— Стеж за шарами, Артї. Я вкрив їх додатковим шаром магїчної суміші, вона змушує їх світитися в темряві та відганяє всяку нечисть. Стеж за шарами.

Артеміс покосився на світіння, що віддалялося, і дійсно згодом розгледів у темряві дві плямочки, які світилися яскравіше за інші.

Зрозумівши, де містяться шари, Артеміс вирішив не дуже наближатися до них. Він уже бачив такі штуки в дії, після чого вони й

досі відвідували його час від часу в кошмарних снах.

Тунель був горбистий і раз у раз повертав, отже незабаром внутрішній компас Артеміса відмовив — тепер він не мав уявлення про те, в якому напрямку рухається. Він тягнувся за спиною Мульча, що світилася, поглядаючи час від часу на Холлі, яка лежала у гнома на руках непритомна. Вона здавалася зараз такою маленькою, навіть крихітною, хоча одного разу Артеміс на власні очі бачив, як вона, захищаючи його, впоралася з цілою ордою тролів.

— Обставини поки що проти нас, якщо з нами так часто трапляються неприємності, подруго, — шепотів він скоріше для себе, ніж для Холлі.

Він спеціально виконав підрахунки, обмірковуючи відчайдушні ситуації, в яких вони побували за останні кілька років, обчислив відносний коефіцієнт розумового розвитку Опал Кобой і приблизну кількість суперників, яких він бачив на поверхні.

— Я би сказав, що наші шанси вижити менші п'ятнадцяти відсотків. Але, з іншого боку, ми поки що гідно вийшли з положення, навіть проти переважаючих сил. Правда, тільки один раз.

Очевидно, шепіт Артеміса розносився по тунелю, бо у відповідь пролунав голос Мульча.

— Перестань мучити свою голову, гидкий хлопчисько, і почни думати своїм серцем.

Артеміс зітхнув. Серце — це орган для перекачування насиченої киснем крові до клітин. Воно здатне думати не більше, ніж яблуко — відбивати чечітку. Він уже збирався пояснити це гномові, але тут тунель відкрився в печеру, і в Артеміса перехопило дух.

Печера була розміром з невеликий сарай зі скошеними догори стінами. Тут були повітряні, розташовані на різній висоті, тунелі і грудки якогось світлого слизу, розкладеного на голому камінні — цей слиз освітлював печеру. Артемісу вже доводилося зустрічати такі світильники.

— Гномський слиз,— сказав він, киваючи на купку грудок, кожна розміром з тенісний м'яч.— Твердий, коли його сплющити, і світиться за рахунок незвичайно сильної люмінесценції.

— Це не тільки слиз,— загадково вимовив гном, але Артеміс не відчув бажання наблизитися до розгадки

таємниці Мульча, оскільки у його таємниць було не одне дно.

Артеміс обережно поклав Холлі на ліжко зі штучних шкір і на одній з них навіть розгледів лейбл виробника.

— Це шкури з будинку моєї матері.

— Угу,— Мультч поплескав Батлера по нозі. — Хочеш забрати їх і віднести нагору, а заодно поговорити про незаконне присвоєння мною твого майна з істотою, яка називає себе Опал Кобой?

Це був хороший постріл. Артеміс не відчував ні найменшого бажання вилазити із цього притулку.

— Тут, унизу, ми в безпеці? Вони за нами не сунуться?

— Можуть спробувати,— сказав Мультч, випльовуючи грудку світлого слизу, на згасаючий світильник.— Але на це їм знадобиться кілька днів, промислові бури і Сонар. Але й тоді я зможу все обрушити за допомогою добре розрахованого вибуху гномського газу.

— Серйозно? — Артемісу важко було в це повірити.— Один вибух, і вся ця споруда впаде?

Мультч набрав героїчної пози — одна нога на камені, руки на поясі.

— За моїми розрахунками, ви вже готові рухатися далі. Відходити.

Артеміс не віддав належне героїчній позі гнома.

— Мультче, будь ласка. Благаю тебе. Одягни якісь штани.

Мультч із бурчанням погодився і натягнув на свої м'ясисті стегна якісь вилинялі робочі штани. На більше він був не згоден, тому його зарослі шерстю груди і величезний живіт залишилися голими і світилися у темряві.

— Штани я натягнув тільки заради Холлі,— пояснив він.— А взагалі-то тут ви в гостях, а я вдома, і тому ходжу як хочу.

Краплі води стікали зі сталактитів у маленьку мерехтливу калюжку. Артеміс занурив у неї руку, а потім приклав долоню до чола Холлі. Вона все ще залишалася без тям після своєї другої фізичної травми, і тільки одна остання іскра магічної сили трималася на її пораненій голові та дзижчала, немов працююча золота бджола. Ця бджола, здавалося, помітила наближення долоні Артеміса і кинулася на магічну руну, яка залишалася в нього на руці, заспокоюючи його шкіру, але залишаючи при цьому опуклий шрам. Коли ця робота була закінчена, магічна сила повернулася до Холлі і розтеклася, немов цілюща мазь, на її лобі. Дихання Холлі стало глибоким і рівним, тепер здавалось, що вона не втратила свідомість, а просто заснула.

— Як давно ти тут, Мультче?

— Навіщо це тобі? Хочеш стягнути з мене орендну плату?

— Ні, просто мені потрібна інформація. Будь-яка. Чим більше я знаю, тим більше можу планувати.

Мульч відчинив дверцята переносного холодильника, в якому Артеміс упізнав давно зниклого старого знайомого, який не раз слугував на пікніках, що їх часто улаштовувала їхня сім'я, і витяг із нього паличку криваво-червоної салямі.

— Ти щось говорив про всебічне планування і таке інше, а тим часом ми аж по вуха сидимо в дупі троля без ресор.

Артеміс уже давно зарікся просити Мульча пояснювати його метафори. Зараз він відчайдушно погребував будь-якої інформації, яка дасть поштовх його думкам і допоможе йому взяти під контроль цю безвихідну ситуацію.

«Зосередься, — наказав він собі. — Ставка дуже висока. Вища, ніж будь-коли».

Артемісу було моторошно. Його груди стискало від недавніх травм і напруги. А найголовніше, він зовсім не знав, що робити, крім того, щоб чекати, коли прокинуться його друзі. Він підтягнувся до Батлера перевірити його зіниці на ознаки мозкової травми. Холлі вистрілила Батлеру в шию, а потім він ще летів униз. Артеміс з полегшенням виявив, що обидві зіниці Батлера однакові за розміром.

Мульч сидів поруч із ним навшпиньках, мерехтячи, немов напівбог-коротун — це може злегка дратувати, якщо ви уявляєте, який насправді вигляд має гном. Мульч Діггумс був схожий на бога не більше, ніж їжак на Колобка.

— Як тобі мій барліг? — запитав гном.

— Е-е... — Артеміс обвів довкола рукою. — Прикольно. І ти сам усе це викопав? Ти давно тут?

— Кілька років, — знизав плечима гном. — З'являюся час від часу, ти знаєш. У мене тут десяток таких маленьких барлогів. Я втомився бути законослухняним громадянином, тому краду у вас трохи енергії — підключився до кабелю.

— А чому ти взагалі тут живеш?

— Не живу. Я ж сказав, що час від часу тут відсиджуюся. Коли починає припікати. Я тільки-но повернув одне гарненьке маленьке дільце, і мені потрібно було ненадовго сховатися.

— Гарненьке маленьке дільце, кажеш? — Артеміс озирнувся

навсібіч.— А де ж здобич?

Мульч похитав пальцем, що мерехтів, як світна указка.

— Настав момент, коли, як сказав би мій кузен Норд, моя імпровізована брехня розлетілася на шматки.

Артемів склав два і два, і вийшла дуже неприваблива четвірка.

— Ти був тут, щоб пограбувати мене!

— Ні, ну як ти можеш?

— Ти хотів прослизнути до Фаулів. Знову.

— Прослизнути — негарне слово. Нагадує мені морську змію. Краще сказати: «Я сховався у затінку. Кльово і нагадує kota».

— А кішок, між іншим, ти жреш, Мульче!

— Гаразд,— підняв долоні гном.— Визнаю. Так, я збирався навідатися до вашої підвальної скарбниці. Але поглянь на це з іншого боку. Обікрасти знаменитого злочинця — це ж прикольно. Ти, розумнику, вмієш цінувати гумор?

— Хіба тут можна зберігати цінності? Сирість, бруд, — жахнувся Артемів.

— Фараони зберігали, і нічого, — заперечив Мульч.

Холлі, що лежала на землі поруч із ними, розплющила очі, закашлялась, а потім насилу підвелася.

На гнома це справило враження, але тільки доти, аж поки Холлі не спробувала задушити Мульча його ж власною бородою. Тут він перестав бути враженим і почав задихатися.

Із пробудженням після магічного зцілення часто виникають проблеми: мозок, як правило, буває неушкодженим, але свідомість залишається спутаною. Це дивне відчуття — водночас бути в тверезому розумі й обкуреним. Додайте до цієї суміші тимчасовий провал у пам'яті, і ви зрозумієте, як важко перейти з примарного стану в реальний світ. Таких пацієнтів лікарі рекомендують тримати в ліжку, створювати їм спокійну обстановку, можливо, навіть покласти біля подушки кілька м'яких іграшок. На нещастя для Холлі, вона знепритомніла в той момент, коли боролася не на життя, а на смерть, а прокинувшись, побачила прямо над собою монстра, що світився. Її реакція на це була відповідною.

Знадобилося секунд п'ять, аби вона зрозуміла, що перед нею Мульч.

— Ох,— винувато пробурмотіла вона.— Це ти.

— Так,— підтвердив Мульч, відхаркнувши щось пискливе і намагаючись відповзти подалі.— Будь так люб'язна, відпусти мою бороду, я щойно з перукарні.

— Справді?

— Жарт. Я живу в печері. Їм усяку гидоту. А ти як думала?

Холлі злегка розчесала бороду Мульча своїми пальцями, а потім відпустила плечі гнома.

— Я все ще сиджу в канаві? — запитала вона, скривившись.

— Не зовсім,— уточнив Артеміс.

— Добре, Артемісе,— вимовила вона, потираючи бліду червону плямку на лобі.— Які в нас плани?

— Ласкаво просимо,— сказав Мульч.— І не треба мені дякувати. Знову врятувати тобі життя було мені на втіху. Просто ще одна з багатьох послуг, пропонованих «Діггумс Ейрлайнс».

Холлі сердито подивилася на Мульча.

— У мене є ордер на тебе.

— Тоді чому б тобі мене не заарештувати?

— Служби безпеки наразі не працюють.

Мульч обробив у мозку цю інформацію, і вічна бравада зійшла з його обличчя, оголюючи на ньому

одну за одною жорсткі зморшки. Навіть світитися, здавалося, він став помітно слабкіше.

— Ох, святий владико Вертексе, — сказав він, відчуваючи, як від лихого передчуття у нього роздуваються кишки в животі. — Що зараз робить Опал?

Холлі присіла на горбок, потикала в наручний комп'ютер і переконалася, що той не працює.

— Вона відшукала і відчинила Врата берсерків.

— І це ще не найгірше, — додав Артеміс. — Опал вбила своє молодше «я», від чого вибухнуло все, що вона винайшла або до чого мала відношення протягом останніх років. Небесне місто зруйноване, а люди відкинуті в кам'яний вік.

У світлі флуоресцентного слизу обличчя Холлі здавалося ще більш похмурим.

— Насправді, Артемісе, найгірше те, що вона знайшла Врата берсерків, оскільки там два замки. Перший звільняє берсерків...

— А другий? — підстрибнув від нетерпіння Мультч.— Ну ж бо, Холлі, зараз не час витримувати театральні паузи.

Холлі обхопила коліна, як дитина, що загубилася.

— Другий випускає Армагеддон. Якщо Опал удасться відімкнути його, всі люди на поверхні Землі будуть убиті.

У Артеміса голова пішла обертом, коли йому став зрозумілим розмах плану Опал.

У цей момент отямився Батлер.

— Джульєтта на поверхні разом з містером Беккетом і містером Майлсом, тому, як я вважаю, ми не можемо допустити цього.

Вони сіли рядком навколо багаття зі світлого слизу, і Холлі переказала всім те, що раніше вважалося легендою, але тепер перетворилося на абсолютно точний історичний факт.

— Більшу частину із цього ви вже самі дізналися від духів, які намагалися проникнути всередину вас.

— Тільки не я,— сказав Батлер, потираючи свою обпалену шию.— Я вирубався. Все, що запам'ятав, це неясні картинки. Ду-у-уже потужне вариво, навіть для мене. Відрізані ноги-руки, люди, поховані заживо. Гноми, що їдуть на бій верхи на тролях. Це насправді було?

— Це все було,— підтвердила Холлі. — Був корпус гномів верхи на тролях.

— Угу,— кивнув Мультч. — Вони називали себе наїзниками тролів. Прикольна назва, еге ж? І там був один ескадрон, він виїжджав ночами, так вони називали себе нічними наїзниками тролів.

Артеміс не стримався, щоб не поцікавитися:

— А ті, денні, як називалися?

— Ті гаучо називали себе денними наїзниками тролів,— безтурботно відгукнувся Мультч. — Із ніг до голови у шкірі, Смерділо від них, як від тухлого сечового міхура, але справу свою вони знали добре.

Холлі могла б прийти від цього базікання у відчай, але за той короткий час, що вона була приватним сищиком, а Мультч — її партнером, вона встигла дізнатися, що цей гном заткнеться, тільки коли сам того забажає. Артемісові, у свою чергу, це мало бути відомим ще краще.

— Артемісе,— різко сказала вона. — Не заводь його. Час.

Артеміс у мерехтливому світлі здавався майже безпорадним.

— Так, звичайно,— погодився він. — Більше жодних коментарів. Правду сказати, я відчуваю себе трохи втомленим. Продовжуй, Холлі, прошу тебе.

І Холлі, що сиділа в ореолі незвичайного світла, яке йшло знизу, продовжила свою розповідь. Батлеру мимоволі згадалися страшилки, які розповідав йому та іншим скаутам майстер Прунс під час їхніх тижневих походів у печеру Дан-ір-Огоф, в Уельсі. У порівнянні з тими барвистими історіями розповідь Холлі звучала як сухий звіт, але від її слів спиною пробігли сироти.

«Адже мене не так просто налякати»,— думав гігант, соваючись на незручному брудному корені, що слугував йому за стілець.

— Коли я була маленькою, мій батько розповідав мені історію про Тайллте майже щовечора, тому я ніколи не забуду про жертву, яку принесли наші предки.

— Багато хто віддав своє життя, але деякі пішли ще далі й відстрочили своє післясмерття.— Холлі заплющила очі, намагаючись розповісти історію слово в слово так, як чула її колись.— Десять тисяч років тому люди задумали стерти сім'ї ельфів з лиця землі. У них не було ніяких причин робити це. Ельфи здебільшого миролюбний народець, що володіє талантом до цілительства та особливим зв'язком із ґрунтом. Здавалося б, це вигідно всім, але серед людей знайшлися такі, хто хотів підім'яти під себе все, що бачать їхні очі, і кого лякало те, чого вони не розуміють.

Артеміс хотів нагадати, що до ельфійського народу належить і та особа, яка прагне в даний момент знищити весь світ, але вирішив почекати зі своїми зауваженнями.

— І тоді чарівний народець знайшов собі притулок на туманному острові Еріу, батьківщині магічних сил, де вони були наймогутнішими. І ельфи вирили свої цілющі ями і зібрали свою армію на рівнині Тайллт, на останньому рубежі оборони.

Усі слухали Холлі мовчки, оскільки тепер могли бачити цю сцену і у своїх спогадах.

— Ця битва була короткою,— гірко продовжила Холлі.— Люди були немилосердні, і вже першої ночі стало ясно, що чарівний народець стоїть на межі повного знищення. Тоді Рада вирішила, що потрібно йти в катакомби під землю, звідки ельфи вийшли ще до того, як на Землі з'явилися люди. Усім, крім демонів, які за допомогою магії висмикнули

свій острів з потоку часу.

— ОК,— сказав Мульч.— Я у захваті від цього, але потім ти сказала «звідки», тому мені треба злазити в холодильник.

Холлі сердито зиркнула на нього, а потім продовжила. Всі давно знали, що їжа допомагає Мульчеві пережити і погані звістки, і гарні, і просто ніякі. Будь-які.

— Але Рада вирішила, що навіть підземному притулку від людей буде загрожувати небезпека, і тому побудували Врата із зачарованим замком. Якщо цей замок колись буде відімкнутий, душі воїнів-берсерків, похованих навколо Врат, повстануть і вселяться в захоплені нові тіла, щоб не дати людям проникнути у Врата.

Артеміс досі пам'ятав кислий сморід від ельфа-берсерка, що намагався захопити його мозок.

— А якщо Врата берсерків будуть відчинені рукою ельфа, берсерки будуть готові воювати під його командуванням і виконувати всі його накази. У нашому випадку це Опал Кобой.

Закляття мало діяти не менше ста років, щоб за цей час народ зміг надійно сховатися, а про Врата геть забули.

Коли Холлі вимовляла останні слова, її губи стиснулися, і Артеміс негайно все прорахував.

— Але сталася зрада? — запитав він.

— Як?.. — округлила очі Холлі.— Так, дійсно, ти вгадав, Артемісе. Ми були зражені зневаженим гномом-чаклуном на ім'я Шейден Фруйд, відомим раніше як Шейден Болт, а з моменту зради його стали називати Шейден Ганьба Тайллта.

У каплиці Хей-Хей є перевернута статуя Шейдена, а коли статуя висить догори ногами — це аж ніяк не комплімент, можете мені повірити.

— А як це сталося, Холлі? — запитав Артеміс, підганяючи її.

— Шейден Фруйд сховався в чаклунському тумані і дочекався, коли вмираючі берсерки будуть поховані навколо Брат, а народ спуститься в підземний світ, а потім спробував зламати замок. Він хотів не тільки відкрити дорогу людям, але й направити підлеглих йому берсерків проти їхнього власного народу.

— Той хлопець — справжній любчик,— зауважив Мульч, знову залазячи в холодильник.— Легенда говорить, що одного разу він власну матінку продав у рабство. І в даному випадку мене треба розуміти не в

переносному, а в самому прямому сенсі. Він дійсно посадив одного разу свою матір у човен і продав її у сусідньому селі, що було розташоване нижче за течією. Одне це мало стати попереджальним знаком.

— Але план Шейдена провалився, чи не так? — сказав Артеміс.

— Так, тому що таємна частина плану вимагала, щоб хто-небудь обрушив схили долини на верхівку Врат. Сильний чаклун, здатний навести туман доти, поки Врата не будуть поховані, а потім зникнути під прикриттям того ж туману. Оскільки демони вже пішли, цю місію міг виконати тільки чаклун ельфів Брюн Фадей, що відрізнявся легендарною ненавистю до людей. Отже, він мав піднятися на край підготовленої інженерами-гномами долини і обрушити її схили.

Відчувалося, що Артеміс, Батлер і Холлі знали, що відбулося далі. Можливо, це було останнім нагадуванням, що залишилося в їхніх головах від плазми берсерків — вони раптом почули важке дихання Брюна Фадея, коли він поспішно спускався вниз зі схилу, наказуючи Шейдену відійти від замка.

— Вони билися люто, і кожен із них смертельно поранив іншого. Наприкінці Брюн, умираючи і майже збожеволівши від болю, ненависті і відчаю, запечатав інший замок своєю кров'ю і за допомогою забороненої чорної магії. Якщо цей замок буде відімкнений, Дану — Мати-Земля — викине в небо свою магічну силу, вибух якої знищить усіх людей на поверхні планети, і чарівний народ буде навіки врятований.

— Тільки люди?

Холлі вийшла із забуття.

— Тільки люди. Ненависні гнобителі. Брюн утратив усіх членів своєї родини під час нальоту людей. Його можна зрозуміти.

— Кожна зброя має свій термін придатності, Холлі,— потираючи підборіддя, сказав Батлер.— Це було десять тисяч років тому. Чи могло це закляття пройти період напіврозпаду або щось у цьому роді?

— Можливо. Але берсерки на волі, і перший замок спрацював відмінно.

— Чому Опал хоче відімкнути інший замок?

Артеміс знав відповідь.

— Це питання політики. У Небесному місті є численна орда, що роками виступає за повномасштабну війну. Для них Опал буде героїнею.

— Правильно,— кивнула Холлі.

— Плюс до того Опал уже так далеко зайшла, що всерйоз повірила, ніби її призначення — стати новою месією. Ти бачив, що вона готувалася зробити тільки заради однієї втечі.

— Розкажи,— попросив Мультч.

— У неї було її молодше «я», яке вона викрала, а потім організувала фальшиву вимогу про викуп, щоб її — нинішню — помістили всередину природного ядерного реактора, що допомогло їй виробити достатньо чорної магічної сили, аби відімкнути перший замок.

Мультч ляснув дверцятами холодильника.

— Дуже шкодую, що запитав. Це типове дільце з тих, в які ти нас постійно втягуєш, Артемісе.

— Гей,— огризнулася Холлі. — Зараз не час звинувачувати Артеміса.

— Дякую,— сказав Артеміс.— Нарешті.

— Звинувачувати Артеміса у нас вистачить часу потім, коли все закінчиться.

Артеміс різкими рухами склав руки.

— Це недоречно, Холлі. Я тут така ж жертва, як і всі інші. І навіть ці берсерки, яких використовують у війні, що закінчилася десять тисяч років тому. Чи не можемо ми просто сказати їм, що війна закінчена? Гадаю, вони охороняють ворога, які вже нікуди не ведуть.

— Це правильно. Ми не користувалися старими ходами тисячу років.

— Чи можеш ти якось повідомити їм про це?

— Ні. Вони перебувають під владою чар ельфів. Будь-які наші слова не подіють.

— Скільки в нас часу? — запитав Артеміс.

— Точно не знаю,— зізналася Холлі. — Мій батько розповідав мені цю легенду як казку на ніч. Він довідався її від свого батька. Першоджерело — спогади чаклуна-емпата, який синхронізував свою свідомість із мозком Брюна Фадея в останні миті його життя. Ми тільки знаємо, що другий замок — це складна магічна конструкція. Щоб упоратися з ним, Опал зараз використовує свою магічну силу, багато

сили, і та швидко слабшає. Думаю, що Опал потрібно відімкнути замок до настання зорі, поки ельфійський Місяць ще високо в небі. Потім, за легендою, її берсерки перетворяться просто на хмарки своїх

колишніх «я» і перестануть існувати. їх покличе до себе посмертя.

Артемій повернувся до Батлера, щоб обговорити з ним тактичні деталі. У цьому охоронець був великим експертом.

— Як Опал буде розгортати свої сили?

— Опал повинна буде зібрати більшість берсерків у себе за спиною, щоб ті бачили, як вона зламає цей чарівний замок. Решта охоронятимуть стіни і патрулюватимуть довкола маєтку — без сумніву, озброєні до зубів. Можливо, з моєю допомогою.

— А у нас є зброя? — запитав Артемій.

— Я втратила свій нейтринний пістолет після падіння,— повідомила Холлі.

— Свій автомат я востаннє бачив у Місті,— вимовив Батлер.— У мене не було часу його підняти.

До вогню повернувся Мульч.

— Ти сказала, що всі люди будуть убиті на поверхні Землі. Хочу зауважити, що ви перебуваєте під землею. Тому ви можете, як вам відомо, просто залишатися тут.

Холлі відповіла йому отруйним поглядом.

— У цьому немає необхідності. Потрібно шукати інші варіанти.

— Якщо Опал дійсно відімкне другий замок, це не тільки знищить мільярди людей, а й призведе до небувалої громадянської війни між ельфійцями. У результаті Опал Кобой, очевидно, оголосить себе володаркою світу.

— Отже, ти теж вважаєш, що нам слід зупинити її?

— Я кажу, що ми зобов'язані зупинити її, але тільки не знаю як.

Артемій задер голову, наче сподіваючись на осяяння згори, але побачив лише мерехтливі стіни підземної барлоги Мульча і чорнильну темряву гирла тунелю.

— Мульче, — запитав він, — куди веде цей тунель?

ГЛАВА 8: РІЗНОШЕРСТА КОМАНДА

Острів Далкі, Південне графство Дублін

ІСНУЄ поширена помилка, що тролі тупі. Насправді тролі тупі лише відносно.

Астрофізикам і просунутим Хей-Хей-ченцям тролі, звичайно, не годні у слід ступити, проте навіть найсередніший троль здатний скласти нескладний пазл швидше за будь-якого шимпанзе або дельфіна на планеті. Тролі вміють виготовляти примітивні інструменти, можуть освоїти мову жестів і навіть побудувати кілька найпростіших фраз. У ранньому Середньовіччі, коли тролів ще було дозволено показувати в ярмаркових балаганах, один гном-приборкувач накачував медовим пуншем знаменитого троля-виконавця на ім'я граф Амос Місячний Промінь до того часу, поки той не навчився більш-менш стерпно гарчати «Баладу про Тінглі Смоллз».

Так тупі тролі чи ні?

Цілком очевидно, що ні.

А які вони вперті! Просто патологічно. Якщо троль запідозрить, що комусь хочеться, щоб він вийшов через двері А, він обов'язково вибере двері Б, можливо, зносячи дорогою з петель двері А.

Через це тролям важко інтегруватися під землю. У ЛЕП у наявності є цілий підрозділ спеціально підготовлених дресирувальників, які більшу частину вільного часу витрачають на відстеження тролів-утікачів, які збираються в передмістях Небесного. Будь-коли тут можна відшукати сотню з гаком тролів, що зжували і виплюнули свої контрольні чіпи та пробиралися крізь земну кору вгору, вперто прагнучи потрапити в магичні гарячі точки на поверхні планети.

Тролів притягують відходи магії так само, як гномів привертає все, що погано лежить. Тролі із задоволенням харчуються відходами магії. Це заспокоює їх і подовжує термін життя. З віком тролі стають більш умілими.

Найвідомішим довгожителем серед тролів уважався один, який змінив за своє життя чимало імен. Матінка назвала його Графф,

можливо, так вона вимовляла слово «get off — відчепись». У ЛЕП троль уважався просто як «підозрюваний нуль», а люди називали його огидною сніговою людиною, еті, або Чупакабра,— залежно від тієї місцевості, де він їм зустрічався.

Графф уже прожив кілька століть та об'їздив усю планету в пошуках магічних відходів.

Не залишилося жодного континенту, який він не відвідав би під покровом темряви, а його сірувата шкура була суцільно вкрита шрамами і рубцями, що залишилися після бійок із ЛЕП і зустрічей із земними мисливцями. Якби Графф умів зв'язно говорити, він, напевно, сказав би:

— Може бути, я на вигляд і побитий, але подивилися б ви на інших хлопців.

Зараз Графф жив у печері на острові Далкі, біля південного узбережжя Дубліна, звідки міг доплисти до приватного елінгу на березі й украсти якусь живність із найближчих ферм. Кілька разів його бачив господар елінгу, ексцентричний ірландець, який ночами горланив для троля пісні через затоку.

Графф знав, що повинен або змінити місце, або в найближчі кілька днів жерти цю людину, але сьогодні ввечері він схилився до того, щоб подрімати, опустивши голову на овечу тушу, яка зараз слугувала йому подушкою, а пізніше стане сніданком.

Сон троля порушило ввімкнення шостого чуття, що займало в його мозку місце між смаком і нюхом. Десь поблизу спостерігалася магічна активність, троль відчував її, як лоскіт усередині черепа, немов у ньому вилупилися світлячки. А там, де магія, там неодмінно знайдуться і її відходи. У достатній кількості, щоб вилікувати біль у спині і залікувати рану, що кровоточить зі стегон, яку залишив йому своїм іклом морж.

Щоб підкріпитися перед подорожжю, Графф вигріб з туші вівці тельбухи і проковтнув їх.

Занурюючись у воду, щоб зробити короткий заплив через затоку, він відчував поклик магії, що посилювався, і це піднімало йому настрій.

Графф давно мріяв про солодкий нектар магічних покидьків, який вилікує всі його болячки. А коли троль щось задумав, мало що може перешкодити йому зробити це.

ГЛАВА 9: ВИКИД ГІРКОЇ ОТРУТИ

Маєток Фаулів

ОПАЛ стояла на краю тунелю, що обрушувався,— трохи засмучена, але не занепала духом. Зрештою, вона була справжньою динамо-машиною, що виробляє чорну магічну енергію, найпотужнішою машиною з усіх, що колись існували в цьому світі, а Артемід Фаул був похований у тунелі під тонною щебеню, і якщо він навіть не мертвий, то напевно пошарпаний і безпорадний. Це мало найбільше дратувати гидкого хлопчиська.

Мертвий він або ні, план залишається колишнім.

Оро опустився на коліна і витягнув із розкришеної глини зброю Холлі.

— Що це, хазяйко?

Опал обхопила пістолет своїми тоненькими пальчиками і залишалася на зв'язку з його енергією доти, доки ця енергія не погодилася перелитися в її тіло. Зовні це мало не дуже цікавий вигляд: пістолет просто розрядився і знівечився.

— Я повинна відімкнути другий замок,— сказала вона Оро, освіжена припливом енергії.— Часу в мене до ранку. Потім моя магічна сила випарується з ранковою росою, і я стану беззахисною.

— Другий замок? — перепитав Оро, насилу вимовляючи голосовими зв'язками Беккета слова гномською.— Ви впевнені, хазяйко?

— Королево,— поправила його Опал.— Ти повинен називати мене королева Опал. Відімкнувши перший замок на Вратах берсерків, я підпорядкувала тебе собі. Але я хотіла б, щоб ти якомога рідше звертався до мене — твій дурний людський голос дратує мене. І припини хмуритися. Цей вираз по-ідіотському виглядає на твоєму обличчі маленького хлопчика. Матусі хочеться тебе відшмагати.

— Але другий замок? — не відставав Оро. — Він же звільнить сили Дану.

— По-перше, хіба я не сказала щойно, як до мене слід звертатися?

А по-друге, покопайся в мозку у твоєї людини-носія. Маленька хвиля енергії Дану і є саме те, що потрібно цій планеті.

Оро мав спантеличений вигляд, але закляття не дозволяло йому вступати в суперечку, а Опал знала, що навіть якщо берсерк і почне заперечувати, то в помпезно-середньовічній манері з її примітивною логікою.

— Дай мені поговорити з людським хлопчиськом,— сказала Опал, уважаючи, що дитина з родини Фаулів, навіть маленька, зможе оцінити, що вона тут зробила. До того ж прикольно буде поспостерігати за тим, як стане корчитися цей чоловічок.

Оро зітхнув, подумки побажавши, щоб його старий друг Брюн Фадей залишив у ельфійських чарах хоча б маленьку лазівку, а потім здригнувся, давши на час свідомості Беккета Фаула замістити його свідомість.

Тінь століть залишила обличчя Оро, і воно знову стало обличчям Беккета, сяючим і усміхненим.

— Я спав,— промовив він.— Мені снилося, ніби я — це я, але в мене стало більше пальців.

Опал широко розкинула руки, між її долонями пульсували помаранчеві шнури магічної енергії.

— Ти не наляканий, хлопчику?

Беккет підскочив, як мавпочка, і набрав пози, яку вважав стійкою ніндзя.

— Ні. Це ти повинна боятися.

— Я? — розсміялася Опал.— Ти не можеш заподіяти мені шкоди. Цього не дозволять чари.

Беккет із розвороту ткнув Опал кулаком у живіт — точно так, як учив його Батлер.

— Так! Я дуже швидкий. Швидший за твої безглузді чари. Батлер каже, що я обдарований.

У Опал перехопило дух, і вона впала назад, ударившись ліктем об підставу Брат берсерків. На щастя для неї, чари все ж таки діяли, і Оро перехопив контроль над тілом, інакше чотирирічний Беккет Фаул міг покласти край планам Опал прямо тут, на місці.

Оро кинувся піднімати Опал.

— Моя королево, ви поранені?

Опал говорити не могла, вона лише змахнула рукою. Їй довелося

пережити кілька ганебних секунд, поки Оро накачував, немов ковальські міхи, її торс, щоб відновити дихання.

— Відпусти мене, дурню,— сказала вона нарешті.— Хребет мені хочеш зламати?

Оро послухався.

— Який спритний хлопчисько. Розірвав чари. Небагатьом це вдається.

Опал потерла свій живіт і скривилася.

— А ти впевнений, що не допомагав хлопчиськові? — підозріло примружилася вона.

— Звичайно, ні, моя королево,— відповів Оро.— Берсерки ніколи не допомагають людям. Хочете знову поговорити з тим хлопчиськом?

— Ні! — злякано зойкнула Опал, а потім повторила, намагаючись набрати величного вигляду, як личить королеві: — Ні. Хлопчисько виконав свою місію. Продовжуємо виробляти план.

Оро опустився на коліно та набрав пригорщу землі.

— Ми повинні хоча б пуститися навздогін за нападниками. Ельфійка — майстерний боєць, та й велика людина теж грізний воїн. Вони цілком можуть улаштувати якусь диверсію.

Опал була готова погодитися з Оро.

— Добре, нудний ельфе. Пошли свого кращого лейтенанта з декількома воїнами. Додай до цієї групи другого хлопчиська. Артеміс, можливо, не вирішиться вбити свого молодшого брата.

Опал видихнула крізь губи, і це показало, що вона сама, не замислюючись, убила б будь-якого родича, якби опинилася на місці Артеміса Фаула. На її думку, небажання вбити родича можна розглядати тільки як саботаж і невиконання наказу.

— До того ж,— подумала вона,— хіба я сама не вбила вже своє друге «я», щоб утекти з в'язниці?

Але ельфи слабкі, а люди ще слабкіші. Можливо, Артеміс на секунду забариться, і цього вистачить, щоб молодший братик засадив йому в бік свій кинджал.

— Не витрачай занадто багато часу або ресурсів. Я хочу, щоб мене за спиною оточували берсерки, поки я працюватиму над другим замком. Там є в чому покопатися.

Оро на секунду примружив очі, насолоджуючись дотиком вітерця до свого обличчя. Здалеку доносився тріск бурхливого полум'я, а,

розплющивши очі, він побачив і дим пожежі, який високо здіймався у вечірнє небо.

— Ми рвемося в бій, моя королево. Але ворогів замало. Нові вороги будуть?

— Не раніше ранку.— Опал видала звук, схожий на кудкудакання. — Мої вороги зіткнулися з певними труднощами. Матуся подбала про це.

Частина свідомості Оро раніше належала йому самому і не була поневолена сяючими чарами піксі. Ось ця частина і подумала: «Вона говорить про себе як про нашу матусю. Знущається над нами».

Але все ж пута геасси, або чар, були настільки сильні, що навіть ця бунтівна думка заподіяла капітану берсерків фізичний біль.

Опал помітила, як скривився Оро, і запитала:

— Про що ти думаєш, капітане? Нічого кримінального, я сподіваюся?

— Ні, моя королево,— відповів Оро.— Просто це тільце не здатне вмістити всю мою жагу крові.

Ця брехня обернулася новим нападом болю, але Оро вже був готовий до цього і переніс його, не змигнувши оком.

Опал насупилася. У Оро є власні думки, але це не має значення. Енергія Оро вже зменшується. Але й це не страшно. Головне, щоб берсерки протрималися цю ніч, поки не буде відімкнено другий замок і не почнеться справжня ера Кобой.

— То йди,— огризулася Опал.— Обери загін мисливців, але пам'ятай: твій обов'язок — охороняти Брата. Я зробила так, що поки всім людям не до нас, але лише зійде сонце, як вони хвилиною хлинуть сюди, щоб знищити останніх з нашого роду.

До кінця фрази Опал остаточно перейшла на середньовічну мову, вважаючи, що вона дійде до Оро краще, ніж сучасна.

— Без іскри жалості у своїх холодних серцях вони з'являться за нами,

Схоже, Оро перейнявся цією готичною промовою. Він повернувся і поспішив збирати загін мисливців.

«Загалом,— подумала про себе Опал,— усе йде чудово». Берсерки охоронятимуть периметр, наївно вірячи в те, що їхні великі похмурі ворота дійсно кудись ведуть. А потім вони просто випаруються у своє післясмертя, так і не дізнавшись, що їх просто використали як знаряддя

в безглуздій бійні.

«Привиди не найнадійніші свідки на суді»,— з усмішкою подумала Опал.

А все ж таки приємні, як привітальна посмішка. Але попереду чекала робота, для виконання якої Опал доведеться пустити в хід усі свої розумові здібності. Другий замок залишається замкненим, і головне, що вона повинна зробити,— це в будь-який спосіб утримати в собі чорну магічну силу, поки та не знищила фізичне тіло Опал.

Вона вже відчувала, як у неї між лопатками надуваються пухирі. Це означає, що магічна сила незабаром покине Опал, але перед цим зруйнує її.

За допомогою своєї сили Опал залікувала пухирі, але на це витратилася магічна енергія, а пухирі... пухирі з'явилися знову.

«Чому б мені не вирішити цю проблему, убивши кого-небудь?» — роздратовано подумала вона, а потім почала заспокоювати себе мантрою, яка підтримувала її у в'язниці.

— Незабаром усі люди помруть,— співуче заговорила вона, наслідуючи перевірені часом інтонації гуру. — І тоді Опал стане загальною улюбленицею.

«А якщо я і не стану загальною улюбленицею,— подумала вона,— то, принаймні, всі люди помруть, і то добре».

Оро на маленьких ніжках спускався по стародавніх сходах, які вели навколо Врат берсерків, і раптом виразно пригадав той день, коли допомагав будувати цю низьку вежу. Під час будівництва було витрачено не стільки праці на підняття важких речей, скільки магічної енергії. Старий Брюн Фадей і його команда завантажили в замок усі свої магічні сили, до останньої краплі. Оро пам'ятав, як чаклуни стояли колом, спрямовуючи у камінь світло блискавки, яка струмувала з їхніх долонь.

«Той, хто відімкне ці Врата, отримає більше, ніж очікує»,— пообіцяв Брюн пізніше на тому ж тижні, коли Оро і його люди лежали вмираючи. Брюн помилявся. Королева Опал отримала саме те, чого очікувала.

«Як вона дізналася? — дивувався Оро.— Було ж цілком очевидно, що весь світ забув про нас».

Берсерки лютішали від пригніченої злости і згорали від бажання завдати якомога більшої шкоди людям. Слухаючи звернення Оро, вони

намагалися стояти струнко, але це було так складно зробити, особливо піратам, яким ніяк не вдавалося не торохтіти своїми голими кістками.

Оро заліз на пень, звідки всім мало бути видно маленьке хлоп'яче тіло, в якому він перебував, і скинув стиснутий кулак, закликаючи до мовчання.

— Мої воїни! — закричав він, і його голос покотився над рядами берсерків.— Наш день нарешті настав!

У відповідь пролунав недружний гул. Це була суміш криків, гикання, лаяння та свисту. Кожне тіло, яке займали берсерки, виражало захват на свій лад. Оро не зміг не скривитись. Це були не ті воїни, яких він пам'ятав, які боролися й отримували смертельні рани в долині Тайллта, хоча і цим не терпілося кинутися в битву. Битися вони жадають, але чи зможуть? Он, у їхніх рядах лисиці. Свята Дану, хіба лисиця утримає меч у своїх лапах? Мабуть, варто трохи підбадьорити воїнів. У тому, що він зуміє це зробити, Оро не сумнівався, він уважав себе чудовим оратором.

— Ми вип'ємо гірку отруту своєї поразки і виплюнемо її на наших ворогів! — прокричав він, і його голос пролунав над лугом, наче грім.

Берсерки заплескали, заревли, заволали на знак схвалення. Всі, крім одного.

— Пробачте? — сказав лейтенант Гобдоу.

— У чому справа? — невдоволено відгукнувся Оро.

Бліде обличчя другого гидкого хлопчиська, в тілі якого сидів лейтенант, зробилося здивованим. Насправді здивування було цілком незвичним почуттям для Гобдоу. Раніше він нічому не дивувався і ніколи не ставив запитань. Гобдоу був із тих ельфів, які розмовляють тільки своїм мечем.

— Послухай, Оро,— сказав Гобдоу, сам дивуючись словам, що вилітали у нього з рота.— Як це правильно зрозуміти: «Виплюнь гірку отруту своєї поразки на наших ворогів»?

Це питання спантеличило Оро.

— Ну, я просто хотів сказати...

— Оскільки, якщо дозволиш зауважити, слово «поразка» в мотиваційному зверненні робить його сенс дещо суперечливим.

Тепер Оро геть розгубився.

— «Мотиваційне звернення?» «Суперечливий сенс?» Що, чорт забирай, усе це означає?

Гобдоу, здавалося, був готовий заплакати.

— Це не я, капітане. Це мій чоловік-носій. Він сильніший за мене.

— Зберися, Гобдоу. Ти завжди слухав мої речі.

— Так, так, капітане. Але мій хлопчисько не хоче заткнутися.

Оро вирішив, що Гобдоу слід відволікти якоюсь справою.

— Тобі випала честь очолити загін, який вирушає на пошуки наших ворогів. Візьми собак, Белліко і цих матросів теж. Решті оточити Брата. Королева Опал працює над другим замком. Усе зрозуміло?

— Так точно, капітане,— заревів Гобдоу, розмахуючи кулаком. — Усе буде виконано.

Оро кивнув. Куди ліпше.

Гобдоу, Белліко і мисливські собаки оточили тунель, який обрушився. Белліко прекрасно почувалася в тілі Джульєтти Батлер. Про таке чудове тіло вона не могла і мріяти — молоде, сильне, знайоме з різними бойовими мистецтвами, які, завдяки пам'яті Джульєтти, Белліко могла відмінно запусити.

Белліко побачила своє відображення на лезі піратського ножа, і воно їй дуже сподобалося.

— Зовсім не потвора за людськими мірками. Навіть шкода, що моїх життєвих сил вистачить лише на одну ніч. Можливо, якби нас покликали з-під землі тільки років через п'ятдесят після того, як зарили, магічної сили вистачило б на довше, але, на жаль, за такий довгий час наші душі послабли. Закляття не припускало, що ми стільки століть будемо залишатися в могилі.

У пам'яті Белліко збереглися карикатурні зображення Опал Кобой, але вона була попереджена, що для чарівного народу людські образи огидні. Такі, як образ гидкого хлопчиська, якого ельфи будуть ненавидіти, навіть якщо спотворити їхню пам'ять.

Набагато менше своїми жвавими трупами були задоволені пірати, тіла яких розсипалися буквально на ходу.

— У мене всі магічні сили йдуть на те, щоб не дати розвалитися цьому шкіряному мішку з личинками,— поскаржився колишній воїн-велетень, що заволодів трупом Ейсебіуса Фаула з пробитими легенями.

— Принаймні, в тебе хоча б є ноги,— пробурчав його колишній бойовий товариш Дж. Хіз Наньон, який шкутильгав на парі дерев'яних протезів. — І як тільки цей хлопець міг пересуватися на цих штуківинах? Я сам собі нагадую гнома, що напився вщент і от-от

звалиться.

Ще гірше доводилося англійським пойнтерам, які могли лише виштовхувати з пащі окремі найпростіші слова.

— Фауле,— прогавкав один із них, добре знайомий із запахом Артеміса.— Фауле, Фауле.

— Гарний хлопчик,— сказав Гобдоу, простягаючи руку, щоб потріпати пойнтера по голові маленькою рукою Майлса. Це дуже не сподобалося пойнтеру, і він із задоволенням укусив би цю руку, якби не знав, що перед ним старший за званням офіцер.

— Воїни! — звернувся Гобдоу до своїх солдатів.— Наші доблесні брати, що містяться всередині цих створінь, зачули слід. Наше завдання — знайти людей.

Ніхто не запитав: «А далі що?» Всі і так знали, що робити з людьми, коли вони знайдуть їх. Бо якщо

цього з ними не зробити, вони зроблять те саме з тобою і всією твоєю расою, а може бути, і з усіма іншими расами, з представниками яких ти не раз сидів за кухлем пива.

— А гном? — запитала Белліко.— Що буде з ним?

— Він сам має зробити свій вибір, як і ельфійка, — відповів Гобдоу.— Якщо вони відійдуть убік, ми залишимо їх живими. Якщо ні, будемо вважати одними з людей.

Хоча з наближенням ночі стало прохолодніше, по бровах Гобдоу скотилася крапелька поту, йому було важко говорити крізь зціплені зуби, з останніх сил стримуючи свідомість Майлса Фаула, яка пузирилась у ньому, викликаючи якийсь нетравлення мізків.

Розмова обірвалася, коли англійські пойнтери рвонули від гирла тунелю, що обрушився, через галявину до великого людського житла на вершині пагорба.

— Ага! — вигукнула Белліко, пускаючись слідом за собаками.— Люди в тому кам'яному храмі.

Гобдоу намагався прикусити собі язик, але не зумів.

— Він велів передати, що це називається не храм, а маєток. І що всі дівчата — дурепи.

Артеміс, Холлі й Батлер насилу протискувалися по тунелю, який, якщо вірити Мульчу, закінчувався у винному льосі, позаду стелажа з «Шато-Марго» врожаю 1995 року.

Дізнавшись про це, Артеміс жахнувся.

— Хіба ти не знаєш, що твій тунель вплине на температуру в льосі? Не кажучи вже про вологість! Це вино — наше вкладення капіталу.

— Не переживай за вино, дурний гидкий хлопчисько,— поблажливо сказав Мульч тоном, який він спеціально придумав і відрепетирував тільки для того, щоб сильніше докучити Артемісові.

— Вино я випив ще кілька місяців тому і замінив його. Це було єдиним правильним рішенням. Інакше підвал здавався би спустошеним.

— Причому тобою! — огризнувся Артеміс. — Чим ти замінив вино?

— Тобі дійсно хочеться це знати? — запитав гном, і Артеміс заперечливо похитав головою, вирішивши, що в даному випадку спокійніше буде нічого не знати, ніж почути правду.

— Мудре рішення,— схвалив Мульч.— Тоді продовжимо. Тунель веде до задньої стіни підвалу, але сама стіна законопачена.

— Чим законопачена? — запитав Артеміс, який, незважаючи на свою геніальність, іноді реагував з невеликим запізненням.

— Повторюю своє останнє питання,— сказав гном, чухаючи пальцями бороду.— Ти справді хочеш це знати?

— Проломити зможемо? — коротко запитав прагматичний Батлер.

— О так,— відповів Мульч.— Така велика сильна людина, як ти, зможе. Без проблем. Я зробив би це і сам, але, здається, у мене буде інше завдання.

Холлі глянула на свій наручний комп'ютер, який, як і раніше, не виявляв ознак життя, і підтвердила передчуття гнома.

— Ти нам будеш потрібен, щоб дістатися зброї в шаттлі, Мульче. У Джульєтти є трохи зброї в будинку, але вона вже веде туди берсерків. Нам потрібно діяти швидко і розділитися. Це називається взяти ворога в кліщі.

— Кліщі, — зітхнув Мульч,- Клішні. Я люблю крабів. І лобстерів теж. Правда, від них у мене здуває живіт, але вони того варті.

Холлі стукнула себе по колінах.

— Час рушати,— сказала вона.

Ніхто з людей не заперечував.

Мульч подивився, як вони заповзають у тунель, що вів до підвалу в мастку, потім повернувся назад, у той бік, звідки вони всі прийшли.

«Не люблю повертатися по своїх слідах,— думав він.— Бо зазвичай хтось полює за мною».

Отже, вони повзли, звиваючись, по тунелю, що давив з усіх боків і в якому важко пахло землею, і відчували всім тілом навислі над ними тонни і тонни породи — обвалившись, вона розчавила б їх, як молот на гігантському ковадлі.

Холлі знала, що про те саме думає зараз кожен із них.

— Цей тунель витримає, — сказала вона, піймавши паузу між зітханнями і бурчанням. — Мульч — кращий дігер на світі.

Тунель повертав праворуч, а єдиним джерелом світла для них слугував мобільний телефон, примотаний до чола Батлера. Артемісу на мить здалося, що вони залишаться тут назавжди, немов три щури у зміїному животі, і ця змія повільно перетравить їх, і від них не залишиться й сліду.

— І ніхто ніколи не дізнається, що з нами трапилось.

Артеміс знав, що ця думка була недоречною, бо коли вони не виберуться звідси, то на Землі не залишиться нікого, хто захотів би дізнатися, що сталося з їхньою маленькою групою. І він ніколи не дізнається, чи це він сам не зміг урятувати своїх батьків, чи вони загинули якимось чином у Лондоні.

Проте Артеміса не полишало відчуття, що вони близькі до того, щоб померти в цій величезній безіменній могилі, і воно тільки міцніло з кожним сантиметром, на який він підтягувався, усе далі й далі просуваючись у надрах землі.

Артеміс укотре підтягнувся в темряві й наткнувся пальцями на черевик Батлера.

— Мені здається, ми зробили це, — сказав охоронець. — Досягли перепони.

— Перешкода міцна? — долетів іззаду голос Холлі.

Потім почулися звуки, схожі на удари кулаком по холодцю, і потягнуло сморідом, як із розірваної каналізаційної труби.

Батлер кілька разів кашлянув, довго і вигадливо вилаявся і сказав коротко, але з моторошним підтекстом: — Тільки шкуринка міцна.

Вони протиснулися крізь діру на збитий Батлером стелаж із розбитими винними пляшками. У звичайних обставинах Батлер, як і належить охоронцеві, відсував би стелаж повільно, сантиметр за сантиметром, з оглядкою, але цього разу він проломився крізь затичку Мульча так, немов за ним чорти гналися. Не менш швидко проскочили в підвал і двоє інших, щасливих до небес від того, що тунель нарешті

закінчився.

Артеміс підняв відвалене денце розбитої пляшки і понюхав рідину, яка залишилася в ній.

— Це точно навіть не «Шато-Марго» врожаю тисяча дев'ятсот дев'яносто п'ятого року,— зауважив він.

— І навіть не зміїна настойка,— сказав Батлер, розчісуючи себе знайденою в підвалі залізною щіткою.— Хоча, мабуть, я знаю кілька найманців, які змогли б це випити.

Холлі підвелася високими кам'яними сходами старовинного підвалу сімнадцятого століття і притиснула вухо до дверей.

— Нічого не чую,— вимовила вона трохи згодом.— Тільки вітер зовні дме, і все.

Батлер вирішив відволікти Артеміса від розореного стелажа.

— Ходімо, Артемісе. Нам потрібно знайти мою зброю, поки нею не заволодів пасажир, який їде в тілі Джульєтти.

Холлі трохи причинила двері та зазирнула у шпарину. За дверима починався коридор, а далі, приблизно всередині коридора, стояла група піратів з автоматами. Вони стояли струнко, очевидно, намагаючись зупинити тремтіння своїх кісток.

— Як справи? — запитав у Холлі Батлер, що підкрався ззаду.

Холлі затамувала подих і тихо причинила двері.

— Не дуже,— відповіла вона.

Вони скупчилися позаду стелажа з пляшками каліфорнійського червоного врожаю 1990-х років і заговорили схвильованим шепотом.

— Що ми маємо? — запитав Артеміс.

— У мене є ось це,— показав Батлер свої кулаки.

Холлі порилася в кишенях свого комбінезона.

— Пластикові наручники. Дві сигнальні ракети. Інвентаризація показує не дуже багато.

Артеміс одним з його улюблених жестів по черзі доторкнувся кінчиком кожного пальця до подушечки великого пальця.

— У нас є ще дещо,— сказав він.— У нас є будинок.

ГЛАВА 10: СУПЕРНИЦТВО МІЖ БРАТАМИ

Маєток Фаулів

ГОБДОУ і Белліко пішли слідом за собаками вгору розкішними сходами маєтку Фаулів і далі, до лабораторії Артеміса. Ледь увійшовши у двері, собаки накинулися на звисаюче з вішалки біле пальто Артеміса, люто роздираючи і гризучи тканину своїми кігтями та іклами.

— Відчувають людський запах,— вимовив Гобдоу, розчарований тим, що не може пустити в хід крихітного пістолета, який так зручно вмістився в маленькій долоні Майлса.

Потім вони спустошили збройовий сейф Батлера, захований у його кімнаті за фальшивою стінкою. Раніше про цей сейф і код до нього знали четверо, а тепер, очевидно, п'ятеро, якщо вважати Белліко окремою від Джульєтти особистістю. Гобдоу озброївся маленьким револьвером і кількома клинками, а Белліко вибрала автоматичний пістолет і лук із вугле-графіту з пучком алюмінієвих стріл до нього.

Пірати забрали решту й, пританцьовуючи і трясучи кістками, вирушили вниз, у засідку.

— А ми підемо на пошуки,— сказав Гобдоу.

Белліко заперечила — завдяки Джульєтті вона знала будинок краще, ніж він.

— Ні. Артеміс сам прийде сюди, оскільки його кабінет примикає до цієї кімнати. Наші в підвалі і навколо будинку. Надамо можливість собакам і піратам пригнати їх прямо до нас.

Гобдоу був досить досвідченим командиром, щоб віддати належне і прийняти запропонований кимось іншим гарний план.

— Відмінно,— промовив він.— Будемо чекати тут, але якщо я не розряджу свій пістолет до світанку, це стане для мене найбільшим розчаруванням.

— Не турбуйся. Для великої людини тобі знадобляться всі кулі.

Белліко вхопила собак за нашійники і висмикнула пойнтерів з пальто.

— Вам двом має бути соромно,— сказала вона.— Не втрачайте себе всередині цих тварюк.

Один пойнтер сердито тицьнув головою іншого так, немов тільки той був винен у всьому.

— Забирайтеся,— Белліко дала псам добрячого стусана. — І знайдіть нам Людей Бруду.

Гобдоу і Белліко встали біля робочого столу: одна — натягуючи тятиву лука, другий — виймаючи запобіжник із краденого револьвера.

— Будинок — це фактично фортеця,— пояснив Артеміс.— У панель безпеки була закладена облогова функція, і потрібна ціла армія, щоб подолати всі захисні пристосування, які були спроектовані і встановлені до того, як Опал вистрибнула зі свого потоку часу, тому немає ні найменшого ризику, що якийсь захисний компонент може вибухнути.

— А де ця панель? — запитала Холлі.

Артеміс постукав по своєму годиннику.

— Зазвичай я можу отримати віддалений доступ за допомогою мого годинника або по телефону, але інформаційна мережа Фаулів відмовила. Нещодавно я оновлював хост-контролер, і, можливо, в ньому опинився компонент, вироблений Кобой, тому нам доведеться скористатися панеллю в моєму кабінеті.

Батлер знав, що обов'язок виступати в ролі адвоката диявола лежить на ньому.

— А чи не вийде так, що ми опинимося замкненими тут сам на сам зі зграєю піратів?

— Або замкнемо їх тут разом із нами,— посміхнувся Артеміс.

Салтон Фіннакр скаржився своєму дружку Дж. Хізу про втрату свого тіла.

— Пам'ятаєш, які в мене були біцепси? — сумно запитав він.— Як стовбури дерев. А подивися на мене зараз.— Він хитнув лівою рукою, щоб показати, як звисають із кісток в'ялі клапті підгнилої плоті.— Я ледь утримую цю вогненну палицю.

— Це не вогняна палиця,— повчально сказав Дж. Хіз.— Вони називають це «пістолети». Не надто складне слово, щоб запам'ятати його, га?

Салтон подивився на автоматичний пістолет, який тримав у своїх висохлих кістлявих пальцях.

— Напевно. Так, кажеш, просто цілься і натискай?

— Белліко так сказала.

— Чули, берсерки? — звернувся Салтон до півдюжини піратів, які стовпилися на сходовій клітці позаду нього.— Просто цілься і стрілай. І не бійся зачепити когось зі своїх, хто стоїть попереду, тому що ми і так уже мерці.

Вони стояли у викладеному червоною цеглою коридорі, молячись про те, щоб поблизу з'явилися люди.

Було б соромно дочекатися стільки часу і не вбити хоч когось.

Трьома метрами нижче, у винному льосі, Батлер тримав у руках дві пляшки рідкісного і дорогого віскі «Макаллан» 1926 року.

— Ваш батько буде не в захваті,— сказав він Артемісу.— Тридцять тисяч євро за один снаряд.

— Упевнений, що він зрозуміє, враховуючи обставини,— відповів Артеміс, беручись пальцями за дверну ручку.

— О! — коротко реготнув Батлер.— Цього разу ми розповімо вашому батькові про обставини? Це буде вперше.

— Ну, можливо, не про всі обставини,— вніс поправку Артеміс і широко відчинив двері.

Батлер ступив у проріз і жбурнув пляшки в стелю над головами піратів. Обидві розлетілися вщент, огорнувши берсерків хмарою міцного алкоголю. Холлі зробила крок між ніг Батлера і вистрілила в цю хмару. Не минуло й секунди, як уся купка піратів була охоплена блакитними та помаранчевими язиками полум'я, що залишали на стелі чорні плями. Це, здавалося, не надто стурбувало ворогів, не беручи до уваги одного, на дерев'яних протезах,— він незабаром залишився без ніг і стояти вже не міг. Решта обгоріли до скелетів, але продовжували рухатися, спрямовуючи свої стволи в бік підвальних дверей.

— Будинок урятує нас? — нервово запитала Холлі.— Ти так говорив.

— Три,— сказав Артеміс,— два... один.

Датчик протипожежної системи зареєстрував підвищення температури і дав команду восьми з двох сотень форсунок погасити полум'я замороженою пінкою. Під ударом потужних струменів пірати звалилися з ніг і стали стріляти наосліп. Кулі, брязкаючи, рикошетом відскакували від стін і сходових східців. Ударяючись об сталеві перила, кулі втрачали свою кінетичну енергію і, димлячись, падали вниз. У

коридорі температура піратських скелетів за неповні десять секунд знизилася більше ніж на сотню градусів, від чого кістки стали крихкі, як пресоване листя.

— Ходімо,— сказав Батлер і рвонув угору сходами, вриваючись у дезорієнтованих піратів, наче влучні кулі, що збивають кеглі в боулінгу. Невдачливі берсерки розсипалися при першому ж ударі, розлетівшись на мільйони кістяних кристаликів, які кружляли в повітрі, немов сніжинки. Холлі й Артеміс пішли за охоронцем по коридору, трошачи ногами уламки кісток і навіть не затримуючись, щоб підібрати зброю,— все одно пірати вже встигли розстріляти всі патрони, і вона стала непотрібною.

Як зазвичай, під час утечі Артеміса з боків прикривали Батлер і Холлі.

— Ворушіться,— кричала, трохи відстаючи, Холлі.— Там мають бути ще, отже не розслабляйтеся.

Дійсно, кілька піратів перебували в бункері, і вони були дуже задоволені собою.

— Це найхитромудріша штука, яку ми коли-небудь повертали,— сказав старший групи, Пронк О'Чтейл. — Вони прийдуть сюди, щоб сховатися від нас, а ми вже тут.

Він зібрав навколо себе свою кістляву команду.

— Повторимо ще раз. Що ми робимо, коли почуємо їх?

— Ми ховаємося,— відповіли пірати.

— А що ми робимо, коли вони з'являться?

— Несподівано вистрибуємо,— радісно відповіли пірати.

— Що доручено саме тобі? — запитав Пронк, указуючи кістлявим пальцем.

Маленький пірат, який стояв під стіною і був одягнений у зотлілі залишки дерев'яного барила,— саме на нього вказав Пронк — бадьоро відрапортував:

— Натискаю на цю кнопку, сталеві двері зачиняються, і всі ми будемо замкнені тут.

— Добре,— похвалив його Пронк. — Дуже добре.

У бункер із коридора і зі сходів долинуло дзвінке стаккато пострілів, відбите склепінчастими стелями.

— Вони наближаються, камради,— сказав Пронк.— Пам'ятайте: кожного з них слід убити кілька разів, для гарантії. Отже ріжте їх, поки

у вас руки не відвалляться.

Пірати присіли навпочіпки і зачаїлися в темряві. Падаюче ззовні світло тьмяно поблискувало на їхніх мечач.

Якби Белліко глибше покопалася б у спогадах Джульєтти, вона могла б дізнатися, що бункер можна відчинити або заблокувати ззовні, — дистанційно або за допомогою програми, яка активується голосом. Та якби вона і знала про це, що з того? Який сенс людям відрізати себе від свого притулку? Маячня божевільного.

Батлер призупинився, проходячи повз двері бункера, і чітко сказав у маленький мікрофон, установлений у сталевій рамці:

— Батлер Д. Вища категорія допуску. Зачинити.

Важкі двері ковзнули вниз, повністю блокуючи бункер і замикаючи всередині купку піратів. У Артеміса була секунда, щоб поглянути під двері.

«Цей пірат дійсно в діжці? — подумав він.— Так, сьогодні мене складно здивувати чимось іще».

Підійшовши до відчинених дверей, що вели в лабораторію і робочий кабінет, Батлер скинув угору кулак. Не знайомий з військовими сигналами, які передаються за допомогою рук, Артеміс з розмаху уткнувся в широку спину охоронця. На щастя, Артеміс був недостатньо важким, щоб змусити Батлера зробити ще один крок, який міг стати фатальним, оскільки сестра охоронця напевно проткнула б його своєю стрілою.

— Зрозумів,— прошепотів Артеміс.— Піднятий угору кулак означає «стоп!»

Батлер приклав до своїх губ палець.

— А це означає «стули пельку»,— шепнув Артеміс.— Усе ясно.

Як виявилось, шепіт Артеміса почули за дверима лабораторії, і реакція пішла негайно — піднявши хмару пилу від штукатурки, у стіну устромилася алюмінієва стріла.

Батлеру і Холлі не потрібно було обмінюватися ні словами, ні поглядами. Обидва вони були досвідченими бійцями і знали, що кращий час для атаки — короткий проміжок між пострілами противника, який у даному випадку обрав стріли.

— Ліворуч,— сказав Батлер, і цього було досить. У перекладі для чайників це означало, що він бере на себе будь-яких супротивників у лівій половині кімнати, а права половина, таким чином, дістається

Холлі.

Пригнувшись, вони влетіли всередину і відразу розділилися. Батлерові було легше — він був знайомий з плануванням лабораторії і знав, що, за логікою, найкраще місце для укриття розташоване позаду довгого робочого столу з іржостійкої сталі, на якому Артеміс ставив свої загадкові досліді і будував експериментальні моделі.

«Завжди хотів перевірити, наскільки надійне це укриття»,— подумав Батлер, кидаючись за стіл, немов регбіст, що вступає в сутичку за м'яч, вирішальний для результату матчу. Повз його вуха просвистіла стріла, а наступної секунди Батлер врізався в стіл плечем, зрушуючи важкий предмет із місця й обриваючи під'єднані до нього кабелі, з яких посипалися іскри і почулося шипіння газу.

Гобдоу піднявся на робочий стіл з короткою шаблею в одній руці і пістолетом у другій, і в цей момент горючий газ привітався з обірваним електричним кабелем. Прогримів вибух, який скинув берсерка з робочого столу назад, на оксамитові штори.

Белліко швидко оцінила ситуацію і кинулася до кабінету.

Побачивши це, Батлер крикнув Холлі:

— Я за Джульєттою. Скрути Майлса.

«Сподіваюся, хлопчик утратив свідомість»,— подумала Холлі, але зрозуміла, що її сподівання не виправдалися, коли побачила, як Майле Фаул виплутується з оксамитових штор.

З його погляду Холлі зрозуміла, що в тілі Майлса раніше перебував берсерк, і він не має наміру здаватися. Тепер зі зброї у нього залишилася лише коротка шабля, але Холлі знала, що берсерки б'ються до останньої краплі крові, навіть якщо ця кров, строго кажучи, не їхня власна.

— Не покаліч його,— попросив Артеміс.— Йому лише чотири роки.

Гобдоу вишкірився, оголюючи свої молочні зуби, які Майле благоговійно чистив зубною щіткою, зробленою у вигляді голови Ейнштейна. Зі щітки стирчали щетинки.

— Ти маєш рацію, зраднику. Гобдоу лише чотири роки, отже мене калічити не можна.

Холлі хотілося, щоб Артеміс тримався подалі. Хоча у цього Гобдоу і був абсолютно невинний вигляд, бойового досвіду йому було не позичати, а по тому, як він крутить шаблю в руці, стало ясно, що досвід

він не розгубив.

«Якби цей хлопець був у своєму власному тілі, мені б не минути лиха»,— подумала Холлі.

Проблема полягала в тому, що ця сутичка була не до душі Холлі. Мало того, що перед нею був молодший брат Артеміса, так усередині нього перебував ще сам Гобдоу, легендарний воїн. Це він виніс пораненого товариша через замерзле озеро у Белланона. Це він зник у печері, переслідуваний двома вовками, і незабаром вийшов з неї загорнутим у їхні шкури.

Зараз Холлі й Гобдоу кружляли навколо одне одного.

— Це правда щодо вовків? — запитала Холлі по-гномськи.

Здивований Гобдоу на секунду збився з ноги.

— Ті вовки в Коулі? Звідки тобі відома ця історія?

— Смієшся, чи що? — відповіла Холлі.— Про це всі чули. Це навіть у школі проходять. Сказати по правді, мене вже нудить від цієї історії. Там двоє вовків було, чи не так?

— Так, їх було двоє,— відповів Гобдоу.— Правда, один із них виявився старезним.

Нападати Гобдоу почав на середині фрази, як, утім, і передбачала Холлі. Його рука з клинком рвонула вперед, цілячись у груди супротивниці, але клинок не досяг мети, Холлі зуміла відбити його і у відповідь сильно вдарила Гобдоу по нервовому сплетінню дельтоподібного м'яза, через що його рука враз оніміла та повисла, немов важка свинцева трубка.

— Д'арвіт,— вилаявся Гобдоу. — Ти хитра. Жінки завжди були підступними створіннями.

— Стули пельку,— порадила Холлі.— Ти мені подобаєшся все менше і менше, і це дещо спрощує моє завдання.

Гобдоу зробив три стрімких кроки, скочив на старовинний стілець епохи Регентства і схопив зі стіни одну зі схрещених пік, що висіли там,

— Обережніше, Майлсе! — за звичкою крикнув

Артеміс.— Вона дуже гостра.

— Кажеш, гостра, гидкий хлопчисько? Це добре, спис і має бути дуже гострим.

Обличчя воїна перекошилося, наче він збирався чхнути, і на секунду на його поверхню пробився Майле.

— Це не спис, ідіоте! Це піка. А ще називаєш себе воїном, бовдуре.

Потім обличчя знову перекошилося, і на ньому з'явився Гобдоу.

— Стули пельку, хлопче. Я господар цього тіла.

Ця коротка сутичка вселила в Артеміса сподівання. Його братик був десь тут, і навіть його язичок анітрохи не притупився.

Гобдоу підсунув піку під зігнутий лікоть своєї здорової руки і кинувся в атаку. У його маленькій руці піка здавалася величезною, як турнірний лицарський спис.

Гобдоу швидко закрутив пікою з боку в бік так, що її наконечник злився в блискуче півколо і зумів зачепити лікоть Холлі, перш ніж вона встигла відступити на крок назад.

Рана була не серйозною, але болючою, а у Холлі не залишалось магичної енергії, щоб швидко залікувати її.

— Хвала бороді Дану! — крикнув Гобдоу.— Берсерки пролили першу кров!

Двоє бійців вдруге зішлись віч-на-віч, але тепер Холлі виявилася притиснутою спиною до кута, що позбавляло її маневреності, і Гобдоу зі смертельною зброєю грізно наближався до неї. Берсерк схопив піку обома руками, щоб прискорити і зробити впевненішими свої рухи. Він присунувся ще ближче, і тепер у Холлі зовсім не залишилося простору для переміщення.

— Це не приносить мені задоволення,— сказав Гобдоу,— але й жалю я теж. не відчуваю. Ти вибрала свого хробака, Ельфіно.

Вибрати свого хробака — це був натяк на ельфійську гру з жуванням земляних хробаків. Група дітей викопувала п'ять земляних хробаків, і кожен, вибравши собі одного, клав його в рот і жував. За статистикою, як мінімум один із хробаків мав перебувати у стадії вмирання, і тоді рот маленького ельфа наповнювався гіркою смердючою гниллю. Але найголовніше, за умовами гри кожен мусив проковтнути свого хробака, інакше всі стали б його зневажати. Якщо перевести слова Гобдоу на зрозумілу людям мову, вони звучали б так: «Ти викопала собі могилу, тепер лягай у неї».

«Кепські справи,— думала Холлі.— Не бачу можливості відбитися від Гобдоу, не поранивши Майлса».

Несподівано Артеміс змахнув рукою і крикнув: — Майлсе! Наконечник піки сталевий. Яке місце займає сталь у періодичній таблиці елементів?

Обличчя Гобдоу перекошилося, і з'явився Майле.

— Артемісе, сталі немає в таблиці. Вона не елемент, і тобі це добре відомо. Сталь складається з двох елементів: вуглецю і заліза.

До кінця останньої фрази Гобдоу знову перехопив контроль над тілом, якраз до того моменту, коли його руки вже були заломлені за спину, і на зап'ястках клацнули наручники.

— Ти обдурила мене,— сказав Гобдоу, так і не зрозумівши до кінця, яким же чином його перехитрили.

— Пробач, Гобдоу,— вибачилася Холлі, піднімаючи його за комір. — Люди чесно не грають.

— А коли-небудь вони грали чесно? — пробурмотів Гобдоу, що в цей момент був би щасливий покинути голову Майлса Фаула, якби поблизу було доступне інше тіло-носії. Однак він зрозумів, яким розумним був Артеміс.

«Непоганий виверт,— подумав він.— Можливо, я дам метелику розправити свої крила і пошию їх усіх у дурні».

Несподівано очі Майлса закотилися, а його тіло обм'якло в руках Холлі.

— Я вважаю, що Гобдоу пішов,— повідомила Холлі.— Артемісе, по-моєму, твій брат повернувся до тебе.

Батлер загнав Белліко в кабінет, де вона опинилася за два кроки від захисного терміналу і готова була вимкнути його. Вона викинула кулак назад, щоб завдати удару з-за спини, але Батлер перехопив його, просунув свій лікоть у вигин її ліктя, і вони закрутилися, як танцюристи, відсунулися від терміналу і звалилися на килим. Белліко висмикнула свою руку і відскочила до стіни.

— Тобі кінець,— сказав Батлер.— Чому б тобі не відпустити мою сестру?

— Спочатку ми обоє помремо,— відповіла Белліко, насторожено оглядаючись.

Батлер продовжував стояти на своєму.

— Якщо в тебе є досгуп до спогадів моєї сестри, покопайся в них. Ти ніколи не зможеш перемогти мене. Вона ніколи не могла, а ти й поготів.

Белліко на мить завмерла, копаючись у мозку Джульетти. Усе правильно, Батлер легко перемагав сестру, причому тисячу разів. Його бійцівські таланти набагато вищі, однак... Стривайте. Ось спогад: великий чоловік лежить на спині, у нього болить лоб. І він каже:

— Ти зловила мене на цьому ударі, Джуле. Він був повною несподіванкою. Як твій великий старий брат міг захиститися від нього?

Очі Белліко спалахнули вогнем.

— Про який удар говорить ця людина?

Вона заглибилася в пам'ять Джульєтти і знайшла катування, комбінацію із сорока чотирьох рухів, яку Джульєтта Батлер розробила сама на основі вчення Кано Дзигоро, засновника школи дзюдо.

— Я знайшла твоє слабке місце, людино.

Белліко дала пам'яті Джульєтти можливість спливати на поверхню і керувати рухами тіла. Кінцівки Джульєтти взялися бездоганно виконувати катування.

Батлер спохмурнів і прийняв боксерську захисну стійку.

— Гей, що ти робиш?

Белліко не відповіла. У голосі великої людини прозвучала тривога, і цього було достатньо для Белліко, щоб зрозуміти: вона на правильному шляху. Белліко кружляла по кабінету, як балерина, і з кожним новим обертом швидкість її рухів усе зростала.

— Зупинись! — крикнув Батлер, намагаючись устежити за рухами сестри.— Ти не можеш перемогти!

Белліко могла перемогти, вона була впевнена в цьому. Тіло цього старого чоловіка не йде ні в яке порівняння з юним і сильним тілом, яким володіла вона. Вона рухалася все швидше, її ноги зараз ледь торкалися підлоги, повітря свистіло у нефритовому обручі на її довгому, зібраному в кінський хвіст волоссі.

— Я даю тобі ще один шанс, Джульєтто, або хто ти там є. Зупинись, або мені доведеться вдарити тебе.

Він блефував. Відчайдушно, відверто блефував.

«Я виграю»,— подумала Белліко, відчуваючи себе непереможною.

На сорок другому русі Белліко високо відкинула себе назад у повітрі і сперлася задньою ногою об стіну, різко змінюючи напрямок і піднімаючись вище. Потім вона з величезною швидкістю кинулася вниз на Батлера, а її п'ятка перетворилася на наконечник стріли, спрямованої в нервово сплетіння на шиї Батлера.

«Зараз вирублю цю людину і розламаю захисну панель»,— подумала Белліко, заздальгідь святкуючи свою перемогу.

Батлер ударив по її п'яті своєю лівою долонею, а пальцями правої руки ткнув Белліку в живіт, доволі сильно, щоб збити дихання, тому що

немає на всій планеті бійця, який міг би продовжувати битися, коли його позбавили можливості дихати. Белліко звалилася на килим, як мішок із камінням, і застогнала, згорнувшись у клубок.

— Як? — видихнула вона. — Як?

Батлер підняв її, схопивши за комір,

— Тоді у Джульетти був день народження. Я просто дозволив їй перемогти.

Він підтяг Белліку до захисного терміналу і вже набрав код, коли почув позаду себе часті звуки цокання кігтів по паркету. Їх він упізнав одразу.

— Тепер мене атакує собака.

Але він помилився. Собака накинувся на Белліко, пірнув разом із нею, збивши сталеву віконницю, крізь вікно кабінету, і вони зникли, залишивши Батлера з клаптем від сукні Джульетти в руках.

Батлер розгублено подивився, на що впала віконниця і подумав:

— Тепер я навіть не знаю, жива моя сестра чи ні.

Він поспішив до столу Артеміса й активував камери зовнішнього спостереження — якраз вчасно, щоб побачити, як Джульетта б'є собаку по голові і зникає з виду — якщо він не помилився, назустріч Опал.

— Поки що жива, — пробурмотів охоронець.

А там, де є життя, залишається і сподівання. Принаймні, ще на кілька годин.

ГЛАВА 11: СМЕРТЬ ВІД КРОЛИКА

Поблизу маєтку Фаула і трохи лівіше

ЩЕ ніколи, будь він людиною або ельфом, Мульча Діггумса не оголошували мертвим стільки разів, і він надзвичайно пишався цим рекордом. На думку Мульча, оголосити його мертвим було для ЛЕП найменш ганебним способом зізнатися в тому, що він знову, в енний раз, вислизнув від них. У барі для втікачів «П'яний папуга» такі оголошення ЛЕП про визнання кого-небудь мертвим роздруковували і наклеювали на стіні героїв.

Мульч дбайливо зберігав спогади про те, як уперше імітував свою смерть, щоб збити зі свого хвоста поліцейських шукачів.

— Боги мої! Невже з тієї пори минуло вже понад дві сотні років? Час летить швидше, ніж вітер крізь пічну заслонку, як казала моя бабуся, благослови її небеса.

У них були свої справи з кузеном Нордом у багатому районі Небесного міста, коли домовласник несподівано повернувся з конгресу в Атлантиді, де, як передбачалося, мав прожити на гроші платників податків ще два дні.

— Ненавиджу, коли вони завчасно повертаються додому,— подумав Мульч.— І навіщо, коли вони знають, що при цьому завжди багато шансів на те, щоб застати у своїй вітальні злодіїв?

Отже, той домовласник виявився колишнім працівником правоохоронних органів з ліцензією на володіння електродубинкою, якою він з превеликим задоволенням узявся дубасити кузенів-гномів. Норд зумів вислизнути в їхній тунель, а Мульч був змушений схопитися за серце, симулюючи напад, а потім вивалився у вікно і зображував мертвого всю дорогу, поки плив по річці вниз за течією.

— Найважче було прикидатися трупом,— згадав Мульч. — Немає нічого більш неприродного, ніж тримати руки розслабленими, коли вони так і сверблять.

Офіцери ЛЕП допитали домовласника, і колишній працівник правоохоронних органів категорично заявив: «Так, я вбив його. Ясна

річ, це був нещасний випадок. Я тільки хотів провчити цього гнома і ненароком штовхнув його, але ви можете записати цього сосунця в мерці. Шукати його ніхто не стане».

Так Мульч Діггумс уперше був оголошений небіжчиком. Пізніше ще дванадцять разів офіційно оголошували про те, що він дав дуба, а в даний момент він, бозна-як рухався тунелем до своєї чергової смерті, цього разу неофіційної.

Отримані ним інструкції були досить прості. Викопати тунель, паралельний тому, що недавно обрушився, прокрастися в розбитий «Купідон» і стягнути будь-яку зброю, яка знайдеться у збройовому ящику. Копати, прокрастися, поцупити. Три з чотирьох найулюбленіших дієслів Мульча.

«Не розумію, чому я взявся за це,— думав Мульч, копаючи.— За ідеєю, я мав би зараз рушати вниз, щоб пошукати для себе відповідну розколинку. Вони сказали, що смертельна хвиля Опал уб'є тільки людей, але чи варто ризикувати великим даром життя заради такої сумнівної заяви?»

Мульч знав, що злизав останню фразу з «Патті» — пісеньки, яку горланять тролі, і злився сам на себе. Втім, Мульч завжди копав краще, коли був роздратований, навіть коли злився на себе самого. Тому гном мовчки сопів, продовжуючи прогризатись крізь землю до місця краху шаттла.

Двадцятьма метрами вище і тридцятьма метрами південніше Опал Кобой занурила свої долоні в хитромудрі алгебраїчні чари другого замка Врат берсерків. Символи обвивались навколо її пальців, як вогненні хробаки, і один за одним здавалися у міру того як Опал розшифровувала їхні секрети. Одні формули вона просто придушувала силою своєї чорної магії, інші брала хитрістю або за допомогою різних магичних трюків.

«Я близько,— думала вона.— Я вже відчуваю силу Землі».

Смертельна хвиля, як уважала Опал, має виділятися у вигляді потоку геотермальної енергії, причому йти від усіх ресурсів планети, а не тільки від неглибоких гідротермальних резервуарів. Хвиля виснажить ресурси планети і теоретично може занурити Землю в наступний Льодовиковий період.

«Я виживу,— цинічно думала Опал.— У мене, наприклад, припасена пара відмінних чобіт з підігрівом».

Робота була дуже складна, але здійсненна, і приносила Опал деяке задоволення. Приємно було усвідомлювати себе єдиною ельфійкою, яка спромоглася розплутати вузли давньої магії та відімкнути другий замок.

Перший замок був, наприклад, простішим — щоб відімкнути його, вистачило лише одного викиду чорної магічної енергії, але другий замок вимагав енциклопедичного знання всіх тонкощів чаклунства.

«Цей ідіот Фоулі, що вважає себе технологічним генієм, ніколи б не впорався із цим замком навіть за мільйон років».

Опал не знала напевно, так це чи ні, але була в цей момент настільки задоволена собою, що розслабила плечі й видала звук, схожий на муркотіння.

«Усе йде так добре».

Увесь цей план був незвичайним навіть за її стандартами, але як би там не було, поки що кожна його деталь точно займала своє місце. Спочатку вона збиралася принести в жертву своє молодше «я» і використовувати придбану нечесним шляхом силу, щоб здійснити втечу з глибин. Потім їй стало ясно, що цю силу необхідно використовувати майже негайно, щоб вона не поглинула її саму. І якщо так, чому б не знайти цій силі гідне застосування?

Слушна нагода представилася Опал, коли вона увійшла в телепатичний контакт зі своїм молодшим «я».

Одного ранку Опал перебувала в глибокій всеочисній комі, і — бах! — несподівано в її голові пролунав голос, який називав її сестрою і просив про допомогу. Ненадовго Опал вирішила, що з'їхала з глузду, але мало-помалу стали накопичуватися крихти інформації. Молодша Опал прибула з минулого слідом за Артемісом Фаулом.

«Я не пам'ятаю цього, — міркувала Опал.— Отже, моє молодше «я» схопили й відіслали назад, а самі ці події стерли з моєї пам'яті. Якщо тільки...»

Якщо тільки дійсно не виникла розвилка часу. У цьому разі можливим ставало буквально все.

Опал була здивована, дізнавшись, що її молодше «я» таке плаксиве і навіть набридливе. Невже вона дійсно була настільки егоцентричною?

«Це все я, я, я,— думала Опал.— Я поранила свою ногу під час вибуху. Моя магічна сила убуває. Я повинна повернутися до свого власного часу».

Але нічого не можна було вдіяти, поки Опал перебувала у в'язниці.

— Усе, що ти повинна зробити, — це витягнути мене звідси,— передала вона своєму молодшому «я». — І тоді ми оглянемо твої рани і відішлемо тебе додому.

Але як це зробити? Цей клятий кентавр Фоулі заточив її в найкрутішу за технологічними мірками камеру у світі.

Відповідь прийшла і виявилася дуже простою: «Я повинна змусити їх звільнити мене, тому що альтернатива буде гірша, ніж можна уявити».

Опал билася із цією проблемою кілька хвилин і дійшла висновку, що молодшою Опал доведеться пожертвувати. Як тільки цей фрагмент зайняв своє місце в головоломці, швидко стала зрозумілою і вся інша частина плану.

Піп і Кіп були двома зачарованими гномами, зайнятими на цивільній службі. Рада ще кілька років тому послала їх перевіряти звітність на одній із фабрик Опал, і вона загіпнотизувала їх за допомогою заборонених рун і чорної магії. Одного дзвінка від молодшої Опал було достатньо, щоб активувати їхню відданість, навіть якби вона коштувала життя одному з них, а то й обом. Опал подумки передала інструкції своєму молодшому «я» і чітко пояснила, як слід організувати фальшиве викрадення і як використовувати залишки чорної магії в організмі

молодшої Опал, щоб відшукати легендарні Врата берсерків. Ці Брата відкривають дорогу в минуле — у всякому разі, так стверджувала старша Опал.

Молодша Опал не могла знати, що інструкції для Піпа та Кіпа дуже специфічні. Усередині слів в інструкції був прихований простий код, яким старша Опал закріпила свої чари над гномами. Якби молодша Опал додумалася замінити літери послання простими числами, вона зрозуміла б, що насправді передає куди більш зловісне повідомлення, а саме: «Убийте заручницю, коли закінчиться зазначений час».

Інструкції мають бути досить простими, щоб їх зрозуміли цивільні службовці.

Усе відбулося саме так, як передбачала Опал, за винятком прибуття Фаула і Шорта. Але і це виявилось не так уже й недоречно. Тепер вона зможе вбити їх таємно і власноруч.

«У кожної медалі дві сторони».

Рангово Опал відчула приплив нудоти. Спочатку піксі подумала,

що чорна магічна сила вступила в бій з її власними антитілами, але потім зрозуміла, що джерело занепокоєння розташоване ззовні.

«Щось дратує мої посилювальні магічні відчуття,— подумала вона. — І це щось десь поруч».

Розбитий шаттл розташовувався позаду воїнів, що стояли колом, охороняючи свою королеву.

«Під шаттлом. Щось обмазане речовиною, від якої мене нудить».

Це був клятий гном, бажаючий поживитися тим, що йому не належить, причому далеко не вперше.

Опал насупилася. Скільки разів їй уже доводилося терпіти приниження з боку гнома, що вічно пускає гази? Це нестерпно.

«Він посланий, щоб принести з корабля зброю, жодних сумнівів».

Опал підняла очі на п'ятнадцять градусів, щоб побачити шаттл. Її магічна сила витягнулася й обігнула фюзеляж «Купідона», як жирна змія. Ця витрата енергії не допоможе відімкнути другий замок, зате дозволить наочно продемонструвати її колосальну міць.

Опал витягла свою руку з каменю, що повільно поколихувався, і склала пальці в кулак, змушуючи молекули притягувати будь-яку енергію всередині «Купідона». Енергія огорнула шаттл мерехтливим серпанком, зім'яла його і підкинула в повітря на очах уражених берсерків.

— Дивіться, що може ваша королева! — вигукнула Опал, виблискуючи очима. Її тонкі пальці стиснулися, збираючи енергію в гострий клин, який вона направила під землю, до того місця, де копошився гном. Пролунав глухий удар, у небо злетіли бруд і каміння, і в землі утворився кратер.

Опал знову перенесла свою увагу на другий замок.

— Ти бачиш гнома? — запитала вона Оро, який підійшов до краю ями.— Бачу одну ногу і трохи крові.

Кров пульсує, отже, він ще живий. Я спущуся і витягну його.

— Ні,— сказала Опал.— Матуся не хоче втрачати тебе. Відправ земних істот убити його.

Якби воля Оро була намертво скута чарами піксі, він засудив би Опал за те, що вона раз у раз нешанобливо ставиться до старших за неї, і дає їм принизливі завдання. Як завжди, за свої нешанобливі думки на адресу королеви він був покараний страшенно болісними спазмами у шлунку.

Коли біль ущух, він підніс до губ два пальці, щоб викликати свистом своїх дідгерів. Оро виявив, що не так-то просто свиснути, коли в тебе не свої власні пальці. Замість свисту у нього вийшло якесь булькання, і з рота потекла слина.

— Не розумію цього сигналу, командире,— сказав Йезві Хан, що був колись неперевершеним гномом у володінні бойовою сокирою. — Перерва на сніданок?

— Ні! — закричав Оро. — Мені потрібні мої дідгери. Підійдіть сюди.

Дюжина кроликів спритно вместилися біля його ніг. їхні короткі вусики тремтіли від нетерпіння — берсерки знемагали від бажання зайнятися нарешті чимось вартим.

— Дістаньте гнома,— наказав Оро.— Я міг би сказати «притягніть його живим», але знаю, що вам це було б не до вподоби.

На знак згоди кролики дружно вдарили задніми лапами.

— Тому,— з ноткою жалю продовжив Оро,— просто наказую: вбийте його!

Кролики купою кинулися в яму, люто риючи землю лапами і прямуючи до пораненого гнома.

«Смерть від кролика, — подумав Оро. — Чи не найкращий спосіб покинути назавжди цей світ».

Дивитися на те, що станеться далі, Оро не хотілося, і він відвернувся. Гноми були частиною підземного народу і за інших обставин могли стати співвітчизниками. За його спиною пролунали хрускіт кісток і стукіт грудок землі, що обсипалася.

Оро пересмикнуло.

Стоячи на підвищенні. Опал відчула, що в неї відлягло від серця, коли прийняв смерть ще один її ворог.

«Незабаром прийде і Твоя черга, Фоулі,— подумала вона.— Тільки твоя смерть буде не такою легкою. Можливо, ти вже страждаєш. Може, твоя прегарна дружина вже відкрила подарунок, який послали їй мої маленькі гноми».

І Опал заспівала, працюючи над другим замком:

Хей, хей, хей, Ось і день настає, І як хочу все іде.

Оро не був твердо впевнений у цьому, але йому подобалася ця пісенька з серіалу про Піпа й Кіпа.

ГЛАВА 12: БАНДА НЕДОУМКІВ

Небесне місто, ельфи

СПРАВИ у Небесному місті були жахливі, як ніколи. Навіть ельфиемпати, які були здатні чітко сприймати залишкові образи минулого тисячоліття і любили розповідати ельфам-школярам про те, наскільки жахливим було минуле життя в порівнянні з нинішнім, визнавали, що настав найбільш похмурий день в історії Небесного міста.

Жителі міста занурилися в безпросвітну ніч у буквальному сенсі цього слова, оскільки за відсутності електрики єдиними вогнями в місті залишалися тільки аварійні лампочки, що живилися від старих геотермальних генераторів. Світна слина від гномів несподівано стала дуже цінним товаром, тому чимало родичів Мульча штовхалися біля табору біженців, розбитого біля статуї гілки папороті, де вони продавали банки зі світною слиною за кілька злитків золота.

Підземна поліція робила все, на що була спроможна, зазнаючи величезних труднощів на своєму шляху. Головною проблемою була координація дій. Мережа камер спостереження і комунікаторів, підвішених на тонких кабелях-павутинках під стелею печери, три роки тому була переобладнана лінзами, виробленими в лабораторіях Кобой. Уся мережа була охоплена полум'ям і немов дощем обсипалася на голови мешканців Небесного міста, і тіла багатьох уже вкрили опіки.

Це означало, що із засобів зв'язку у ЛЕП залишилися тільки стародавні радіостанції для переговорів. Деякі молоді офіцери поліції ніколи ще не виходили на чергування без своїх чудових шоломів і тепер, без інформації, що постійно надходила з Поліцейської Плази, відчували себе майже голими.

П'ятдесят відсотків ЛЕП кинули на боротьбу з гігантською пожежею в лабораторіях Кобой, які увійшли до складу автомобільної компанії «Кром». Вибух і пожежа, що виникла за ним, обрушили значну частину покрівлі підземної печери, постійно зростаючий тиск породи намагалися стримувати за допомогою пластігелевих гармат. Загони ЛЕП розгрібали бульдозерами щебінь і підпирали покрівлю пневматичними

колонами, але вогонь продовжував розплавляти металеві розпірки. Територію кількох фабрик поблизу, де спостерігався витік із балонів з токсичними газами, було обгороджено.

Ще десять відсотків офіцерів Поліцейської Плази проводили облави на ув'язнених, які втекли з в'язниці Хоулер Пік. У в'язниці, де поки що не було зруйновано захисне поле, утримувалися більшість ватажків гоблінської мафії, що стояла за злочинними синдикатами Небесного міста, а також наймані вбивці та рекетири.

Тепер ці гобліни розсіялися по глухих вуличках гоблінського кварталу, а вживлені їм під шкіру контрольні чіпи перестали відгукуватися на сигнали, що невпинно надходили з поліцейського управління. Деяким порівняно недавно ув'язненим гоблінам пощастило менше. Їм вживили контрольні чіпи нового покоління, і ті вибухнули, проробивши в гоблінських головах дірки, недостатньо великі, щоб крізь неї пройшла монетка, але достатні, щоб виявитися смертельними для цих холоднокривних створінь.

Більшість офіцерів ЛЕП були по самі вуха зайняті у рятувальних операціях — вони підтримували порядок у місті, а також переслідували мародерів і злочинців, число яких збільшувалося з катастрофічною швидкістю.

Решта ельфів-поліцейських виявилися виведені з ладу мобільними телефонами, що вибухнули у них у руках. Ці телефони поліцейські отримали зовсім недавно як подарунок за перемогу у змаганнях, хоча й не могли пригадати, що брали в них участь. Безсумнівно, це була акція, розпочата поплічниками Опал. Подібним чином злісна піксі вивела з ладу велику частину членів Ради, практично паралізувавши роботу уряду в цей надзвичайний для міста час.

Фоулі з групою своїх високочолих розумників залишився на Поліцейській Плазі, намагаючись якимось чином оживити комунікаційну мережу, згорілу в буквальному сенсі цього слова. Майор Кельп на секунду затримався, виходячи з дверей, щоб віддати розпорядження кентаврові.

— Накажіть усім працювати,— сказав він, пристібаючи до ременя четверту кобуру.— І якомога швидше.

— Ви не розумієте! — заперечив Фоулі.

Трабл обірвав його різким помахом руки.

— Я ніколи нічого не розумію. Тому ми і платимо вам і вашій банді

недоумків.

— Вони не недоумки! — знову заперечив Фоулі.

Трабл знайшов, нарешті, на ремені місце для ще однієї кобури.

— Справді? Он той хлопець щодня приходиться на роботу в якомусь безглуздому дідовому капелюсі. А твій племінник, Мейн, говорить виключно по-єдинорозьки.

— Вони не всі недоумки,— поправив себе Фоулі.

— Просто зробіть так, щоб міські мережі знов запрацювали,— сказав Трабл.— Це життєво важливо.

Фоулі загородив командору дорогу.

— Ви хоча б розумієте, що стара комунікаційна мережа просто-напросто випарувалася? Ви даєте мені свободу дій і відбуваєтеся загальними фразами. Скажіть конкретно, що я повинен зробити?

— Робіть усе, що вважаєте за потрібне,— відповів Трабл, відсуваючи кентавра вбік.

Фоулі посміхнувся.

— Усе, що я вважаю за потрібне!

Фоулі знав, що найкраще продається товар, для якого зуміли придумати відповідну назву. Помітна назва приваблює інвесторів, викликає цікавість у покупців і допомагає товару розкрутитися на ринку. А товар, назва якого складається з ряду цифр і букв, викликає у покупця тільки позіхання, і такий товар ніколи не буде користуватися попитом.

Робоча назва нового винаходу Фоулі звучала так: «Повітряний радіокодуєчий світлочутливий прилад спостереження Птерігота 2.0». Кентавр розумів, що такою громіздкою назвою цікавість інвесторів не розпалити. Багата людина ніколи не стане вкладати свої гроші в товар, назву якого не зможе ані правильно вимовити, ані запам'ятати з першого разу. Тому Фоулі придумав для свого приладу ефектне прізвисько — АРК-лайтс.

АРК-лайтс були останньою новинкою в серії експериментальних біомеханічних організмів, за

якими, як був переконаний Фоулі, майбутнє технології. Кентавр зустрів суттєвий опір з боку Ради, що вважала неетичним з'єднання технології з живими організмами, хоча у відповідь Фоулі нагадав, що більшість офіцерів ЛЕП уже мають уживлені в їхній мозочок маленькі чіпи, що допомагають поліцейським управляти своїми шоломами. Як

контраргумент Рада давила на те, що кожен офіцер має право вирішувати: встановлювати йому ці Імпланти чи ні, причому саме тому, що чіпи були вирошені Фоулі саме таким способом.

Як наслідок Фоулі не дозволили офіційно проводити свої випробування, однак це не означає, що він залишив свою мрію. Фоулі не демонстрував свої дивовижні АРК-лайтс, це дійсно так, але правильно, що на маєток Фаулів заборона Ради не поширюється.

Увесь проект АРК-лайтс був захищений від сторонніх очей в одному старенькому ящику для польових випробувань, що непомітно притулювався на дальній полиці в лабораторії. Зараз Фоулі встав дибки, щоб дістати цей ящик, і з гуркотом звалив його на свій робочий стіл.

Племінник кентавра, Мейн, підійшов ближче, щоб подивитися, що відбувається.

— Данг Наварр, Онкле? — сказав він.

— Не говори сьогодні єдинорозькою, Мейне, — попросив Фоулі, влазячи у свою модифіковану офісну упряж. — У мене немає часу.

— Єдинороги — наші кузени, дядько, — склав на грудях руки Мейн. — Ми повинні поважати їхню мову.

Фоулі присунувся ближче до ящика, щоб сканер міг ідентифікувати його і розблокувати замки.

— Я дуже поважаю єдинорогів, Мейне, але справжні єдинороги не говорять. Цю нісенітницю ти підчепив із дешевих серіалів.

— Сценарії яких писали емпати, — вагомо підкреслив Мейн.

— Послухай, племіннику, — сказав Фоулі, відкриваючи ящик. — Якщо хочеш відростити рога на лобі та ходити по суботах у гості до єдинорога — твоє діло. Але сьогодні ти мені потрібен у цьому світі. Зрозуміло?

— Зрозуміло, — сердито буркнув Мейн, але відразу ж повеселішав, побачивши, що було в ящику. — Це Кріттер?

— Ні, — відповів Фоулі. — Кріттер — це мікроорганізми. А це АРК-лайтс. Наступне покоління.

Мейн примружився, пригадуючи.

— Ті самі, над якими тобі заборонили продовжувати дослідження?

Фоулі неймовірно дратувало те, що такий геніальний кентавр, як він, мусить виправдовуватися перед якимось помічником тільки тому, що той — родич його сестри.

— Я щойно отримав дозвіл від командора Келпа. Це зафіксовано на

відео.

— Вау! — зрадів Мейн.— У такому разі давай подивимося на цих маленьких приятелів у ділі.

«Може, він не такий уже й поганий»,— подумав про племінника Фоулі, вводючи код активації на старомодній клавіатурі ящика.

Як тільки був уведений код, ящик синхронізувався з настінним екраном лабораторії, який відразу ж розділився на дюжину порожніх екранчиків. У цьому не було нічого особливого, і це нікого не змусило би плескати в долоні і кричати «Ооо!» А ось чому всі аплодуватимуть і чим будуть захоплюватися, так це роєм мініатюрних генетично модифікованих метеликів усередині ящика. Комахи прокидалися — вони трясли своїми головками, розправляли крильця, а потім злетіли в повітря і зависли в абсолютно чіткому строю на рівні очей Фоулі.

— Ух ти! — сказав Мейн і плеснув у долоні.

— Почекай трохи,— вимовив Фоулі, активуючи сенсори маленьких метеликів.— І приготуйся дивуватися по-справжньому.

Хмарка метеликів затріпотіла, немов нею пробіг електричний розряд, і їхні крихітні оченята спалахнули зеленими вогниками. На одинадцяти з дванадцяти екранчиків з'явилося об'ємне зображення Фоулі — під різними кутами, так, як його бачила кожна з комарів. Метелики могли бачити не тільки в помітному спектрі, а й в інфрачервоному, ультрафіолетовому і тепловому діапазонах. На екранчиках постійно оновлювалася інформація щодо частоти пульсу Фоулі, його кров'яного тиску, тепло- і газообміну його тіла.

— Ці малятка можуть проникати всюди і бачити буквально все. Вони здатні зчитати інформацію навіть із кожного мікроба. А ззовні всі бачитимуть тільки зграйку метеликів. Мої маленькі АРК-лайтс можуть пролетіти крізь контрольні рентгенівські датчики в аеропорту, і ніхто не виявить, що це біомеханізми. Вони полетять, куди я їх пошлю, і будуть стежити за тим, кого я їм укажу.

— Цей блок порожній,— сказав Мейн, указуючи на кут екрана.

— Я проводив проби в маєтку Фаулів,— гмикнув Фоулі.— І Артеміс якимось чином зміг виявити те, що фактично неможливо розпізнати. Я вважаю, що мої малятка, які відповідають за цей екран, лежать зараз розібраними на шматочки під електронним мікроскопом у його лабораторії.

— Я ніде не читав про це в твоїх доповідних записках.

— Так. Я забув згадати про це. Той досвід не увінчався повним успіхом, це правда, але цього разу все має вийти.

Пальці Фоулі запурхали по клавіатурі.

— Зараз я запрограмую завдання, а потім за лічені хвилини мої АРК-лайтс установлять спостереження за всім містом.

Фоулі наказав одному метелику опуститися на його палець.

— Тобі, малюче, особливе завдання. Ти підеш до мене додому, щоб я міг переконатися в тому, що з моєю дорогою Кабалліною все гаразд.

Мейн нахилився, щоб трохи краще розгледіти комаху.

— І ти дійсно можеш зробити це?

Фоулі хитнув пальцем, метелик відразу звівся в повітря і миттю зник у вентиляційному отворі лабораторії.

— Я можу зробити все що забажаю. Вони навіть закодовані на мої голосові команди. Дивись.— Фоулі відкинувся у кріслі і прокашлявся.— АРК-лайтс активаційний код альфа один. Я Фоулі. Моє ім'я Фоулі. Терміново перебазуватися на нижній рівень Небесного міста. Сценарій номер три. Усі секції. Глобальна катастрофа в місті. Летіть, мої крихітки, летіть.

АРК-лайтс синхронно пронеслися повітрям, немов зграйка сріблястих рибок, потім перегрупувалися в щільний циліндр і вилетіли через вентиляційний отвір. Їхні крила пронеслися впритул зі стіною, відображаючи на екранах інформацію про кожний їхній сантиметр.

Театральність видовища дуже імпонувала любителю коміксів Мейну.

— Летіть, крихітки, летіть. Відмінно. Ти думаєш, вони впораються?

Фоулі почав аналізувати інформацію, що потоком хлинула на екрани від його АРК-лайтс.

— Абсолютно,— сказав він.— Фоулі завжди тримає своє слово.

АРК-лайтс можна було керувати вручну, а, перебуваючи в автономному режимі, вони самі прямували до заздалегідь заданих точок на покрівлі міської печери. Крихітні біомеханічні комахи працювали відмінно, і вже через кілька хвилин у Фоулі малася функціонуюча, підвішена над Небесним містом комунікаційна мережа, якою можна було керувати за допомогою слів або жестів.

— Тепер, Мейне,— сказав Фоулі своєму племіннику.— я хочу, щоб ти тимчасово зайняв моє місце і поставляв майорові Кельпу інформацію,— тут він мимоволі поморщився,— по радіо. А я ненадовго

піду, щоб поглянути на твою тітоньку Кабалліну.

— Макдак Джибао, Онкле,— відповів Мейн, салютуючи. Ніяк інакше справжній єдиноріг просто не міг відповісти.

У людей є приказка «Краса є в очах того, хто дивиться». Загалом це означає, що якщо ти вважаєш щось красивим, то, значить, воно дійсно красиве. Ельфійський аналог цієї приказки був залишений нащадкам великим поетом на ім'я Б. О. Селекта, який сказав: «Навіть найнікчемніша нікчемність може удостоїтися царства». Є схожа приказка і у гномів: «Якщо не надто смердить — одружуйся». Звучить не так романтично, але по суті те ж саме. Фоулі не були потрібні такі приказки, оскільки для нього втіленням краси була його дружина, Кабалліна. Якщо хто-небудь коли-небудь просив Фоулі дати визначення краси, він просто опускав погляд на своє зап'ястя, а потім активував убудований у його наручний комп'ютер кристал з голограмою, який умить створював у повітрі об'ємне зображення Кабалліни.

Фоулі настільки любив свою дружину, що зітхав щоразу, коли згадував про неї, а траплялося це по кілька разів на годину. Як би кентавр не був поглинений своїми справами, він зумів знайти свою другу половинку.

Любов піймала Фоулі у свої мережі досить пізно.

Коли всі інші кентаври-ровесники пустували на штучних пасовищах, розбрикували копитами бруд, писали смс-ки гарненьким юним кобилкам і посилали їм у подарунок зацукровані морквини, Фоулі по самі пахви був занурений у лабораторні дослідження, намагаючись утілити в життя божевільні винаходи, що переповнювали його голову. До того часу, коли він раптом зрозумів, що любов може пройти повз нього, вона насправді вже зникла за горизонтом. Тоді кентавр переконав самого себе, що ніхто йому і не потрібен, і що головне в житті — це вірні друзі та цікава робота.

Потім, коли Холлі Шорт загубилася в іншому вимірі, він зустрів у поліцейському управлінні Кабалліну. Принаймні, саме так розповідав усім він сам. Але дієслово «зустріти» тут доведеться, мабуть, визнати недоречним, оскільки він мав на увазі, що їхня зустріч відбулася в приємній або, принаймні, не надто похмурій обстановці. Насправді одна із створених Фоулі програм фейс-контролю в одній з банківських камер спостереження дала збій, ідентифікувавши Кабалліну як гоблінську грабіжницю банків. Кабалліна була негайно схоплена накачаними піксі-

охоронцями, які потім сіли на неї верхи і пригнали на Поліцейську Плазу. А слід зауважити, що, сідаючи верхи на кентавра, ви смертельно його кривдите.

До того часу, коли із плутаниною навколо програмного збою розібралися, Кабалліна встигла провести за ґратами понад три години. Вона пропустила урочисте чаювання на дні народженні своєї матері й готова була придушити того, хто заварив усю цю кашу. Майор Кельп викликав Фоулі і в зовсім непарламентських виразах наказав йому спуститися в підвал з камерами і особисто просити вибачення у потерпілої.

І Фоулі знехотя зацокотів у підвал, бурмочучи про себе набір стандартних вибачень, але всі вони вмить вилетіли у нього з голови, тільки-но він побачив Кабалліну. Такої красуні він не зустрічав ніколи: з великими карими очима, сильним широким носом і блискучою, що звисає до талії, гривною.

— Це везіння,— не замислюючись, випалив він.— Характерне для мене везіння.

Кабалліна, готова була здерти шкуру з ідіота, через якого потрапила за ґрати — і не тільки в переносному, але, мабуть, і в буквальному сенсі,— оторопіла і несподівано для самої себе вирішила дати цьому йолопу шанс вибратися з ями, яку він сам для себе викопав.

— Що ви вважаєте характерним для свого везіння? — гордовито спитала вона, даючи зрозуміти, що від його відповіді багато залежатиме.

Фоулі відповів, ретельно підбираючи слова.

— Характерним для мого везіння є те,— сказав він нарешті,— що я вперше зустрів таку красуню, як ви, і цій красуні понад усе на світі хочеться зробити з мене коржик.

Це була дуже вдала відповідь, а якщо додати страждання, що промайнуло в очах Фоулі, то ще й дуже правдива.

Кабалліна вирішила змилюватися над пригніченим кентавром і злегка пригасила свій гнів, але не збиралася так просто відпускати Фоулі з гачка.

— А чому ви вирішили, що мені хочеться зробити з вас коржик? Уважаєте, що я схожа на злочинницю?

— О ні. Так про вас я б ніколи не смів подумати.

— Справді? Однак програма, що ідентифікувала мене як гоблінську

грабіжницю банків, була складена вами, за вашими мірками і уявленнями.

«Яка дотепна леді,— подумав Фоулі.— Дотепна і шикарна».

— Правильно,— визнав він,— Але я вважаю, що в усьому винні другорядні чинники.

— Які наприклад?

Фоулі вирішив іти напролом. Він відчував, що чим довше дивиться на цю леді-кентавра, тим сильніше переклинюють його мізки. Мабуть, найточніше це можна було описати як низьковольтний електричний шок, за допомогою якого він приводив до тями добровольців, що брали участь у його дослідах зі штучного безсоння.

— Які? Припустимо, що моя машина виявилася безпросвітною дурепою, оскільки ви — повна протилежність гоблінських грабіжників банків.

Кабалліна була задоволена, але ще не переможена.

— А саме?

— А саме що не належить до сімейства гоблінів власник банківського рахунку, який прийшов, щоб зробити внесок.

— Ким насправді я і була, пугало.

— Що? — здригнувся Фоулі.

— Пугало. Ваша машина — пугало.

— О так. Цілком згоден. Я негайно розберу її на частини і перероблю в тостер.

Кабалліна прикусила губу, щоб приховати посмішку.

— Це для початку. Але вам доведеться ще чимало попрацювати, щоб ми були квити.

— Розумію. Якщо у вашому роду були злочинці, я зітру цю інформацію з усіх баз даних. А якщо хочете, то можу зробити так, що ви взагалі для всіх зникнете, мені це під силу.— Фоулі заново продумав свою останню фразу,— Тільки не подумайте, що я збираюся вбити вас, у мене абсолютно немає подібних намірів. Найменше в житті я хотів би бачити вас убитою. Зовсім навпаки.

Кабалліна зняла зі спинки стільця сумку і перекинула її через плече, обтягнуте блузкою, оздобленою бахромою.

— Ви сказали «зовсім навпаки», містере Фоулі. Що ви мали на увазі?

Фоулі вперше за весь цей час глянув їй прямо в очі.

— Хочу, щоб ви були щасливі й жили вічно.

Кабалліна рушила до виходу, і Фоулі подумав: «Дурний осел. Ти все зіпсував».

Але вона зупинилася біля дверей і кинула Фоулі рятувальний круг.

— У мене є штрафний талон за паркування в недозволеному місці, який я сплатила, але ваші машини, схоже, мають зуб на мене і стверджують, що я цього не робила. Ви повинні перевірити.

— Жодних проблем,— сказав Фоулі.— Вважайте, що все вже залагоджено, а машина відправлена на злам.

— Я збираюся розповісти про все своїм друзям,— вимовила Кабалліна, вже виходячи за двері.— Я збираюся побачитися з ними на ланчі в галереї Гувр у цей уїк-енд. Ви любите живопис, містере Фоулі?

Після того як вона пішла, Фоулі простояв як прицвяхований ще цілу хвилину, дивлячись у ту точку, де перебувала голова Кабалліни в той момент, коли вона вимовляла свою останню фразу. Пізніше він сто разів прокрутив запис із камери спостереження, поки не переконався в тому, що Кабалліна справді недвозначно призначила йому побачення.

Тепер вони були одружені, і Фоулі вважав себе найщасливішим опудалом на світі, і хоча місто зараз занурилося в кризу, якої ще не було в його історії, кентавр без коливань викроїв би хвилинку, щоб поглянути на свою прекрасну дружину, яка, ймовірно, зараз сидить удома і турбується про свого коханого чоловіка.

«Кабалліно,— подумав він.— Незабаром побачимося».

Майже відразу після весілля між Фоулі та його дружиною встановився особливий ментальний зв'язок, який часто спостерігається між близнюками.

«Я знаю, що ти жива»,— думав Фоулі.

Але це було все, що він знав. Вона жива, але могла бути поранена, стривожена, вона могла ускочити в халепу, її могли схопити. Цього Фоулі не знав. Але мусив дізнатися.

АРК-лайтс, посланий Фоулі «провідати» Кабалліну, був вирощений саме для цієї мети і чітко знав своє завдання. Ще кілька місяців тому Фоулі пофарбував на кухні лазером кут стелі — ця пляма буде маяком для метелика, навіть якщо вона виявиться за сотні кілометрів від нього.

Решту АРК-лайтс Фоулі підключив до головного операційного залу, де за ними міг спостерігати Мейн, після чого зосередився на АРК-лайтс Кабалліни.

— Лети, моя хороша, лети.

Модифікована бабка прослизнула крізь вентиляційну систему поліцейського управління і помчала над містом, передаючи по дорозі картини хаосу, що панував у ньому. На площах і автостадах, як і раніше, палахкотіли вогні. Від рекламних щитів, що обрамляли кожну вулицю, залишилися одні обгорілі остови, а вода, яка витікала зі зруйнованого водосховища, заповнила укопаний у землю відкритий амфітеатр майже до верхнього ряду сидінь.

«Якихось п'ять хвилин Мейн протримається,— думав Фоулі.— Я поспішаю до тебе, Кабалліно».

АРК-лайтс пролетів осторонь від центральної площі до південного передмістя, який дійсно нагадував село. Тут невеликими гайками росли генетично модифіковані дерева, а в самих гайках навіть мешкали лісові звірі, поголів'я яких ретельно і постійно відстежувалося — як тільки тварин ставало більше, ніж потрібно, «зайвих» із них переправляли нагору, на поверхню Землі. Житла тут були скромними, менш сучасними з точки зору архітектури і розташовувалися за межами зони евакуації. Фоулі з Кабалліною жили в маленькому двоповерховому будиночку з цегляними стінами і заокругленими вікнами. Колірна палітра будинку була витримана в осінніх тонах, а декор, на думку Фоулі, був надто «натюрель», хоча він намагався ніколи не згадувати про це.

Фоулі підтягнув до себе клавіатуру і спритно управляв АРК-лайтс, вводячи цифрові координати. Це здавалося йому зручнішим, ніж керувати метеликом за допомогою джойстика або навіть голосових команд.

Смішно, але Фоулі, який прославився як технологічний геній, як і раніше, віддавав перевагу старезній клавіатурі, яку сам сконструював з віконної рами ще на першому курсі університету.

Верхня половина дверей була причинена, тому Фоулі невимушено провів свій АРК-лайтс у глиб холу. Плетені настінні гобелени зображали ключові моменти історії кентаврів, такі, як відкриття вогню королем Тургудом і випадкове відкриття пеніциліну прибиральницею стаєнь Шеммі Сод, чиє ім'я стало прозивним для щасливчиків, наприклад: «Він удруге поспіль виграв у лотерею, шеммі сод».

Метелик пролетів по коридору і знайшов Кабалліну. Вона сиділа на підстилці для занять йогою і дивилася на затиснутий у руці мобільний

телефон. Кабалліна мала приголомшений, але неушкоджений вигляд і перегортала меню на екрані телефону в пошуках працюючої мережі.

«Тут тобі нічого не світить, любове моя»,— подумав Фоулі, а потім відправив текст на її телефон прямо з АРК-лайтс.

Текст свідчив: «Тут є бабка, яка спостерігає за тобою».

Кабалліна прочитала повідомлення і підняла голову, відшукуючи метелика очима. Щоб допомогти їй побачити АРК-лайтс, Фоулі змусив заблимати метелика зеленими вогниками-оченятами.

Кабалліна підняла руку, і метелик опустився їй на палець.

— Мій розумнику-чоловіче,— вимовила Кабалліна, посміхаючись. — Скажи, що трапилося з нашим містом?

Фоулі послав наступне повідомлення і відклав у думці, що в наступній версії АРК-лайтс потрібно передбачити двосторонній голосовий зв'язок.

— Будинку, ти в безпеці. У нас сталася серія великих вибухів, але все під контролем.

Кабалліна кивнула і запитала у метелика:

— Ти незабаром повернешся?

— Ні. Ніч обіцяє бути довгою.

— Не хвилюйся, милий. Я знаю, як ти їм потрібен. Із Холлі все гаразд?

— Не знаю. Ми втратили контакт, але якщо хтось і здатний подбати про себе, так це Холлі Шорт.

Кабалліна підняла палець, і метелик завис у неї перед обличчям.

— Ти теж повинен подбати про себе, містере технічний консультант.

«Я постараюся»,— написав у відповідь Фоулі.

Кабалліна взяла з низького столика перев'язаний стрічками ящик.

— Поки тебе немає, я відкрию цей ящик, який хтось прислав мені. Як ти думаєш, хто б це міг бути, мій романтичний кентавре?

У своїй лабораторії Фоулі насупився, у ньому ворухнулися ревності. Подарунок? Хто міг надіслати цей подарунок? Ревності швидко змінилися тривогою. Адже настав день великої помсти Опал Кобой, а кого ця піксі ненавиділа сильніше, ніж його? Нікого, мабуть.

«Не відкривай,— швидко написав він.— Я цього не посилав. Можуть бути великі неприємності».

Але Кабалліна і не намагалася сама відкривати ящик. Убудований таймер і аналізатор ДНК зреагували, як тільки Кабалліна доторкнулася до неї, і відразу ж задзижчав механізм, що відкривав ящик.

Кришка злетіла, закрутилася в повітрі і з дзвоном вдарилася об стіну. Усередині не було нічого. Геть нічого. Чорне ніщо, здавалося, відображало на ящичку світло.

Кабалліна здивовано заглянула усередину.

— Що це? — запитала вона. — Твій черговий прикол?

Більше Фоулі не почув нічого, темрява, або що там було в ящичку, поглинула АРК-лайтс, залишивши Фоулі в невіданні щодо подальшої долі його дружини.

— Ні! — заволав він.— Ні, ні!

Щось трапилося. Щось зловісне. Опал навмисно вибрала своєю мішенню Кабалліну, щоб він зазнав смертельної муки. Він був упевнений у цьому. Спільник піксі, ким би він не був, послав Кабалліні цей безневинний на перший погляд ящик, але він насправді був далеко, далеко і небезпечний — тут Фоулі готовий був битися об заклад, поставивши на кін усі свої дві з гаком сотні патентів.

— Що вона зробила?

Кентавр помирав, замучений цим питанням, майже п'ять секунд, поки Мейн не просунув у двері кімнати голову.

— Ми приймаємо щось дивне з АРК-лайтс. Уважаю, тобі варто вивести це на свої екрани.

— Не зараз, тупий поні! — гримнув копитом Фоулі.— Кабалліна в небезпеці.

— Тобі необхідно поглянути на це,— наполегливо повторив Мейн.

Сталева нотка в тоні племінника змусила Фоулі отямитися.

— Добре. Виведи на екрани,— сказав він.

Екрани негайно ожили, і на них з'явився краєвид Небесного міста з дюжини різних ракурсів. Кожне зображення було чорно-білим і засіяним численними червоними цятками.

— Крапки — це контрольні чіпи втечі гоблінів,— пояснив Мейн.— АРК-лайтс здатний засікти їх випромінювання, але не може активувати чіпи.

— Але це гарна новина,— роздратовано зауважив Фоулі.— Розкажи координати чіпів наземним агентам.

— Цятки рухаються безладно, але кілька секунд тому всі вони змінили напрямок. Одночасно.

Фоулі знав тепер, що зробила Опал, і як її зброя минула сканери поштової безпеки. Вона використовувала ультразвукову бомбу.

— 1 вони прямують до мого будинку,— сказав він.

— Точно,— нервово проковтнув Мейн,— Із максимально високою для них швидкістю. Перша група прибуде на місце менш ніж через п'ять хвилин.

Цю фразу Мейн договорював у порожнечу, оскільки Фоулі в цей момент уже вилетів у двері, гуркочучи копитами.

ГЛАВА 13: ЩАСЛИВЕ ЗАНУРЕННЯ

Маєток Фаулів

МАЙЛС Фаул сидів за столом Артеміса в офісному міні-кріслі, яке старший брат подарував йому на день народження. Хоча Артеміс стверджував, що крісло зроблено на замовлення, насправді воно було куплене в «Ельф Аральто», знаменитому бутіку, який спеціалізувався на красивих і практичних меблях для ельфів.

Майлс потроху приходив до тями, потягуючи свій улюблений напій, сік акаї з келиха для мартіні. Два кубики льоду, і без соломинки.

— Це мій улюблений напій,— сказав він, промокаючи куточки губ носовою хусткою з вишитою на ньому монограмою — девізом Фаулів: «*Augur potestas est*» («Золото — це сила»). — Я знаю це тому, що я — знову я, а не ельфійський воїн.

Артеміс сидів навпроти нього в схожому, але більшому за розміром кріслі.

— Це ти так говориш, Майлсе. Чи можу я тебе називати Майлсом?

— Так, звичайно,— відповів Майлс.— Тому що це я і є. Ти що, не віриш мені?

— Звісно, вірю, малюче. Я впізнаю обличчя свого брата, коли бачу його.

Майлс покрутив ніжку свого келиха для мартіні.

— Мені треба поговорити з гобою наодинці, Арті. Чи не міг би Батлер вийти на кілька хвилин? Тут справи сімейні.

— Батлер — член нашої родини, і ти знаєш це, брате.

— Це я знаю,— надувся Майлс,— але питання делікатне.

— Батлеру все відомо. У нас немає від нього секретів.

— Ну, хоч на хвилинку він може вийти?

Батлер мовчки стояв за спиною Артеміса, злегка зігнувши руки в бойовій стійці, що було зовсім нескладно з його розміром пліч і тріснутими по швах рукавами, що нагадували старі стільці.

— Ні, Майлсе. Батлер залишиться.

— Добре, Арті. Тобі краще знати.

Артемів відкинувся на спинку свого крісла.

— Що сталося з берсерком, який був усередині тебе, Майлсе?

— Він пішов,— хитнув головою молодший брат.— Спочатку він керував моєю головою, а потім зник.

— Як його звали?

Майлс закотив очі, риючись у власній пам'яті.

— Е-е... Містер Гобдоу, я вважаю.

Артемів кивнув гак, ніби йому було точно відомо, хто такий цей Гобдоу.

Ага. Гобдоу. Я чув про Гобдоу від наших друзів-ельфів.

— Я думаю, його звали Гобдоу — Легендарний воїн.

— Упевнений, йому сподобалося б, що ти так про нього думаєш, — хихикнув Артемів.

— Тому що це правда,— сказав Майлс, злегка напружуючи губи.

— Це не зовсім те, що ми чули, чи не так, Батлере?

Батлер нічого не відповів і не ворухнувся, але якимось чином стало зрозуміло, що він був згоден з Артемісом.

— Ні,— продовжував Артемів.— Із наших ельфійських джерел відомо, що цей Гобдоу, чесно кажучи, був чуперадлом.

Пальці Майлса скрипнули на ніжці його келиха.

— Чуперадлом? Хто це сказав?

— Усі так кажуть,— відповів Артемів, відкриваючи свій лептоп і дивлячись на екран.— Так сказано в історичних хроніках ельфів. Ось, поглянь сам. Гобдоу Легковірний, так його звали. А в іншій статті твого приятеля-берсерка називають Гобдоу-вонючка. Вважаю, так могли називати нікчемного чоловічка, на якого можна було звалити що завгодно. У нас, людей, таких звать простаками або цапами-відбувайлами.

Щоки Майлса спалахнули.

— Вонючка? Вонючка, кажеш? Чому це мене... чому Гобдоу називають вонючкою?

— Згоден, звучить не дуже, але взагалі-то цього Гобдоу вважають винним у тому, що він умовив свого вождя поховати цілий загін берсерків навколо Врат.

— Магічних Врат,— поправив Майлс.— Які захищають ельфійські рівні.

— Так говорили, але насправді ці хвалені Врата — лише велика

купа каміння. Відволікаючий маневр. Берсерки провели десять тисяч років, охороняючи нікому не потрібні камені.

— Ні,— примружив очі Майлс.— Це не так... ні. Я бачив Врата в спогадах Гобдоу. Вони були звичайною брамою.

— Гобдоу Легковірний,— м'яко розсміявся Артеміс. — Трішки грубо, але це ж лічилочка.

— Лічилочка? — надзвичайно жорстко для чотирирічного хлопчика перепитав Майлс.

— Так, шкільна лічилочка. Ти що, не чув її?

Здавалося, що Майлс бореться з власним обличчям.

— Ні. Розкажи.

— Добре.— Артеміс театралью відкашлявся.— Слухай.

— Гобдоу, Гобдоу, закопаний у землі, лежить він тут і охороняє палички і камінчики, яких не знайдуть ніколи.

Артеміс прикрив рот долонею, щоб приховати посмішку.

— Діти такі жорстокі,— зауважив він.

Майлс лопнув двічі. По-перше, його терпець урвався, і стало ясно, що насправді він Гобдоу, а по-друге, тріснула ніжка келиха, і той перетворився на грізну зброю, стислу в тонких пальчиках.

— Смерть людям! — заверещав він по-гномськи, схоплюючись на стіл і кидаючись на Артеміса.

У бою Гобдоу любив уявити собі удар перед тим, як нанести його. Він уважав, що це допомагає йому зосередитися. Тому у своїй підсвідомості він уявив, що легко стрибає з краю столу, приземляється на груди Артеміса і встромляє тому в шию свій скляний стилет. Це давало подвійний ефект — можна було вбити гидкого хлопчиська і водночас омитися артеріальною кров'ю, що допоможе йому набути трохи більш грізного вигляду.

На ділі все вийшло трохи інакше. Батлер ступив уперед, збив Гобдоу з ніг під час стрибка, вибив уламок келиха з його пальців, а потім міцно обхопив своїми могутніми руками.

Артеміс нахилився вперед у своєму кріслі.

— У лічилки є і другий куплет,— сказав він.— Але, мабуть, зараз не час про нього згадувати.

Гобдоу люто чинив опір, але нічого не міг удіяти. Від безвиході він спробував гіпнотизувати Артеміса.

— Ти накажеш Батлерові відпустити мене,— співуче вимовив він.

— Сумніваюся,— здивовано підняв брову Артеміс.— У тебе ледь вистачає магічної сили навіть на те, щоб тримати під контролем Майлса.

— Тоді убий мене, і покінчимо з цим,— вимовив Гобдоу тремтячим голосом.

— Я не можу вбити свого брата, тому повинен витягти тебе, не заподіявши шкоди його тілу.

— Це неможливо, людисько,— глумливо посміхнувся Гобдоу.— Щоб дістати мене, ти повинен убити хлопчиська.

— Ти не в курсі справи,— повчально сказав Артеміс.— Є спосіб вигнати твою злющу душу без шкоди для Майлса.

— Цікаво подивитися, як тобі це вдасться,— самовдоволено сказав Гобдоу, але в його очах майнула тінь сумніву.

— Твоє бажання — закон для мене, і таке інше, і тому подібне,— спокійно промовив Артеміс, натискаючи кнопку настільного інтеркома.— Принеси це сюди, будь ласка, Холлі.

Двері кабінету відчинилися, і в кімнату вкотилась діжка. Здавалося, що діжка котиться сама собою, оскільки вона повністю закривала Холлі, що стояла позаду неї.

— Мені це не подобається, Артемісе,— сказала Холлі, зображуючи, як вони і домовлялися, доброго копа.— Це брудна справа. Душа ельфа ніколи не отримає безсмертя, якщо занурити її в цю гидоту.

— Зраднице,— вимовив Гобдоу, махаючи своїми маленькими ніжками.— Ти заодно з людиськами.

Холлі підкотила діжку на середину кімнати, рухаючи її по паркетній підлозі і намагаючись не зачепити чудесні афганські килими — на цьому наполягав Артеміс, коли в деталях планував появу Холлі в його кабінеті.

— Я на боці Землі,— промовила Холлі, дивлячись прямо в очі Гобдоу. — Ти пролежав у землі десять тисяч років, воїне. За цей час багато що змінилося.

— Я переглянув пам'ять цього хлопчиська,— похмуро відповів Гобдоу.— Людям за цей час удалося зруйнувати майже всю планету. Тому не так уже сильно все змінилося.

Артеміс підвівся з крісла і відвернув заповори на кришці діжки.

— А ти бачив також космічний корабель, що стріляє пузирями зі своїх сопел?

Гобдоу швидко порився в мозку Майлса.

— Так. Він зроблений із золота, чи не так?

— Це один з придуманих Майлсом проєктів,— повільно промовив Артеміс.— Просто фантазія. Корабель на пузирях. Якщо ти ще глибше залізеши в уяву мого брата, ти знайдеш там поні-робота, який виконує всі роботи по господарству, і мавпочку, яка вміє говорити. Хлопчик, в тілі якого ти сидиш, Гобдоу, дуже розвинений, але йому лише чотири роки. У цьому віці грань між реальністю і фантазією май -же невловима.

Випнуті груди Гобдоу опали, коли він справді виявив поні й мавпочку в пам'яті Майлса.

— Навіщо ти мені кажеш усе це, людино?

— Хочу, щоб ти зрозумів: тебе обдурили. Опал Кобой зовсім не рятівниця світу, якою намагається здаватися. Вона — засуджена злочинниця, яка втекла з в'язниці, убивця, і вона хоче покласти край десяти тисячоліттям мирного життя.

— Мирного життя! — грубо розреготався Гобдоу.— Миролюбні люди? Навіть там, під землею, ми відчували вашу злобу.

Він завозився в руках Батлера, уявивши себе маленькою копією Артеміса з темним волоссям і в чорному костюмчику.

— Це ви називаєте світом?

— Ні, і я прошу вибачення за те, як до тебе звертаються, але мені потрібен мій брат.

Артеміс кивнув Батлеру, і той підняв Гобдоу над відкритою діркою. Маленький берсерк розсміявся.

— Я провів під землею тисячі років. Невже ти думаєш, що Гобдоу злякається, якщо його ув'язнять у діжці?

— Тебе не збираються ув'язнювати. Просто ти швидко потонеш, і нічого іншого не потрібно.

Гобдоу глянув униз, під свої ніжки, що бовталися в повітрі. Діжка була наповнена в'язкою білястою рідиною, що вкрилася зверху плівкою.

Холлі відвернулася.

— Не можу дивитися. Я знаю, що ти при цьому відчуваєш.

— Що це? — нервово запитав Гобдоу, відчуваючи п'ятами холодок, що йшов від рідини.

— Це подарунок від Опал,— пояснив Артеміс.— Кілька років тому за допомогою цієї самої діжки вона викрала у чаклуна демонічну силу. Я таємно гримав цю діжку в підвалі, тому ти про неї нічого і не знаєш, правильно?

— Що це? — повторив Гобдоу.

— Пара натуральних магічних інгібіторів,— пояснив Артеміс. — Сповільнювач зростання, розчинений у тваринному жирі. Мерзенна суміш, мушу зауважити. І мені дуже шкода, що доведеться занурити в неї мого брата, бо він так любить ці черевики. Ми зануримо його, і жир поглине твою душу. Майлс вирине неушкодженим, а ти довічно опинишся в пеклі. Не зовсім та нагорода, яку ти розраховував отримати за свою жертву.

У діжці щось зашипіло, і з неї вилетів сніп дрібних електричних іскор.

— Що це? — втретє запитав Гобдоу, і цього разу його голос від жаху піднявся на цілу октаву.

— А, це другий магічний інгібітор. Я попросив свого приятеля-гнома плюнути в бочку, для пікантності.

Гобдоу вдалося звільнити одну руку, і тепер він бив нею по біцепсу Батлера. З таким самим успіхом він міг бити по кругляку.

— Я нічого не скажу вам,— заявив Гобдоу, але його маленьке підборіддя тряслося від страху.

Артеміс ухопився за гомілки Гобдоу так, щоб вони без перешкод пролізли в діжку.

— ' Знаю. Мені про все розповість Майлс. Шкода, що доводиться зробити це, Гобдоу. Ти був хоробрим воїном.

— Значить, все-таки не Гобдоу легковірний?

— Ні,— визнав Артеміс.— Це я вигідавав, щоб змусити тебе розкритися. Я хотів упевнитися.

Увесь цей час Холлі підштовхувала Артеміса ліктем.

— Берсерке, слухай мене,— сказала вона.— Я знаю, що ти пов'язаний з Опал чарами і не можеш зрадити її, але цього хлопчика ми в будь-якому разі зануримо в діжку. Так що звільняй його тіло і котися до свого посмертя. Більше тобі тут робити нічого. На такий кінець могутній берсерк не заслуговує.

Гобдоу обм'як у руках Батлера.

— Десять тисяч років. Як багато поколінь.

Холлі доторкнулася до щоки Гобдоу.

— Ти зробив усе, що від тебе потрібно. Піти тепер на спочинок — це не зрада.

— А може, ця людина просто грає зі мною? Може, блефує?

— Діжка — це не блеф, — пересмикнула плечима Холлі.— Одного разу Опал заточила мене в ній. Я відчувала себе так, немов моя душа хвора. Рятуйся, прошу тебе.

Артеміс кивнув у бік Батлера.

— Гаразд, не будемо відкладати. Занурюй його.

Батлер міцно обхопив Гобдоу за плечі й почав повільно нахилити його.

— Стривай, Артемісе! — крикнула Холлі.— Адже це герой ельфів.

— Мені дуже шкода, Холлі, але в нас більше немає часу.

П'яти Гобдоу торкнулися жиру, і тут же навколо ніг берсерка, немов дикий виноград, обвилися туманні вусики. Тепер він зрозумів, що це справді не блеф. Його душа буде навіки заточена в цьому жахливому жири.

— Пробач, Оре,— сказав він, зводячи свої очі до неба.

Душа Гобдоу покинула тіло Майлса і, відливаючи сріблом, злетіла в повітря. Кілька миттєвостей вона

висіла і здавалася збентеженою та стривоженою, потім промінь світла впав їй на груди і почав закручуватися, немов маленький циклон. І тоді Гобдоу посміхнувся, і вікові зморшки стерлися з його обличчя.

Світло, що оберталось, з кожним новим обертом ставало все більш яскравим, захоплюючи розбіжними хвилями руки, ноги, торс і, нарешті, обличчя Гобдоу, яке при цьому набуло виразу, що його можна назвати виразом блаженства.

Збоку неможливо було дивитися на це примарне обличчя і не відчувати заздрощів.

«Блаженство,— подумав Артеміс.— Чи досягну коли-небудь такого стану я сам?»

Урочистість моменту порушив Майлс, який люто дригав своїми ніжками, розбризкуючи краплі жиру.

— Артемісе! Вийми мене звідси! — зажадав він.— Це мої улюблені черевики!

Артеміс посміхнувся. Його молодший брат повернувся і повністю взяв під контроль свою свідомість.

Майлс не починав говорити до чого часу, поки ретельно не витер вологою ганчіркою свої улюблені чоботи.

— Цей ельф волочився по якійсь погані в моїх черевиках,— скаржився він, допиваючи другий келих соку акаї.— Це ж справжні

лакові лофери, Артї.

— Він не по роках розвинений, чи не так? — прошепотїв Артемїс краєчком губ.

— Хто б сперечався,— шепнув у відповідь за його спиною Батлер.

Артемїс підхопив Майлса і посадив його на край столу.

— Добре, малюче. Я хочу, щоб ти розповїв менї все, що ти пам'ятаєш про своє викрадення. Твої спогади незабаром почнуть розсіюватися. Це означає...

— Я знаю, що означає «розсіюватися», Артї. Менї, слава богу, вже не три роки.

За свого досвіду Холлі знала, що криком ані Майлса, ані Артемїса поквипити неможливо, але знала вона й те, що від цього стане легше їй самій. Холлі відчувала себе спустошеною і заляпаною багнюкою після того, що вона зробила з одним із найблискулїших воїнів свого народу. Гримнути на гидких хлопчаків — це саме те, що потрібно їй зараз, щоб трохи втішитися.

Вона встановила середню гучність.

— Ви двоє, чи не могли б ви не гальмувати? Ми не можемо зупиняти через вас усю операцію. Незабаром настане ранок.

— Привїт, ельфочко,— махнув їй рукою Майлс.— У тебе прикольний голос. Ти не надихалася гелїю? Гелїй — це, між іншим, інертний одноатомний газ.

— Добре, він твій брат,— фїркнула Холлі. — Нам потрібна інформація, яка збереглася у нього в голові, Артемїсе, а не якийсь гелїй.

— Так,— кивнув Артемїс. — Я працюю над цим. Майлсе, що ти пам'ятаєш про відвідування Гобдоу?

— Я пам'ятаю все,— з гордістю відповїв Майлс. — Хочеш дізнатися про те, як Опал планує знищити людство, або про те, як вона збирається відімкнути другий замок?

— Менї потрібно знати все, Майлсе,— сказав Артемїс, беручи брата за руку.— Почни від самого початку.

— Я почну від самого початку, поки спогади не стануть розсіюватися.

І Майлс розповїв їм усе, і говорив так, наче був років на десять старшим від свого віку.

Він не відволїкався на дрібниці, не спотикався і, здавалося, ні на мить не турбувався про своє майбутнє. Артемїс не дарма так часто

повторював своєму молодшому братові, що розум урешті-решт завжди перемагає, а на всьому білому світі не було людини розумнішої, ніж Артеміс.

На жаль, сам Артеміс після подій, що відбулися протягом останніх шести годин, був уже не такий упевнений у своєму власному висловлюванні. А в міру того, як Майлс продовжував свою розповідь, Артеміс почав подумувати про те, що навіть його розуму не вистачить, щоб привести до щасливого кінця ту ситуацію, в якій вони загрузли.

«Можливо, ми зуміємо перемогти,— думав він.— Але цей кінець навряд чи буде щасливий».

ГЛАВА 14: ДЕВ'ЯТЬ ПАЛИЧОК

Небесне місто, ельфи

ПОКИ Фоулі біг, у нього в голові ще не склався план дій. Він твердо знав тільки одне: йому потрібно якнайшвидше опинитися поряд із Кабалліною, і не важливо, як саме він це зробить. Не важливо, чого це буде коштувати.

«Ось що робить кохання»,— подумав він і в цей момент зрозумів, чому Артемід викрав ельфа, щоб добути гроші на пошуки свого батька.

«Поруч з коханням усе інше не має значення».

Навіть зараз, коли світ розвалювався на шматки, Фоулі міг думати тільки про одне — про Кабалліну.

«Гобліни-кримінальники сходяться до нашого будинку».

Опал знала, що, працюючи консультантом у ЛЕП, Фоулі обов'язково зажадає, щоб уся кореспонденція, яку доставляли йому в будинок, проходила стандартну процедуру сканування. Тому вона послала красиву коробку, яка для сканерів здавалася порожньою, хоча насправді жодна коробка не буває порожньою абсолютно.

Ця коробка, наприклад, була набита мікроорганізмами, що вібрують із високою частотою, і виробляють ультразвуковий сигнал, який заважає спостереженню і буквально зводить гоблінів з розуму настільки, що вони стають готові на все, аби тільки припинити його.

Гобліни — тупі створіння, навіть найкращі з них. За весь час лише один гоблін виграв приз на науковій олімпіаді, та й той у нього відібрали, тому що цей гоблін, як виявилось, був отриманий у результаті генетичного експерименту і сам себе вніс у список учасників конкурсу.

Ультразвуковою бомбою Опал повністю придушувала у гоблінів вищі функції мозку і перетворювала їх на хижих, вивергаючих полум'я ящерів. Фоулі добре знав про це, оскільки пропонував свого часу ЛЕП міні-версію ультразвукової бомби як засоба індивідуального захисту, що відлякує злочинців, але Рада відхилила його заявку через те, що така бомба могла викликати сильні кровотечі з носа у її власників.

Вісімдесят відсотків поліцейського управління було перетворено на

руїни, вцілів лише верхній поверх, що зачепився за край утвореної ями, як мушля молюска. Нижні поверхи обрушилися на розташовані нижче майданчики, зарезервовані для паркування, і тепер перетворилися на недбало складену з битих каменів піраміду, яка диміла та іскрилася. На щастя, критий міст, що вів до прилеглої парковки, хоча й постраждав, але не дуже сильно. Фоулі пробіг по цьому мосту, намагаючись не дивитися на зяючі дірки, в яких можна було зламати копито, і намагаючись не чути плачучий скрип металевих розпірок, провислих під власною вагою.

«Не дивися вниз. Тільки на дальній край моста».

Коли Фоулі біг, секції моста склалися в нього за спиною, і, немов фортепіанні клавіші, що відвалилися, з дзвоном обрушувалися в безодню. Автоматичні двері на іншому кінці мосту заклинили скрученим шматком рейки, і тому вони смикалися то вперед, то назад. Фоулі вистачило щілини, щоб протиснутися крізь двері і, ледве зводячи дух, розтягнутися на підлозі четвертого поверху.

«Ну й ну,— подумав він.— І такі ось штуки Холлі доводиться проробляти щодня?»

Трохи відсапавшись, Фоулі поспішив через стоянку до свого фургона, припаркованого із самого краю, біля виїзду на шосе. Фургон був давній, пошарпаний, навіть не вірилося, що він належить кентаврові, який розробив для міста стільки технологічних удосконалень. Якщо хтось дізнавався, що фургон належить Фоулі, він думав, що кентавр просто

замаскував свою машину, щоб збивати з пантелику викрадачів. Але ні, його фургон справді був старовинним мотлохом — це страховисько слід було б поміняти ще років двадцять, а то й тридцять тому. Але як декоратори ніколи не прикрашають свої будинки, так і Фоулі, який придумав купу удосконалень для автомобілів, завжди було байдуже до того, на чому їздить він сам. Звичайно, ця колимага щодня завдавала Фоулі прикростей, шум двигуна перевищував установлені законом обмеження, а ще клаксон цього фургона любив ні з сього ні з того подавати хрипкі звукові сигнали. Але сьогодні такі антикварні здохляки виявилися єдиними у всьому місті автомобілями, що залишилися в русі, до того ж незалежними, що дуже важливо, від існуючої у Небесному місті автоматизованої системи магнітних напрямних рейок.

Фоулі відчинив біпером передні дверцята, повернувся спиною до

кабіни і почекав, поки еластична збруя не висунеться і не пристебне його кінський торс. Безперестанку пікаючи, збруя обернулася навколо кентавра, а потім утягнула його в кабінку. Коли схожі на крила жука дверцята склалися вниз, сенсори фургона розпізнали присутність Фоулі й автоматично запустили двигун. Зазвичай посадка в автомобіль займає кілька секунд, проте потрібно трохи більше часу, якщо у вас шість кінцівок і хвіст, який деякі учені вважають сьомою кінцівкою чи, як мінімум, додатком.

Фоулі витягнув зі слота на щитку автомобіля металевий руль, поклав на нього своє копито і голосно крикнув у підвішений на рівні голови екран навігатора:

— Додому!

На екрані з'явилося обличчя самого Фоулі. Свого часу кентавр установив у навігатор чіп, запрограмований на всі параметри власної особистості. У нападі самозакоханості, напевно.

— Звичайним шляхом, красунчику? — поцікавився навігатор голосом самого Фоулі, дружелюбно підморгуючи господареві.

— Ні,— відповів Фоулі.— Ігнорувати обмеження швидкості та параметри безпеки. Рухатися максимально швидко. Під свою відповідальність знімаю всі інші обмеження.

Якби в навігатора були руки, він, безсумнівно, потер би їх від радощів.

— Як довго я мріяв почути це,— сказав навігатор, приймаючи на себе керування автомобілем.

Щось не так було з красивим інкрустованим ящичком, який тримала в руці Кабалліна. їй здалося, що в середині нього кружляє якась маленька хмарка, вібруюча як бджолиний рій, але при цьому не видає жодного звуку. Потім у Кабалліни занили зуби, засльозились очі, і виникло таке відчуття, немов невидимі нігті дряпають у неї всередині черепа.

«Дико, звичайно, але відчуття саме таке».

Кабалліна відкинула ящичок, але маленька темна хмарка вже встигла вислизнути з нього та оповитися навколо її зап'ястка. Ящичок закотився під мармуровий кавовий столик — скам'янілу гігантську поганку, яку Холлі одного разу назвала «настільки стереотипною, що кричати хочеться»,— і тепер лежала там, випускаючи щось таке, що примушувало нерви Кабалліни клекотіти.

— Що це, любий? — повернулась вона, щоб поставити це питання маленькому АРК-лайтс, але бабка лежала мертвою на підлозі, і від її голови піднімався крихітний завиток диму.

«Уся справа в цьому ящику»,— здогадалася Кабалліна. Чим би не була ця штуковина, її явно надіслав не Фоулі. З ящиком щось було не так, і тепер це щось приліпилося до її руки. Кабалліна була не з полохливих, проте відчула, як від чуття наближення небезпеки у неї німіють ноги.

«Щось має статися. Щось найжахливіше із того, що вже відбулося сьогодні».

Чимало ельфів зламалися б під вагою таких зловісних обставин, але якщо світ очікував такої реакції від Кабалліни Вандерфорд Педдокс Фоулі, то він помилявся, оскільки однією з рис характеру, яка найбільше подобалася Фоулі в його дружині, був неприборканий бійцівський дух.

І цей дух Кабалліна підтримувала не лише за допомогою одних позитивних роздумів. У неї був блакитний пояс майстра давнього кентаврійського бойового мистецтва дев'яти паличок. У цьому бою зброєю служили не тільки кінцівки, але також голова і хвіст. Кабалліна часто займалася у спортзалі Поліцейської академії разом із Холлі Шорт і одного разу ненароком так брикнула Холлі, що та пролетіла крізь обтягнуту рисовим папером ширму. Це сталося, коли Кабалліні ні з сього ні з того раптом згадався один її старий бойфренд.

Кабалліна риссю підбігла до замкненого високого комоду в спальні і наказала йому відкритися. Усередині лежав блакитний пояс, який Кабалліна швидко надягла поперек грудей. Сам пояс у бою був марний, інша справа — цей довгий гнучкий бамбуковий прут, що лежав поряд із ним. Кабалліна змахнула прутом, зі свистом розтинаючи повітря. В умілих руках такий прут легко міг здерти навіть товсту шкіру зі спини троля.

Дотик прута до долоні заспокоїв Кабалліну, і вона навіть подумала, що, напевно, має безглуздий вигляд, стоячи тут при всіх регаліях майстра дев'яти паличок.

«Нічого поганого не відбувається. Я просто перенервувала».

І тут вхідні двері будинку вибухнули.

Навігатор гнав машину Фоулі, немов маніяк, хрипко горланячи при цьому якісь дикі пісні. Фоулі щось не пригадував, що заносив їх у

пам'ять навігатора. Як би кентавр не був поглинений кошмарними видіннями Кабалліни, яка потрапила в лапи гоблінів, вивергаючих вогонь, він не міг не фіксувати краєчком свідомості картини моторошного руйнування, що відкривалися за вікном.

Усюди над містом піднімалися густі клуби диму і танцювали блакитні язички полум'я. Офіцери ЛЕП пробиралися через завали, відшукуючи вцілілих, а десятки міських визначних пам'яток перетворилися на руїни, що димілися.

— Спокійно,— сказав Фоулі, шльопнувши долонею по навігатору.
— Я мало користі принесу Кабалліні, якщо приїду до неї мертвим.

— Не бійся, чуваче,— розв'язно відповів навігатор.— Не факт, що твоя допомога взагалі знадобиться. Кабалліна володіє мистецтвом дев'яти паличок. А ти що можеш? Будеш махати клавіатурою?

«Чуваче?» — подумав Фоулі, шкодуючи про те, що встановив експериментальний чіп, який наділив навігатор індивідуальністю. Однак навігатор мав рацію. Що, власне, він, Фоулі, збирається робити? Буде справжньою трагедією, якщо Кабалліна загине, намагаючись урятувати його. Несподівано Фоулі відчув себе охоронцем, який страждає водобоязню. Дійсно, чим він може бути корисний у ситуації, що склалася?

Навігатор немов читав його думки, що було в принципі неможливо, проте Фоулі вирішив про всяк випадок запатентувати свій чіп, а раптом йому випадково вдалося винайти робота-телепата?

— Зберися на силі, чуваче,— сказав навігатор.

«Зрозуміло,— подумав Фоулі.— На силі. І які ж мої сили? І де вони?»

А були його сили в задній частині фургона, куди Фоулі звалював сотні незакінчених і напівлегальних моделей і запчастин.

Згадавши про них, Фоулі подумав, що в нього у фургоні є штуківини, які навіть від простого зіткнення один з одним здатні пробити дірку в потоці часу. Про це він давно вже вирішив забути, інакше довелось б звільняти від мотлоху весь фургон.

— Продовжуй вести машину,— наказав Фоулі навігатору, відстібаючи ремені і задкуючи по маленькому переходу, що з'єднає кабінку із задньою частиною фургона.— Мені потрібно подивитися ззаду.

— Усе зрозумів, чуваче,— життєрадісно відповів навігатор за

секунду перед тим, як промайнути по горбатовому містку, що був розташований поряд зі стоматологічною клінікою, збудованою у вигляді гігантського корінного зуба.

«Цей чіп, мабуть, пошкоджений,— подумав Фоулі.— Я ніколи не був таким безрозсудним і абсолютно точно нікого й ніколи не називав чуваком».

Коли вхідні двері вибухнули, Кабалліна оскаженіла. По-перше, двері були зроблені з рідкісного рожевого дерева, що доставляється з поверхні в Бразилії. По-друге, двері були відчинені, і тільки останній ідіот став би підривати те, що і так не зачинено. Тепер двері доведеться відновлювати, але такими, як раніше, вони вже не будуть, навіть якщо вдасться знайти і зібрати всі тріски до єдиної.

Кабалліна бурєю примчала в хол і знайшла тут гобліна, який з'їхав з глузду і повз рачки до вітальні, випускаючи зі своїх пласких ніздрів цівки диму. Гоблін так мотав своєю схожою на голову ящірки довбешкою, немов у нього всередині черепа дзижчала набридлива муха.

— Як ти міг! — крикнула Кабалліна, завдаючи влучного удару по голові створіння, що нагадувало ящірку. Удару, який буквально витрусив гобліна з його шкіри, що перебувала у стадії линяння.

«Справу зроблено»,— подумала Кабалліна, вважаючи, що битву закінчено, але тут у темному дверному отворі з'явився другий гоблін, що метляв головою так само, як попередній. Ще два гобліни зашкребли у вікно, і щось іще задряпало у сміттєвому ящику.

— Не може бути. Ще один.

Кабалліна повернулася спиною до дверного отвору і завдала гобліну подвійного удару задніми копитами, від якого він виплюнув з пащі хмарки диму і відлетів назад, через паркан, немов утягнений невидимим тросом. Потім вона двома блискавичними ударами бамбукового прута проробила дві дірки у вікні, збивши з підвіконня двох гоблінів. Вікно недавно було пофарбовано, тепер у ньому скрізь з'явилися пробоїни, і Кабалліна побачила ще десятки гоблінів, що наближалися до будинку. Її охопило почуття, близьке до паніки.

«Сподіваюся, Фоулі не з'явиться сюди? — подумала вона, згинаючи коліна, щоб прийняти бойову стійку. — Не думаю, що мені вдасться врятувати нас обох».

Тим часом Фоулі возився в задній частині фургона, шукаючи хоч щось, здатне врятувати його кохану дружину.

«Навіть якщо я покличу когось на допомогу,— думав кентавр,— то він, як кажуть, потрапить із вогню та в полум'я. Ні, хай уже це буду тільки я».

Фургон був забитий усіляким сміттям, корпусами для роботів, банками для зразків, інкубаторами, джерелами живлення і частинами біомеханізмів.

— І ніякої зброї. Хоч би один пістолет.

Він знайшов банку з біогібридними очима, які витріщалися на нього, і банку, повну якоїсь рідини. Що це за рідина, Фоулі вже не пам'ятав.

— Пощастило? — запитав голос навігатора з настінного динаміка.

— Не зовсім,— відповів Фоулі.— Скільки нам ще їхати?

— Дві хвилини,— негайно відгукнувся навігатор.

— Зможеш украсти, хоча б хвилинку?

— Зможу, якщо переїду двійко-трійко пішоходів.

— Ні, краще не треба,— подумавши, відповів Фоулі.— Ти не пам'ятаєш, чи не завалюлася тут, іззаду, плазмова гармата?

— Ні. Ти подарував її дитячому будинку.

Фоулі не став витрачати час на роздуми про те, навіщо йому знадобилося дарувати плазмову гармату дитячому будинку, натомість він продовжив копатися в купі мотлоху.

— Якби в мене була година часу, я б устиг зібрати що-небудь, але за дві хвилини?

Оптоволоконні кабелі. Перемикачі. Ляльки вуду. Камери.

— Нічого вартого.

У найдальшому кутку фургона Фоулі знайшов стару літієво-іонну магічну батарею, яка давно мала розрядитися, і з гордістю поплескав по ній долонею.

— З твоїми подружками ми колись зробили знамениту зупинку часу в маєтку Фаулів.

Фоулі завмер. Зупинка часу!

Він може зупинити час і змусити все живе, що ви явиться всередині сфери, застигнути на місці. Але тільки якщо батарея іще працює. Щоправда, зупинка часу вимагає складних розрахунків і точного виставляння векторів. Без них час у передмісті не зупинити.

— У нормальних умовах — ні. Але ж теперішні умови не можна назвати нормальними.

Потрібно зосередитися. Діаметр сфери не повинен бути ширше за діаметр ділянки, на якій стоїть будинок. Майже чиста магія.

— Я бачу, що ти дивишся на цю магічну батарею,— заговорив навігатор. — Хочеш улаштувати зупинку часу, чи не так, чуваче? Але для цього потрібно отримати не менше дюжини дозволів з різних місць.

Фоулі синхронізував таймер батареї з комп'ютером навігатора — трюк, який Холлі не засвоїла б і за мільйон років.

— Ні,— сказав він.— Це зробиш ти.

Шкура Кабалліни вкрилася опіками, на її задніх ногах з'явилися позначки від зубів, але вона не здавалася. Тепер її оточувало не менше десятка гоблінів, що скреготали зубами, шалено обертали очі та явно чомусь божевільні. На даху ще були гобліни, вони прогризалися всередину будинку, а всі вікна і двері були забиті купою тіл, що без упину ворушилися.

«Ніколи не думала казати “прощавай”»,— подумала Кабалліна і твердо вирішила знищити якомога більше цих ящірок до того, як виявиться похованою під купою їхніх тіл.

«Прощавай, Фоулі, я кохаю тебе»,— подумала вона, сподіваючись, що це уявне послання якимось чином досягне її чоловіка. А наступної секунди його фургон з тріском проломився крізь стіну будинку.

Навігатор моментально зрозумів усі інструкції Фоулі.

— План для божевільних,— безапеляційно заявив навігатор,— але я його виконаю.

— Чудово,— сказав Фоулі, перебираючись у крісло і пристібаючись. — І ти зробиш це.

— Я люблю тебе, чуваче, — вимовив навігатор, і по обличчю Фоулі на екрані скотилася віртуальна сльоза.

— Заспокойся, залізяко,— наказав Фоулі.— Побачимося через хвилину.

Усе, що відбувалося далі, Кабалліна сприймала як крізь серпанок, настільки швидко розгорталася подія. Робочий фургон її чоловіка протаранив стіну будинку і влетів усередину нього, роздавивши при цьому із півдюжини гоблінів. Двері кабіни були відчинені, і з них звисала захисна зброя, але у Кабалліни не було часу на те, щоб усвідомити все це, вона відскочила назад і закрила обличчя долонями.

— Привіт, люба,— сказав Фоулі, намагаючись здаватися безтурботним, але його нервову напругу видавав піт, що виступив над

бровами.

Від удару фургон розвалився навпіл, його задню частину заклонило, а передня, нахилившись, протаранила протилежну стіну.

— Мій будинок! — вигукнула Кабалліна, звертаючись до сидінь фургона. На його дверцята сипалася штукатурка зі стін, а по екрану на лобовому склі бігли іскри.

Фоулі хотів вручну відігнати передню частину фургона і зупинити її на безпечній відстані від будинку, але розбиті автомобілі часто поводяться найбільш непередбаченим чином. Цей фургон, наприклад, наполог на тому, щоб проїхатися на боці по всьому двору, і уткнувся колесами в сімейний склеп, у якому спочивали останки кількох предків Фоулі.

На якийсь час гобліни зникли, але потім їхні змучені органи чуття знову стали сприймати ненависне ультразвукове випромінювання, яке йшло від руки Кабалліни, і вони повернули голови в бік передньої частини фургона. Гоблінів тепер зібралось стільки, що вони нагадували одну гігантську тварину, укриту зеленими лусочками. І кожен гоблін при цьому роздував свої груди, готуючись видихнути із себе вогненні кулі.

— Чудовий порятунок. Шкода, що він не увінчався повним успіхом,— сказала Кабалліна.— Але я гідно оцінила твій учинок.

— Почекай трохи,— вимовив Фоулі, допомагаючи дружині підвестися.

І перш ніж ви летіла перша вогняна куля, із задньої частини фургона блиснув блакитний магічний промінь. Він піднявся на шість метрів заввишки, потім

сплюснувся, як шапинка гриба, у півсферу драглистої ектоплазми і накрив будинок і ділянку Фоулі.

— Беру свої слова назад,— промовила Кабалліна.— Це був уражаючий порятунок.

Фоулі ледь устиг помістити руку Кабалліни в захисну рукавичку і сказати сусідам, які збіглися, що небезпека минулася. Аж тут зупинка часу закінчилася, і перед їхніми очима постала велика група покірних гоблінів.

— Фоулі! — крикнула Кабалліна.— Блакитне силове поле погасло.

— Не хвилюйся,— заспокоїв її Фоулі.— Вони божеволіли від твоєї руки, але я заглушив сигнал. Тепер ми в безпеці.

Коли приголомшені гобліни стали вибиратися з руїн, які зовсім недавно були будинком Кабалліни, вона прикрила собою, як щитом, свого чоловіка.

— Вони як і раніше злочинці, Фоулі.

— Їхній час минув,— відповів він.— Це була концентрована зупинка часу. Майже стовідсотково чиста. П'ять секунд для нас були п'ятьма роками для них.

— І вони виправилися? — запитала Кабалліна.

Фоулі пробрався через вогники і купи щебеню, на які перетворився його будинок, до приголомшених гоблінів.

— Виправилися,— сказав він.— Наскільки можливо.

Прямуючи до стовпів, які донедавна були Братами, він звернувся до гоблінів:

— Ідіть геть. Додому, до своїх родин.

Від задньої частини фургона залишилося зовсім небагато, тільки обгорілий остов й понівечене шасі. Але коли Фоулі просунув голову у дверну раму, знайомий голос промовив:

— Чуваче, я за тобою скучив. Давно не бачилися. Як наші справи?

Фоулі посміхнувся і погладив коробку комунікатора.

— Справи нормально,— сказав він і додав після невеличкої паузи:
— Чуваче.

ГЛАВА 15: ЦВІРКУНИ-ВБИВЦІ

Маєток Фаулів

ПІСЛЯ сутички з Гобдоу Майлс несподівано відчув себе дуже втомленим і лежав у ліжку зі своєю улюбленою ламінованою копією періодичної таблиці елементів, яку міцно притискав до грудей.

— Боротьба з бісами виснажує,— констатувала Холлі.— Повір, я знаю. Вранці він буде в повному порядку.

Вони втрюх сіли за столом Артеміса, немов зібралися на військову раду,— по суті, так воно і було.

Батлер почав з підрахунку.

— У нас двоє бійців,— сказав він,— і ніякої зброї.

— Якщо потрібно, я теж готовий битися,— нерішуче заперечив Артеміс.

— Слід припустити найгірше щодо Мульча,— продовжив Батлер, не звертаючи уваги на зауважен

ня Артеміса.— Хоча він не раз зумів ефектно симулювати свою смерть.

— Наша конкретна мета? — запитала Холлі.

Це питання адресувалося Артемісу, який був їхнім мозковим центром.

— Врата берсерків. Ми повинні зачинити їх.

— Яким чином? Напишемо ультиматум?

— Звичайна зброя не здатна пробити магічну силу Опал. Вона просто поглине всю енергію пострілу. От якби в нас був суперлазер, можна було б спробувати перезавантажити Врата енергією. Образно кажучи, погасити палаючий сірник вибуховою хвилею.

— Ти гадаєш,— демонстративно поплескала себе по кишнях Холлі,— що такий лазер міг завалитися у мене в кишені?

— Навіть тобі не побудувати суперлазер лише за годину,— сказав Батлер, дивуючись, навіщо Артеміс узагалі витрачає час на ці порожні балачки.

З якоїсь причини Артеміс винувато похнюпився.

— Я знаю, де є один такий лазер.

— І де ж він може бути, Артемісе?

— У сараї, на моєму сонячному глайдері «Марк Другий».

Тепер Батлеру стало зрозуміло збентеження Артеміса.

— У сараї, де ми влаштували тренажерний зал? Де ти збирався вивчати прийоми самооборони?

— Так. У тому сараї.

Незважаючи на ситуацію, Батлер був розчарований.

— Ти ж обіцяв мені, Артемісе. Сказав, що для занять тобі потрібна відокремленість.

— Це так нудно, Батлере. Я намагався, правда, але не розумію, як це тобі вдається. Сорок п'ять хвилин бити тугий шкіряний мішок.

— І тому ти замість того, щоб тримати дану мені обіцянку, будував там свій сонячний планер?

— Сонячні батареї виявилися настільки ефективними, що їхні осередки буквально лопалися від енергії, і тоді на дозвіллі я спроектував легкий суперлазер, а потім побудував його з усякого непотребу.

— Ну, звичайно, кому ж не потрібен суперлазер у носі сімейного літака?

— Тихо, дівчатка,— сказала Холлі.— Давайте відкладемо розмови про літаки на потім, домовилися? Артемісе, яка потужність твого лазера?

— Потужність... приблизно як спалахи на Сонці,— повідомив Артеміс.— При максимальній концентрації можна проробити дірку під воротами, не поранивши при цьому нікого з тих, хто стоїть поруч.

— Дуже рада, що ти згадав про це.

— Але лазер невипробований,— вимовив Артеміс.— Я ніколи не випустив би на волю такий потужний розряд енергії без крайньої необхідності. Але судячи з того, що розповів нам Майлс, у нас більше немає жодного козира.

— А Джульєтта знає про лазер? — запитала Холлі.

— Ні, я про нього нікому не говорив.

— Це добре. У такому разі у нас може з'явитися шанс.

Батлер одягнув їх усіх у камуфляжну форму, яку дістав зі своєї шафи, і навіть змусив Артеміса розфарбувати обличчя чорними й оливковими смужками маслянистої фарби.

— Це справді необхідно? — невдоволено запитав Артеміс.

— Абсолютно,— відповів Батлер, енергійно наносячи фарбу.— Звичайно, ви можете залишитися тут і дати мені піти, після чого ви з Майлсом зможете відпочивати у своїх улюблених черевиках.

Артемів проковтнув цю насмішку, справедливо розсудивши, що Батлер усе ще злегка ображений на нього за обман з лазером.

— Я обов'язково повинен іти, Батлере. Це суперлазер, а не яка-небудь іграшкова пукалка. У лазера складна активаційна система, і в мене немає часу пояснювати тобі, що за чим слід робити.

Батлер накинув на тендітні плечі Артеміса важкий бронезилет.

— ОК. Якщо ви повинні йти, то моє завдання — це подбати про вашу безпеку. Давайте укладемо угоду. Якщо ви не почнете скиглити з приводу важкості або марності цього бронезилета, а такі думки, я відчуваю, вже починають крутитися у ваших великих мізках, то я не буду знову згадувати про епізод із суперлазером. Домовилися?

«Цей жилет просто вривається в мої плечі,— подумав Артемів.— І він дійсно такий важкий, що в ньому я не пере?жену і равлика».

Але відповів: «Домовилися».

Коли сконструйована Артемісом система безпеки доповіла про те, що по всьому периметру чисто, вони тісною групою вислизнули з кабінету, пробралися через кухню, минули двір та опинилися на алеї між стайнями.

Ніде не було жодного караульного, що здалося Батлеру дуже дивним.

— Я нічого не бачу. До цього часу Опал давно має знати, що ми вислизнули від її піратів.

— У неї не вистачає сил, які вона могла б задіяти,— прошепотіла Холлі.— Її головна мета — Брата, і біля них вона мусить тримати якомога більше берсерків, що охороняють її ззаду. Ми — мета номер два.

— Це буде її помилкою,— видихнув Артемів, згинаючись під вагою свого бронезилета.— Артемів Фаул ніколи не буде номером два.

— А мені здавалося, тебе звать Артемів Другий,— зіронізувала Холлі.

— Це зовсім інше. Я думав, ми на відповідальному завданні.

— Згодна,— вимовила Холлі, а потім обернулася до Батлера: — Це твоя єпархія, старий.

— Правильно,— погодився Батлер.— Я поведу групу.

Вони обережно і не поспішаючи перетнули маєток, насторожено вдивляючись у будь-яку живу істоту, що траплялася їм по дорозі. Берсерки могли опинитися в будь-якому хробакові або великому цвіркуні, яких у маєтку Фаулів водилося безліч — ночами вони влаштовували цілі концерти під місяцем.

— Намагайтеся не наступати на цвіркунів,— попросив Артеміс.— Матуся обожнює їх слухати.

Надзвичайно великим цвіркунам, про які йде мова, ентомологи з Дубліна дали прізвисько «джімініз» — це спотворене на ірландський манер «джезу домини», що латиною, у свою чергу, означає «чорт забирай!» Увесь рік джімініз траплялися тільки в маєтку Фаулів і тільки тут виростили неймовірно великими, іноді розміром із мишу. Тепер Артеміс розумів, що все це було побічним ефектом від випромінювання магічної сили, що просочувалася крізь землю. А от чого не знав Артеміс, так це того, що ця сила впливала на нервову систему цвіркунів таким чином, що вони починали відчувати певну симпатію до берсерків.

І ця симпатія виявлялася у цвіркунів не в тому, щоб, розсівшись уночі біля похідного вогнища, теревені розводити про легендарних і відважних ельфійських воїнів, а в агресивній реакції на все, що могло загрожувати берсеркам. Простіше кажучи, якщо Опал тебе не кохає, то і для цвіркунів ти поганий.

Побачивши на доріжці рій цвіркунів, Батлер почав повільно опускати на них ногу, чекаючи, що зараз цвіркуни заберуться геть. Вони залишилися на місці.

«Я ж їх зараз розчавлю,— подумав Батлер.— У мене немає часу на ігри із цими гарнюнями».

— Артемісе,— покликав він через плече.— Щось мені не подобаються ці джімініз.

Артеміс упав на коліна.

— Подивися, вони зовсім не виявляють природної обережності,— захоплено сказав він.— Поводяться так, ніби ми їм дуже не подобаємося. Обов'язково потрібно буде вивчити цей феномен у лабораторії.

Найбільший із цвіркунів розкрив щелепи, високо підстрибнув і вкусив Артеміса в коліно. Хоча зуби цвіркуна і не змогли проникнути крізь товсту камуфляжну тканину, приголомшений Артеміс відкинувся назад і напевно розтягнувся б, не підхопивши його вчасно Батлер.

— Давай відкладемо на деякий час твої лабораторні досліді,— запропонував він.

Артемів заперечувати не став.

Нові цвіркуни злетіли в повітря.

Вони дружно, як один, відштовхувалися від землі своїми сильними задніми лапками і стрибали, утворюючи зелену хвилю, що невпинно колихалася і повністю перекривала дорогу перед Батлером. До колишніх цвіркунів додавалися все нові й нові, вони безперервним потоком текли з трави і ямок у землю. Створена ними хвиля потріскувала, рухаючись,— гак щільно були набиті в ній цвіркуни.

«Добре, що вони тільки стрибають, а не літають,— подумав Батлер.— Інакше нам було б не втекти».

Здобувши рівновагу, Артемів вивернувся з руки Батлера, який підтримував його, і побіг своїми. Великий цвіркун усе ще бовтався в нього на коліні, продовжуючи тріпати камуфляжну тканину. Артемів ляснув цвіркуна долонею — було відчуття, що його рука вдарилася об іграшковий автомобільчик. Цвіркун залишився на місці, а на долоні Артеміса з'явилася ранка.

Міркувати в таких умовах було складно навіть Артемісу, точніше, з бурхливого потоку думок, що миготіли в його голові, було складно вихопити хоча б одну більш-менш розумну.

«Цвіркуни. Цвіркуни-вбивці. Який важений жилет. Занадто багато шуму. Занадто багато. Божевільні цвіркуни. Може, у мене знову почалися глюки?»

— Четвірка! — сказав він уголос, просто щоб упевнитися.— Четвірка.

Батлер здогадався про те, що хвилює Артеміса.

— Усе гаразд,— промовив він.— Не хвилюйся, вони тобі не ввижаються.

Артемів, мабуть, хотів би, щоб цвіркуни йому ввижались.

— Це дуже серйозно! — крикнув він, щоб перекрити голосом серце, що гуркотало у його вухах.

— Нам потрібно потрапити до озера,— сказала Холлі.— Плавці із цвіркунів нікудишні.

Сарай був побудований на пагорбі біля Червоного озера. Так його назвали тому, що він палахкотів червоним світлом на заході, особливо якщо дивитися на нього з вікна вітальні в будинку.

Видовище було ефектним: здавалося, що під прозорою водою загоряються пекельні вогні. Вдень на озері плескалися качки, а ввечері воно перетворювалося на браму в пекло. Думка про таємну воду в природі завжди захоплювала Артеміса, а сама ця тема залишалася однією з небагатьох, де він дозволяв собі дати волю своїй уяві. Зараз озеро здавалося просто тихою гаванню.

«Схоже, цей жилет своєю вагою зараз потягне мене просто вниз», — подумав Артеміс.

Холлі рухалася позаду і постійно підштовхувала його ліктем в стегно.

— Поспішай! — твердила вона.— Прибери цей тьмянний денний погляд зі свого обличчя. Не забувай, тепер за нами женуться ще й оці вбивці-цвіркуни.

Артеміс переступав ногами, намагаючись бігти швидше і шкодуючи про те, що він не Беккет. Ось хто міг пробігти без зупинки півдня без жодних зусиль!

Вони пробігли кілька ділянок, розділених тимчасовими огорожами з чагарників і межових стовпів. Батлер трошив усе, що загороджувало їм дорогу. Його черевики безжально вибивали з грядок молоді картоплини, розчищаючи шлях для Артеміса і Холлі. Цвіркуни не відставали, адже їм ніщо не заважало рухатися. Дзвін цвіркунів був гучним і зловісним, какофонія звуків нагадувала невиразне бурмотіння. Ці комахи замишляють щось лихе.

Цвіркуни, стрибаючи вперед, чіплялися за черевики Холлі. Вони встромлялися у її щиколотки, впиваючись в тканину своїми жалами. Інстинкт підказував Холлі зупинитися і скинути із себе комах, але солдатська онучка наказувала продовжувати біг, не звертаючи уваги на укуси.

Зупинитися зараз було б фатальною помилкою. Холлі відчувала, як цвіркуни громадаються на її щиколотках, чула противний мокрий тріск їхніх панцирів, розчавлених її черевиками. У неї було відчуття, що вона біжить у хмарі кульок для пінг-понгу.

— Ще далеко? — запитала вона.— Скільки?

У відповідь Батлер підняв два пальці.

— Що це означає? Дві секунди? Двадцять секунд? Дві сотні метрів?

Вони минули ділянки і кинулися по розораному схилу до краю води. Місяць відбивався на поверхні озера, немов очі бога, а на дальній

стороні озера починався пологий підйом до пагорба. Цвіркуни вже обліпили їх, Холлі була вкрита кіркою комах до самої талії. А цвіркуни все прибували, поспішаючи сюди з усіх куточків маєтку.

«У нас ще ніколи не виникало проблем з цвіркунами, — подумав Артеміс. — І звідки їх узялося стільки?»

Вони відчували на своїх ногах укуси, що горіли, як маленькі опіки, а бігти далі ставало все важче, майже неможливо, з руками і ногами, укритими щільним шаром цвіркунів, що безперервно ворушилися. Холлі збігла вниз першою, за нею Артеміс, і обидва думали в цей момент про те, що гіршу смерть, ніж від оскажених цвіркунів, придумати дуже складно. У якийсь момент Артеміс уже припинив боротьбу, але тут крізь дзвенячу масу комах простягнулася чиясь рука і потягла Артеміса за собою.

У місячному світлі він побачив цвіркуна, що схопив його за ніс, і зумів підняти руку, щоб стиснути того пальцями. Тіло цвіркуна противно хруснуло в долоні Артеміса, і вперше в житті він відчув радість перемоги в рукопашному бою. Він був такий гордий собою, немов розчавив не одного, а всіх цих цвіркунів.

Рука, яка вхопила і врятувала його, звичайно ж, була рукою Батлера. Повернувшись, Артеміс побачив Холлі, яка звисала з іншої руки охоронця.

— Тепер вдихніть глибше,— наказав їм Батлер і жбурнув їх обох в озеро.

Через п'ять хвилин Артеміс, задихаючись, доплив до протилежного берега озера. Бронежилета на Артемісові вже не було. Нехай Батлер говорить все, що йому заманеться, але вибору в Артеміса не було — або скинути жилет, або потонути. А лежати куленепробивним на дні озера — це, знаєте, якось ні до чого.

Артеміс з радістю побачив Холлі і Батлера, які лежали обабіч нього і, здавалося, зовсім не захекались після запливу через озеро.

— Ми втратили цвіркунів, — сказав Батлер, від чого Холлі раптом дико розреготалася і почала втиратися рукавом свого комбінезона.

— Ми втратили цвіркунів! — повторила вона.— Навіть про них ти говориш жорстко.

— Я Батлер,— відповів він, змахуючи долонею воду зі свого коротко стриженого волосся. — Я завжди кажу жорстко. А тепер давай, вибирайся з води, феєчко.

Артемісу здавалося, що його одяг і черевики увібрали в себе половину озера, настільки важкими вони здалися йому, коли він насилу вибрався з води.

Артеміс часто придивлявся до того, як енергійно і красиво вистрибують із води на берег герої телесеріалів, але сам завжди насилу перевалювався через край басейну або шльопав по животі, вилазячи з річки. Його вихід з озера вийшов ще менш витонченим. Збоку Артеміс нагадував тюленя, що вибирався на берег. Підвестися йому допоміг Батлер, який підхопив його під лікоть.

— Скоріше, Артемісе. Ми втрачаємо час.

Артеміс випростався, відчуваючи, як з його штанів відрами стікає вода, що охолонула за ніч.

— Тут уже близько,— сказав Батлер.— Дві сотні метрів.

Артеміс завжди захоплювався умінням Батлера відсікати всі свої емоції. По суті, вони всі троє мали б зараз перебувати в шоці від того, що їм щойно довелося пережити, але Батлер, як завжди, відсунув усі неприємні спогади у дальній куточок своєї пам'яті — до них він зможе повернутися пізніше, коли небезпека опиниться позаду. Артемісу завжди додавало сил навіть відчуття поруч плеча Батлера.

— Тоді чого ми чекаємо? — запитав Артеміс і першим почав підніматися по схилу пагорба.

Звук цвіркунів затихав десь далеко позаду і незабаром потонув у шелесті вітру, що гойдав високі сосни. Жодної іншої вороже налаштованої тварини їм не зустрілося, і вони благополучно дісталися вершини пагорба, до сараю, який ніхто не охороняв.

А втім і справді, навіщо треба було охороняти його? Який горе-стратег буде переміщати свої сили з надійного будинку до якогось легкозаймистого сараю?

«Нарешті хоч крапелька щастя,— подумав Артеміс.— Іноді хитрощі приносять найбільше користі».

Ще раз доля піднесла їм подарунок уже всередині сараю, де Батлер витягнув з ящика з кодовим замком, пригвинченого до дальньої стінки, пістолет «зігзауер».

— Не один ти ховав дещо в цьому сараї,— сказав Батлер Артемісу, з неприхованим задоволенням перевіряючи пістолет.

— Чудово,— сухо зауважила Холлі.— Тепер ми зможемо перестріляти дюжину коників.

— Цвіркунів,— поправив Артеміє.— Але давайте краще підніmemo в небо цей глайдер і пропалимо велику дірку в планах Опал.

Легкий корпус і крила глайдера були покриті фольгою сонячних батарейок, які виробляли енергію для двигуна. Здійнявшись у повітря, апарат міг летіти як за допомогою двигуна, так і вільно плануючи, залежно від команд, що надходили з комп'ютера. Якщо пілот збирався довго ширяти у висхідних повітряних потоках, двигун йому був потрібний тільки для зльоту і набирання висоти. Під час такого польоту глайдер практично не отруював атмосферу вуглекислим газом.

— Той глайдер он там,— сказав Батлер.— За непотрібною боксерською грушею і блискучими гирями з незайманими ручками.

— Так, це той самий глайдер,— важко зітхнув Артеміє.— А тепер чи не міг би ти забути на час про

груші й гирі та зняти цю пташку з гальм, поки я її запускаю? До того моменту, коли ми будемо готові злетіти, двері сараю повинні залишатися зачиненими.

— Гарний план,— похвалила Холлі.— Дозволь мені заглянути всередину.

Вона пройшла по сараю, залишаючи за собою брудні сліди, і потягнула ручку, щоб відчинити задні дверцята глайдера. Цей глайдер Артеміє назвав «Хуфу» на честь фараона, для якого давні єгиптяни побудували сонячний човен (на ній мумія фараона відправилася у своє загробне плавання). Глайдер був кардинально модифікованим легким спортивним літаком, який Артеміє перетворив на екологічно чистий пасажирський літальний апарат. Його крила, обвиті зверху і знизу тонкою павутинною розпіркою, були вполовину довші за крила звичайного літака. Весь корпус, включаючи ковпаки коліс, які покривала сонячна фольга, ставали в повітрі постійним джерелом енергії для батарейок глайдера. Силовий кабель, протягнутий від хвостової муфти «Хуфу» на південний схил даху сараю, підтримував батарейки зарядженими, тому глайдер завжди був готовий до зльоту.

Із темного внутрішнього простору глайдера виринула голова Холлі.

— Усе чисто,— прошепотіла вона, немов боячись злякати гучним звуком удачу, що їм посміхнулася.

— Чудово,— сказав Артеміє, прямуючи до дверцят глайдера і згадуючи на ходу послідовність дій під час запуску двигуна. — Батлере, ти зможеш відчинити двері сараю, як тільки я запусну пропелер?

Охоронець кивнув, витягаючи з-під колеса білий дерев'яний клин.

За ним пішли слідом дві гальмівні колодки, що залишилися.

Артемів забрався в глайдер і тут же зрозумів: щось пішло не так.

— Тут чимось пахне. Це парфуми Джульєтти.

Він опутився на коліна між пасажирськими кріслами і потягнув металеву засувку, щоб відчинити люк нижнього відділення. Там, посеред туго переплетених кабелів, з'явився невеликий вільний простір на тому місці, де, за ідеєю, мав бути прямокутний ящикок.

— Батарейка? — запитала Холлі.

— Так,— відповів Артемів.

— Отже, злетіти не зможемо?

Голосно клацнув люк, який спішно зачиняли. Тепер шум уже не мав значення.

— Злетіти не зможемо. І вистрілити теж.

— Що за гуркіт? — запитав Батлер, просовуючи голову всередину глайдера. Йому вистачило одного погляду на обличчя Артеміса, більше ніякі пояснення не були потрібні.

— Отже, це пастка. Схоже, вушка у Джульєтти гостріші, ніж ми думали. — Батлер витягнув із-за пояса свій «зігзауер». — ОК, Артемісе, ти залишаєшся тут. Прийшов час повоювати нам, солдатам.

У цей момент іззовні в сарай улетів обпалюючий промінь магичної сили, і обличчя Батлера спотворилося від подиву і болю. Промінь огорнув голову і торс охоронця, назавжди розплавив і спалив кожен волосяний мішечок на його голові й відкинув у хвостову частину глайдера, де Батлер звалився як підкошений.

— Та це пастка,— похмуро сказала Холлі.— І ми самі засунули свої голови в петлю.

ГЛАВА 16: ПОПЕРЕДЖУВАЛЬНІ ПОСТРІЛИ

МУЛЬЧ Діггумс не був мертвий, але виявив межу своїх здібностей перетравлювати їжу — скільки ж кроликів він зжер за одним разом? Гном лежав на спині в наполовину обрушеному тунелі з животом, готовим луснути, як перезрілий персик.

— О-о-о-х,— простогнав Мультч, випускаючи із себе такий потужний заряд газів, що сам просунувся, немов ракета, метри на три уздовж тунелю.— Тепер стало трохи легше,— пробурмотів він.

Мультча завжди було майже неможливо відірвати від їжі, але після того, як гном обдер і з'їв останнього кролика, він зрозумів, що не зможе дивитися на цих звірків як мінімум тиждень.

— Хіба що на соковитого такого кролика. З пастернаком.

Ці кролики з'явилися до нього самі, голосно вередуючи, кидаючись гномові прямо в зуби, наче в них не було часу чекати, поки він розтратить їм черепушки.

Чому всі кролики такі нетерплячі? Тоді полювати на них було б одне задоволення.

— Адже мене не від самих кроликів нудить,— зробив для себе відкриття Мультч. — Це від того, що всередині них були берсерки.

Душам берсерків було не дуже затишно в животі у Мультча. З одного боку, руки Мультча були вкриті витатуйованими рунами, оскільки гноми фанатично побоюються проникнення в них бісів. З іншого боку, слиз гномів з прадавніх часів використовували як засіб для вигнання злих духів. Таким чином, як тільки загинули їхні кролики-носії, душі воїнів почали свій перехід у післясмертя, яке виявилось для них дуже непростим. Вони не могли легко і стрімко здійнятися в небеса. Ектоплазма переливалася і хлюпала в кишках Мультча, викликаючи напади печії, різі в животі та кислий присмак у роті.

Полежавши хвилин із десять, шкодуючи себе і невпинно випускаючи гази, Мультч відчув, що готовий рухатися далі. Для початку він помахав руками і ногами. Живіт відреагував на це досить спокійно, і тоді гном перекинувся і став на карачки.

«Потрібно забиратися звідси,— подумав він,— І подалі, подалі від

поверхні, поки Опал не випустить на свободу сили Дану, якщо така штуковина справді існує».

Мульч знав: варто йому опинитися поблизу від місця, де сталося щось жахливе, як ЛЕП неодмінно постарается повісити на нього всіх собак.

— Дивіться, тут же Мульч Діггумс! Давайте заарештуємо його і викинемо чіп доступу. Справу закрито, Ваша честь!

Гаразд, може, все відбувалося і не зовсім, так, але Мульч знав, що саме на нього завжди указуватимуть пальцем, коли потрібно буде знайти винуватця. Чудово сказав колись його адвокат на суді: «Три або чотири відсотки часу мій клієнт не був стовідсотково замішаний у злочинах, у яких його звинувачували. Можна сказати, що була значна кількість випадків, участь у яких містера Діггумса була просто нікчемною, навіть якщо він технічно міг бути залученим до правопорушень, які відбулися в строк, час трохи відрізняється від указанного в ордері на його арешт».

Ця заява призвела до того, що три аналітичних комп'ютери перегоріли, а вчені мусили кілька тижнів задумливо чесати у себе в потилицях.

Мульч посміхнувся в темряві, і його зуби освітили тунель. Адвокати. У кожного обов'язково має бути хоча б один свій власний адвокат.

— Що ж,— із патетикою в голосі сказав Мульч хробакам, що копалися в глині,— час вирушати.

— Прощайте, старі друзі. Ми зробили все, на що були спроможні, але перемогти ви не змогли. Боягузтво — ось ключ до виживання, Холлі. Боюся, що цього тобі ніколи не зрозуміти.

Мульч глибоко і важко зітхнув, ригнув у кінці та подумав про те, що зараз намагається обдурити самого себе.

— Я не можу втекти.

Тому що ставка була вищою, ніж його власне життя. На кону стояло все життя на цій планеті, котру збиралася знищити якась піксі, у якої поїхав дах.

— Не буду давати собі ніяких геройських обіцянок, — утішав себе Мульч.— Просто швиденько гляну на Брата берсерків, щоб зрозуміти, наскільки глибока та дупа, в якій ми опинилися. А може бути, Артеміс уже врятував усіх, і я можу спокійно повернутися до своїх тунелів. І,

можливо, не один, а з парою-трійкою цінних штучок. Хіба я не заслужив на це?

Мульч поповз тунелем. Як і раніше, роздутий живіт гнома волочився по землі, і з нього лунали дивні, ні на що не схожі звуки.

— У мене вистачить сил прорити ще метрів двадцять,— вирішив Мульч. — Більше не подужаю, інакше мій живіт лопне.

Але, як виявилось, Мульчу не потрібно було піклуватися про риття тунелю. Подивившись угору, він побачив перед собою пару очей, що світилися червоним. Трохи нижче слабо поблискували потужні ікла, і все це трималося на величезній кудлатій голові.

— Граффффф,— прогарчав троль, і все, що міг зробити Мульч,— це розсміятися у відповідь.

— І це теж мені? — сказав він.— Чи не забагато буде після такого дня?

— Граффффф,— повторив троль, важко просуваючись уперед. З його іклів стікали краплі паралізуючої отрути.

Мульч подолав страх, проскочив момент паніки й опинився у стані, середньому між гнівом і обуренням.

— Це мій дім, троле! — крикнув він, угвинчуючись уперед.— Тут я живу. Думаєш, ти спроможний упоратися з гномом? У тунелі?

Графф, схоже, дійсно так і думав, бо рушив уперед ще енергійніше, хоча і був стиснутий з усіх боків стінками тунелю.

«А він буде трохи більшим, ніж кролик»,— подумав Мульч, а наступної миті вони зіткнулися, змішавшись у загальну купу кісток, плоті й шерсті саме з тим звуком, який і можна очікувати при зіткненні важкої туші троля з кремезним гномом, страждаючим від скупчення газів у кишечнику.

У сараї, де сиділи Артеміс і Холлі, ситуація здавалася абсолютно безнадійною. Усе, чим вони во

лоділи,— це два патрони в пістолеті, який Холлі ледве змогла підняти, а Артеміс із нього не влучив би і в двері сараю, хоча вони і були зовсім близько.

Вони забилися у хвостову частину глайдера, очікуючи, коли ж берсерки почнуть свою атаку. Батлер лежав непритомний упоперек задніх сидінь, і з його вух у буквальному сенсі йшов дим — цей симптом, як правило, не віщує нічого хорошого.

Холлі обхопила голову Батлера, обережно притиснула свої великі

пальці до його очниць і направила всередину черепа охоронця останні залишки своєї магичної сили.

— Він у порядку,— важко дихаючи, сказала Холлі.— Хоча цей промінь ненадовго зупинив його серце. Якби не кевларовий бронезилет на грудях...

Вона ще не договорила, а Артеміс уже знав, що його охоронець зумів уникнути смерті в ений раз, а ений є абсолютною межею числа додаткових життів, що відпускаються Всесвітом будь-якій окремо взятій особі.

— Його серце ніколи не буде таким, як раніше, Артемісе. Більше ніяких дурниць. Він виведений з ладу на кілька годин,— вимовила Холлі, перевіряючи амбразуру у фюзеляжі глайдера.

— А берсерки вже готові почати наступ. Який наш план, Арте?

— У мене був план,— мляво відповів Артеміс.— Але він провалився.

Холлі різко труснула його за плече. Артеміс знав, що наступного разу вона уліпить йому ляпаса.

— Ходімо, гідкий хлопчисько. Думай, як нам вибратися. Переживати потім будеш.

Артеміс кивнув. Це була його робота — завжди все планувати.

— Добре. Зроби попереджувальний постріл. Вони не знають, скільки у нас патронів. Постріл на якийсь час зупинить їх, і в мене з'явиться хвилинка на роздуми.

Округлі очі Холлі краще за всякі слова сказали, що в неї зараз на думці: «Попереджувальний постріл! Як же я сама до цього не додумалася?»

Але зараз не було часу на те, щоб висловлювати Артемісу своє захоплення, тому вона, прикинувши в руці вагу батлеровського «зігзауера», відкрила бійницю у вікні й поклала ствол на її раму.

«Який великий і непідйомний цей пістолет,— подумала вона.— Мене не можна буде дорікнути, якщо я ненароком зачеплю що-небудь».

Стандартний прийом обложників фортеці — це вислати вперед розвідку. «Вислати вперед» — це просто тактичний спосіб сказати «принести в жертву». Так само вчинили і берсерки, наказавши одній із собак Фаулів у буквальному сенсі все пронюхати. Великий сирій пес виник у місячному світлі у відчинених дверях сараю, сподіваючись непоміченим проникнути всередину і загубитися в тіні.

«Не квапся, друже»,— подумала Холлі і один раз натиснула курок «зіга». Куля, немов молотом, ударила пса в плече і відкинула назад, до приятелів, що чекали на нього біля сараю.

«Упс! — подумала Холлі.— Адже я цілилася йому в лапу».

Коли глайдер перестав тремтіти, і під черепною коробкою Артеміса стихло відлуння пострілу, він запитав: «Попереджувальний постріл, еге ж?»

Холлі було шкода ні в чому не винного пса, але якщо він виживе, вона зуміє вилікувати його.

— Тепер вони попереджені по повній програмі. У тебе є хвилинка, щоб подумати.

Пес вилетів із сараю набагато швидше, ніж прослизнув у нього. Белліко і її магичне оточення вхопили заздрощі, коли душа берсерка вилетіла з трупа собаки, коротко посміхнулася і зникла в блакитному спалаху, відправившись на той світ.

— Нам не можна входити,— сказав пірат Селтон, обережно причиняючи двері сараю.— Усе, що від нас вимагається,— не випустити їх звідти.

— У нас наказ убити їх,— не погодилася Белліко.— Звідси нам цього не зробити, згодні? Крім того, в сараї може виявитися щось невідоме моему носієві, Джульєтті. Наприклад, підземний хід або надута гарячим повітрям куля. Ми йдемо всередину.

Опал досить своєрідно відреагувала на інформацію Белліко про «Хуфу».

— Мій носій охороняє дітей Фаула,— сказала тоді Белліко.— Хлопчисько на ім'я Майлс дуже цікавий і простежив за Артемісом до самої секретної майстерні на пагорбі. Джульєтта простежила за Майлсом. У сараї є літальний апарат, що використовує сонячну енергію. Можливо, там також є і якась зброя.

Опал помовчала, підбираючи підходяще заклинання.

— Артеміс вирушить за зброєю, у нього немає вибору,— мовила вона нарешті.— Візьми людей і вийми з апарату батарейку, а потім дочекайся, поки вони не увійдуть у майстерню.

Опал схопила Белліко за передпліччя і стискала його до того часу, поки не занурила свої нігті в плоть. Заряд енергії витік із серця Опал і по її руці перелився в Белліко. Та відчула легке запаморочення і зрозуміла, що магична сила була отруйною,

— Це чорна магічна сила, і вона роз'їдатиме твою душу,— як про щось само собою зрозуміле сказала Опал.— Тому постарайся вивільнити її якомога швидше. І врахуй: енергії вистачить тільки на один-єдиний розряд.

Белліко піднесла свою долоню до обличчя і побачила магічне кільце, що оберталось навколо її пальців.

«Один розряд,— подумала вона.— Досить, щоб укласти Великого».

Холлі схвильовано тупцяла навколо Артеміса. Вона знала, що він не терпить, коли його відривають від роздумів, але за зачиненими дверима сараю вже відбувалася якась метушня, за вікном було видно, як миготять у місячному світлі тіні — все говорило про те, що ось-ось почнеться штурм.

— Артемісе,— вимогливо запитала вона.— Артемісе, ти що-небудь придумав?

Артеміс розплющив очі й відкинув назад чорне пасмо, що впало на лоба.

— Нічого. Якщо Опал удасться відімкнути другий замок, немає жодної можливості врятуватися хоча б одному з нас.

— Зрозуміло,— сказала Холлі, повертаючись до вікна.— Тоді, для початку, зробимо другий попереджувальний постріл.

Белліко наказала лучникам вишикуватися в лінію перед розсувними дверима сараю.

— Коли двері відчиняться, стріляйте з усього, що у вас є, по машині. Потім ми вриваємося. У ельфійки буде час на те, щоб зробити два постріли, не більше. Коли навіть при цьому хтось буде убитий, перемога залишиться за нами.

Берсерки, що сиділи в китайцях, говорити не могли, оскільки їхні носії — муміфіковані останки — були щільно укладені усередині теракотових саркофагів. Вони мовчки кивнули і потягнулися до своїх масивних луків.

— Пірати,— покликала Белліко.— Станьте позаду лучників.

— Ми не пірати,— похмуро відповів Селтон Фіннакр, чухаючи свою оголену гомілкову кістку.— Ми жителі піратів, хлопці, чи не так, тисяча чортів?

— Йу-ху, кеп! — відгукнулися інші пірати.

— Визнаю,— зняквівши, промовив Фіннакр,— звучить трохи по-піратськи, але що поробиш: сидючи в тілі, просочуєшся його носієм. Ще

кілька днів у цій шкурі, і я зможу однією рукою управляти вітрильним бригом.

— Розумію,— сказала Белліко.— Ну, нічого, скоро ми возз'єднаємося з нашими предками. Нашу вахту буде закінчено.

— У-уф,— із почуттям сказав уцілілий пес, відчайдушно опираючись бажанню свого носія обнюхати тих, хто стояв поруч. Белліко обхопила пальцями Джульєтти ручку дверей, прикидаючи її вагу.

— Ще один переможний штурм, мої бійці, і з людьми буде покінчено назавжди. А наші нащадки вічно житимуть на світі.

Холлі відчула, що атмосфера стає все більш напруженою, і зрозуміла, що берсерки піднімають свій бойовий дух перед вирішальною сутичкою.

«Тепер уся відповідальність лежить на мені,— подумала вона.— Я маю врятувати нас».

— Добре, Артемісе,— безцеремонно сказала вона.— Піднімемося на антресолі, і тоді берсеркам доведеться шукати нас. Це дасть тобі ще трохи часу на роздуми.

Артеміс подивився на амбразуру через плече Холлі та промовив:

— Запізно.

Двері сараю м'яко відкотилися вбік на добре змазаних роликах, і в осяяному місячним світлом прямокутнику виникли моторошні силуети шести китайських воїнів.

— Лучники,— визначила Холлі.— Лягай.

Артеміс, здавалося, був уражений тим, що його плани рухнули. А все тому, що він діяв занадто передбачувано. І коли це він устиг стати таким передбачуваним?

Холлі побачила, що її слова не дійшли до Артеміса, і подумала, що в нього є два найбільш уразливих місця. По-перше, це фізична безпорадність, причому не тільки від недостатнього розвитку, а й через погану координацію, яка в нього гірша, ніж у чотирирічної дитини. По-друге, він настільки впевнений у незрівнянності його інтелекту ні на землі, ні під землею, що ніколи не турбується про те, аби розробити запасний план, і якщо основний план провалюється, резервних шляхів до відступу не передбачено.

— Як зараз.

Холлі кинулася на Артеміса, збила його з ніг і притиснула до

підлоги у вузькому проході між сидіннями глайдера. Секундою пізніше почувалася команда ззовні.

— Вогонь!

Це був голос Джульєтти. Вона наказувала вбити свого брата.

Як добре відомо всім бойовим ветеранам, бажання поглянути на знаряддя, яким тебе вб'ють, буває майже непереборним. Зараз таке бажання опанувало й Холлі, яка підвелася, спостерігаючи за стрілами, що дугою опускалися до своїх мішеней. Наступної миті вона пододала свою моторошну цікавість і втиснулася в прохід поруч з Артемісом, відчуваючи, як упивається в її щоки сталева гофрована підлога.

Метрової довжини стріли легко пробивали фюзеляж, хитнувши глайдер на його ресорах, і глибоко ввійшли у м'яку оббивку крісел. Одна стріла пройшла так близько від Холлі, що прошила наскрізь її погони і заодно пришпилила саму Холлі до крісла.

— Д'арвіт,— вилаялася ельфійка, звільняючись і від стріли, і від погони.

— Вогонь,— іззовні знову пролунав той самий голос, і повітря наповнилося дзвінким свистом.

— Ніби птахи співають,— подумала Холлі.

Але це були не птахи. Це був другий залп. Усі стріли точно лягали в глайдер, розриваючи на шматки сонячні панелі. Одна стріла навіть чисто пройшла через дві амбразури. Глайдер хитнувся і завалився на бік.

І знову пролунала та сама команда: «Вогонь!»

Але цього разу дзвінкий свист не пролунав. Замість нього почувся сухий тріск. Холлі не змогла втриматися і підтяглася до похилої підлоги амбразури, щоб глянути на неї. Джульєтта підпалювала стріли китайців.

— О,— подумала Холлі.— Ось який вогонь цього разу.

Белліко кинула швидкий погляд усередину сараю і була рада побачити, що крилата машина звалилася на бік. Пам'ять її носія стверджувала, що цей апарат дійсно міг літати по небу, використовуючи енергію сонця, але Белліко було надто важко в це повірити. Напевно, в мозку носія сні переплуталися зі спогадами настільки, що Белліко ці фантазії стали здаватися реальністю.

«Чим швидше я розлучуся із цим тілом, тим краще»,— подумала вона.

Белліко сплела з пучків сіна факел і підпалила його кінчик

запальничкою, взятою з кишені дівчини-носія.

«Однак ця запальничка цілком реальна,— подумала вона.— І не так уже далеко пішла від простого кресала».

Солом'яний факел горів недовго, але його вистачило, щоб підпалити стріли її воїнів. Белліко йшла вздовж їх шеренги, ненадовго торкаючись вогнем до кінчиків стріл, вимочених у горючій суміші, яка виявилася в пробитій каністрі.

Несподівано пес підняв свою гладку морду і завив на місяць.

Белліко зібралася запитати пса-воїна, що це з ним, але тієї ж секунди відчула те саме, що й він.

«Мені страшно,— зрозуміла вона.— Але чого мені боятися, якщо я мрію про смерть?»

Факел почав обпалювати пальці Белліко, і вона кинула його, але за секунду до того, як затоптати його згасаючі іскри, їй здалося, нібито вона бачить дещо дуже знайоме, що мчить полем на схід. Цю фігуру неможливо було сплутати.

«Ні,— промайнуло в голові у Белліко.— Це неможливо».

— Це?..— заїкаючись, запитала вона, указуючи пальцем.— Чи може це бути?

Пес напружив свої голосові зв'язки і протяжно завив:

— Троуууль! Трррр-роуууль!

І не просто троль, як з'ясувала Белліко. Троль із вершником на спині.

Мульч Діггумс улаштувався за величезною головою троля, тримаючи в кожній руці пасма кудлатої

шерсті. Позаду гнома при кожному стрибку величезними шестернями піднімалися й опадали плечові м'язи троля, що біг підстрибом через поле до сараю.

Втім, говорити «біг підстрибом» тут навряд чи доречно, оскільки це дієслово передбачає деяку поважність або навіть незграбність. А троль і справді здавався неповоротким, якщо дивитися на нього збоку, і дійсно летів із запаморочливою швидкістю. Уміння приховувати свою справжню швидкість було одним з численних вивертів в арсеналі тролів. Якщо здобич, яку намітив собі троль, побачить, як він незграбно рухається вдалині, вона неодмінно подумає про себе: «Ну, троле, і що? По тому, як цей здохляка рухається, можна вважати, що він за мільйони миль звідси. Ось дожую цей листочок і піду собі тихесенько... І тут —

бац! — і він уже не жує листочок, а троль дожовує її задню ногу.

Однак Белліко багато разів бачила загони наїзників на тролях у дії і чудово знала, наскільки стрімко можуть рухатися тролі.

— Лучники! — крикнула вона, витягаючи свій меч.— Нова мета. Повертайтеся! Повертайтеся жвавіше!

Теракотові китайці з хрускотом почали повертатися. При кожному руху з того місця, де в них були передбачені суглоби, сипався червоний пісок. І як же повільно вони поверталися!

«Вони не впораються,— зрозуміла Белліко і подумки спробувала вхопитися за останню, дуже слабеньку соломинку.— А може, цей троль і його вершник на нашому боці?»

Але, на превеликий жаль берсерків, наїзник троля абсолютно очевидно був не на їхньому боці, а троль... що троль? Він робитиме те, що накаже йому вершник.

Що й казати, несподівана поява Граффа серед нічних тіней на залитому блідим місячним світлом полі була ефектною і вселяла жах. Хоча троль і сам по собі був немаленький, близько трьох метрів на зріст, через кудлате волосся, що стирчало, він здавався ще майже на півметра вищим. Товстий непробивний лоб був потужним тараном, укріпленим над парою червоних очей, що флуоресціювали. З висунутої вперед потужної нижньої щелепи стирчали два величезних загнутих ікла з гострими, як кинджали, кінцями. Заросле кудлатою шерстю людиноподібне тіло являло собою тугий клубок сталевих м'язів і сухожиль. Що стосується рук троля — або його передніх лап, якщо хочете,— то ними тролі без особливих зусиль можуть розтерти в пил як дрібні камені, так і великі черепа.

Мульч, який сидів на шиї у троля, з натхненням відродив давню техніку управління тролями — пришпорювати їх ударами ніг у нервові сплетіння під ребрами, повертаючи в потрібному напрямку.

Сидячи біля вогнища зі світлого слизу, дідусь Мульча часто розповідав легенди про великих наїзників тролів, які буйствували і грабували всю країну, робили все що їм заманеться, і ніхто навіть не смів пискнути їм у відповідь. Мульч немов почув протяжний говір діда: «У ті добрі старі дні ми, гноми, були королями. Навіть демони підгинали хвости, побачивши гнома, що спускається по схилу пагорба на змиленому тролі».

«Не сказав би, що сьогодні якийсь особливо добрий день,—

подумав Мульч. — Швидше, він схожий на кінець світу».

Мульч вирішив діяти по-простому, без усякої гри у ката й мишки, і направив Граффа просто в скупчення берсерків.

— Не гальмуй! — прокричав він на вухо тролю.

У Белліко перехопило подих.

Вона хотіла крикнути своєму загону: «Розсіятися! В укриття!», але було вже запізно.

Помахами своїх могутніх рук троль косив китайців одного за одним, і вони валилися перед ним, як олов'яні солдатиками. Троль стусаном відправив пса літати десь у нижніх шарах атмосфери і недбалим рухом, мимохідь, звалив Белліко в діжку з водою. За кілька секунд від декількох піратів залишилися самі спогади, яких не вистачило б навіть щоб кішку нагодувати. Правда, Селтон Фіннакр устиг проткнути стегно троля, але той цього ніби й не помітив, продовжуючи молотити руками, виблискуючи тепер сталеву шаблею, що стирчала у нього з ноги.

Орудуючи п'ятами, Мульч направив троля всередину сараю.

«Я — наїзник троля,— з гордістю подумав Мульч. — Я народжений для того, щоб скакати на тролях, красти та їсти від пуза».

І Мульч вирішив, що знайде спосіб об'єднати всі ці три покликання, аби тільки пережити сьогоднішню ніч.

Усередині сараю стояв завалений на бік літак, із фюзеляжу якого, як голки у їжака, стирчали стріли, а до скла притискалося обличчя Холлі з ротом, здивовано розкритим у формі букви «о».

«Не розумію, чому вона дивується,— подумав Мульч. — Могла б уже звикнути до того, що я її весь час рятую».

Мульч чув за своєю спиною крики ворогів, які шикувалися рядами, і розумів: іще секунда, і лучники випустять залп по тролеві.

— Навіть такого великого верхового троля, як мій, не врятувати, якщо його проткне дюжина стріл.

Часу на те, щоб відчинити дверцята глайдера і забратися в нього, не було, тому Мульч міцніше вхопився за патли троля, вдарив його під ребра п'ятами і прошепотів йому на вухо слова, сподіваючись, що ті будуть почуті.

Усередині глайдера Холлі скористалася перепочинком для того, щоб заштовхнути Артеміса в пілотське крісло. Потім вона сама пристебнулася поруч із ним.

— Я лечу? — запитав Артеміс.

— Ні, я не дістаю до педалей,— помахала ніжками в повітрі Холлі.

— Бачу,— сказав Артеміс.

Це було банальне, але необхідне пояснення, оскільки незабаром уміння Артеміса керувати глай-дером буде затребувано.

Графф вирівняв глайдер, підперши його своїм плечем, і підштовхнув машину до відчинених дверей сараю. Глайдер неохоче покотив уперед на розбитому шасі, накульгуючи при кожному повороті колеса.

— Такого розвитку подій я не передбачав,— вимовив Артеміс крізь зціплені зуби, швидше самому собі, ніж своєму другому пілотові. Холлі сперлася обома долонями об щиток, готуючись до удару, до якого вони котилися на повній швидкості.

— Вау,— сказала Холлі, спостерігаючи за стрілами, які встромлялися в ніс і крила глайдера.— Отже, ти не передбачав того, що з'явиться гном верхи на тролі, і вони підштовхнуть твій глайдер. Утрачаєш хватку, Артемісе.

Артеміс намагався взяти себе в руки, але все, що відбувалось, здавалося йому занадто неймовірним. Фігури берсерків наближались, він бачив їх крізь подвійну рамку лобового скла і дверного отвору, і це тільки посилювало відчуття, що він дивиться кіно. Дуже реалістичний такий 3D-фільм із віброкріслом, але все ж таки фільм. Це відчуття відчуженості в поєднанні з відомою всім уповільненою реакцією Артеміса ледь не коштували йому життя, бо він сидів і мрійливо дивився на те, як довгі стріли берсерків націлюються йому просто в голову.

На щастя, реакція у Холлі була чудовою, і вона встигла штовхнути Артеміса в плече, доволі сильно, щоб він відкинувся вбік настільки, наскільки дозволяли ремені безпеки. Стріла пробила лобове скло, залишивши в ньому напрочуд маленький отвір, і встромилася в підголовник прямо в те місце, де щойно перебувало обличчя Артеміса. У цей момент Артеміс нарешті включився в реальність.

— Я можу запустити двигун у повітрі,— сказав він, швидко клацаючи тумблерами на приладовій дошці.— Якщо тільки ми взагалі відірвемося від землі.

— Це вимагає узгоджених дій?

— Так, з точністю до часток секунди.

Холлі зблідла. Покладатися на координацію Артеміса — це все одно що повірити в Мульча, який тримає піст. Глайдер проломився крізь шеренгу берсерків, трощачи крилами теракотових китайців. Сонячні панелі дзвеніли, ламаючись, а колеса шасі котилися підстрибом. Графф продовжував штовхати глайдер, не звертаючи уваги на свої рани, з яких потоком юшила кров.

Белліко обсипала своїх воїнів прокльонами, підганяючи їх, але ніхто з них не міг устигнути за тролем. Ніхто, крім пса, який стрибнув на спину Мульча, намагаючись скинути його з троля.

Мульч розлютувався від того, що якась шавка може зірвати такий чудовий план порятунку, кращий у всій історії! Тому він прикрив голову зігнутою в лікті рукою і закричав прямо в морду пса:

— Відвали! Я сьогодні непереможний! Я їду верхи на тролі, бачиш, дурню? Ти коли-небудь бачив таке? Ніколи. Отже даю тобі дві секунди, щоб ти забрався геть, або мені доведеться зжери тебе.

Дві секунди стекли. Пес похитав головою, даючи зрозуміти, що йти не збирається. І тоді Мульч зжер його.

— Звичайно, було до сліз шкода кидати майже половину собаки,— розповідав він пізніше своєму приятелю, гномові на ім'я Барнет Ріддлс, колишньому біглому злочинцеві, а нині власникові бару «П'яний папуга» в Маямі.— Але сам поміркуй, хіба можна виглядати героєм, коли у тебе з рота звисає шматок собачої туші з хвостом?

Через кілька секунд після того, як ще живий пес говорив словами Мульча, він же, тепер уже мертвий, вступив у суперечку зі шлунком гнома. Чи то нетравлення у Мульча почалося через те, що до нього в живіт потрапила душа берсерка, чи то пес з'їв щось невідповідне перед тим, як з'їли його самого, але що б там не було, у Мульча виникло таке відчуття, що його кишки раптово стиснув гігантський кулак, одягнений у сталеву лицарську рукавицю.

— Потрібно скинути баласт,— процідив гном крізь зціплені зуби.

Якби Графф знав, що збирається зробити Мульч Діггумс, він, напевно, побіг би, волаючи, як дворічна піксетка, щоб скоріше заритися абикуди під землю і перечекати, поки закінчиться виверження, але троль не розумів гномського сленгу і тому продовжував виконувати останню з отриманих ним команд: «Штовхай зі схилу».

Опинившись на глинистій стартовій доріжці, глайдер став набирати швидкість, усе більше відриваючись від переслідувань берсерків.

— Нам не вдасться,— сказав Артеміс, стежачи за приладами.— Шасі пробито.

Кінець стартової доріжки вигинався перед ними, як край лижного трампліну. Якщо глайдер не набере достатньої швидкості, то завалиться в озеро, і тоді всі його пасажери опиняться в ролі качок, плаваючих поряд зі справжніми качками. Хоча хтозна, справжні це качки чи ні. Якщо всередині них сидять берсерки, ці качки можуть і до смерті заклювати.

Артеміс майже примирився з тим, що в найближчому майбутньому йому доведеться померти, але як прикро було б покинути цей світ із прокльованим дикою качкою черепом! «Смерть від агресивного водоплавного птаха» стрімко піднялася в уявному «Списку найменш бажаних смертей» Артеміса на перше місце, потіснивши давнішнього лідера — «Смерть від газів, випущених гномом», яка вже не один рік ввижалася йому в кошмарних снах.

— Тільки не качки,— сказав він.— Будь ласка, тільки не качки. Я ще не отримав Нобелівську премію.

Під фюзеляжем глайдера почалася якась метушня: рохкання, крякання, скрип металу, що деформовувався. Якщо глайдер зараз не злетить, то трохи пізніше він просто розвалиться на шматки. Тим більше що глайдер не міцний, а Артеміс ґрунтовно обдер його, щоб полегшити зліт.

А із зовнішнього боку глайдера страждав Мульч, який скорчився від болю. Він знав, що зараз має статися. Його шлунок вирішив розквитатися з ним відразу за все: і за стрес, і за неправильну дієту. Скупчених у кишечнику Мульча газів було зараз стільки, що вони, напевно, становили третину ваги його тіла Деякі гноми, що практикують йогу, можуть виконувати намічену процедуру в потрібний їм час і своєю волею. У них вона делікатно називається «регулярною детоксикацією». Ну, а прості гноми називають це «скинути баласт». І я не побажав би вам опинитися на лінії вогню, коли гном скидає свій баласт.

Глайдер досяг нижньої точки схилу і за мить мав покинути стартову доріжку.

— Посадка на воду,— подумав Артеміс,— Смерть від качок.

Потім щось сталося. Ніби глайдер звідкись отримав гігантське прискорення, ніби чийсь величезний вказівний палець недбало підкинув

машину в повітря. Хвіст задерся, і Артемід узявся орудувати педалями, прагнучи опустити його.

— Що це було? — гадав Артемід, спантеличено дивлячись на прилади.

— Прокинься! — вдруге за кілька хвилин труснула його за плече Холлі.— Запуск у повітрі!

Артемід випростався в кріслі.

— Запуск у повітрі! Зрозуміло.

На глайдері був установлений невеликий двигун, який використовувався при зльоті та під час вимкнення сонячних панелей, але без батареї двигун був марною залізкою, і звичайно ж не заводився, як Артемід не рухав заслінкою дроселя. Глайдер незабаром почне втрачати висоту, але в них ще залишався шанс піймати висхідний повітряний потік і піднятися хоча б на кілька сотень метрів, і в цьому випадку вони могли перелетіти озеро й убезпечитися від стріл.

Артемід упіймав момент, коли глайдер виявився у вищій точці дуги, і на всю ширину відкрив заслінку дроселя.

Белліко із залишками свого війська мчала стрімголов по стартовій доріжці, стріляючи по глайдеру всім, що було в їхньому арсеналі. Чумова ситуація навіть для повсталогої душі, яка захопила людське тіло.

— Я женуся за літальною машиною, яку штовхає по доріжці гном, що сидить верхи на тролі. Неймовірно.

Але тим не менш це було дійсністю, в яку краще повірити, інакше бажана здобич вислизне.

— Ну, далеко вони не пішли.

Коли б тільки цей глайдер літав так само, як усі нормальні літальні апарати.

— Він не повинен летіти. Ми зруйнували його батарею. Однак ця штуковина, виявляється, може літати і без мотора. Мій носій каже, що бачила це на власні очі.

Здоровий глузд підказував Белліко, що потрібно зупинитися і дати апарату впасти в озеро. Якщо пасажери при цьому не потонуть, їх доб'ють у воді лучники. Але важко прислухатися до голосу здорового глузду в таку ніч, коли на землю прийшли примарні воїни, а гноми знову їздять на спинах тролів, і Белліко вирішила спробувати зупинити глайдер до того, як він відірветься від землі.

Вона прискорила свій біг, випереджаючи інших берсерків завдяки

своїм довгим і сильним людським ногам, і кинулася на троля туди, де в нього передбачалася талія, однією рукою хапаючись за кошлату шерсть троля і розмахуючи піратською шаблею в іншій.

Графф забурчав, але продовжив штовхати глайдер.

«Я нападаю на троля, — подумала Белліко.— У своєму власному тілі мені це ніколи не вдалося б».

Белліко підняла очі вгору і крізь переплетіння рук, ніг і кудлатої шерсті побачила в небі повний місяць.

Нижче вона розгледіла гнома, якому явно було недобре. Тепер він тримався вже не за шерсть троля, а за якісь дужки, що стирчали з глайдера, і притискався до фюзеляжу.

— Іди,— сказав гном тролеві. — Повертайся до своєї печери.

«Це погано,— подумала Белліко.— Це якось зовсім погано».

Глайдер підскочив у повітря. У той же момент Графф, як і наказав господар, відпустив машину і разом з Белліко плюхнувся в озеро. Обидва вони поскакали поверхнею озера, як кинуті млинчиком камінчики. Граффу пом'якшила удар його густа шерсть, а ось Белліко пропахала більшу частину дистанції обличчям, і ця подорож залишила на її шкірі пухирі, які тепер доведеться лікувати не один тиждень.

А там, у небі, Мульч більше не міг стриматися і випустив із себе потужний реактивний струмінь із газів, водянистого слизу і неперетравлених шматків їжі, і цей струмінь допоміг глайдеру набрати кілька дорогоцінних метрів висоти, які дозволили йому перейти в ширяючий політ над озером.

Белліко пощастило менше — ледь вона виринула з води, як її по лобу вдарив собачий череп, що звалився з неба.

«Про це краще не думати»,— сказала собі Белліко і попливла назад, до берега.

Артеміс ще раз хитнув дросель, і двигун глайдера запрацював. Пропелер на носі знехотя повернувся раз, другий, потім закрутився все швидше і нарешті перетворився на прозоре коло.

— Що трапилося? — розмірковував уголос Артеміс.— Що це був за шум?

— Потім будеш гадати,— сказала Холлі.— А зараз керуй глайдером.

Це була слухна думка, оскільки ситуація, як і раніше, була далеко не ідеальною. Так, двигун запрацював, це так, але в сонячній батареї не

було енергії, і вони могли лише якийсь час ковзати на цій висоті.

Артемів потягнув на себе штурвал, піднімаючи глайдер ще на тридцять метрів, і чим ширше відкривався огляд, тим видніше ставали руйнування, викликані діями Опал.

Дороги, що ведуть до Дубліна, були у вогні — це горіли кинуті на шосе машини. Сам Дублін був занурений у темряву, з якої пробивалися лише окремі плями помаранчевих вогнів, там, де вже встигли полагодити генератори або розвели багаття. Артемів розгледів два великих судна, що зіткнулися в гавані, і ще одне, викинуте на берег і схоже на кита. Пожеж у місті палало стільки, що не злічити, і дим, що піднімався від них, завис над містом, як грозова хмара.

— Опал бажає успадкувати цю нову Землю,— подумав Артемів.— Я не дозволю їй зробити це.

Ця думка несподівано перетворилася в голові Артеміса на чіткий план, здатний зупинити Опал Кобой. Остаточо.

Вони летіли над озером, але це був потужний політ, швидше схожий на тривале падіння. Артемів бився з педалями і важелями, і, мабуть, успішно, тому що хоча вони і втрачали висоту, але дуже повільно.

Глайдер пролетів над сосною алеєю і попрямував просто до Врат берсерків, де працювала Опал у своїй магичній короні. Холлі займалася під час польоту тим, що підраховувала сили противника.

Опал оточувало кільце берсерків.

Тут були пірати, теракотові китайці та інші різномасті істоти. Інші берсерки патрулювали стіни маєтку. Тут, на стінах, переважали тварини — дві лисиці і навіть кілька оленів. Вони цокали копитами по каменях і нюхали повітря.

«Ніде не проникнути,— подумала Холлі,— А небо от-от почне світлішати».

На те, щоб упоратися з другим замком, у Опал був час до світанку.

«Може, вона не впорається, і тоді сонячне світло зробить усю роботу за нас,— думала Холлі.— Але мало ймовірно, щоб Опал промахнулася у своїх розрахунках. Занадто довго вона просиділа за ґратами, щоб упустити хоч якусь дрібницю».

— Ми не можемо поклатися на випадок. Якщо план Опал узагалі може провалитися, ми повинні зробити так, щоб він провалився.

Артемів, що сидів поруч із нею, думав приблизно про те саме, з

тією лише різницею, що вже загальними рисами уявляв, як можна буде зупинити Опал.

Якби зараз він розповів про свій план, Холлі була б дуже здивована. Не тим, наскільки геніальний цей план — це вона сприйме як належне,— але самовідданістю самого Артеміса. Він вирішив атакувати Опал Кобой тією єдиною зброєю, на яку вона аж ніяк не очікує,— гуманністю.

Щоб випустити цю невидиму торпеду, Артеміс намагався переконати двох людей зізнатися в їхніх особистих недоліках.

Фоулі завжди поводився як параноїк, бо був ним.

А пишний нарцисизм Опал Кобой розрісся настільки, що вона вже не здатна зруйнувати світ без того, щоб поруч із нею не було її ворогів, які засвідчать її славу.

Холлі не могла більше сидіти і стежити за незграбними спробами Артеміса вдавати із себе авіатора.

— Віддай мені штурвал,— сказала вона.— Перед приземленням випустиш усі закрилки. Це станеться вже незабаром.

Артеміс поступився їй штурвалом без найменшого опору. Зараз було не до того, щоб розігрувати перед нею мачо. І пілотом, і мачо Холлі була вдсятеро кращим, ніж він. Одного разу Артеміс бачив Холлі в кулачному бою з іншим ельфом, який сказав, що в неї гарна зачіска. Холлі сприйняла це як насмішку, оскільки саме того дня зробила собі нову зачіску — коротку, чоловічу.

Зрештою, вона не часто ходить на побачення.

Холлі легко штовхнула штурвал зворотною стороною зап'ястя, і глайдер став плавно опускатися на засипану гравієм під'їзну доріжку мастки.

— Доріжка занадто коротка,— вимовив Артеміс.

Холлі встала на сидіння колінами, щоб поліпшити собі огляд.

— Не хвилюйся. Шасі все одно забуксує або взагалі відлетить.

— Велике спасибі, що попередила,— промовив Артеміс і скривив губи, чи то намагаючись іронічно

посміхнутися, чи то від страху.— Гадаю, нам загрожує реальна небезпека.

Холлі билася зі штурвалом так, немов проводила операцію з його затримання.

— Небезпека? Саджати покалічені літаки — нормальна справа для

нас, гидкий хлопчисько. Рутинна робота.

Артеміс подивився на Холлі, відчуваючи до неї величезну вдячність. Йому хотілося б закільцювати останні десять секунд, а потім, у більш спокійній обстановці, знов і знов переглядати їх, щоб помилуватися, наскільки рішуча і красива його найкраща подруга. Холлі ніколи не мала такого квітучого вигляду і не була настільки сповнена життям, як у моменти, коли вона перебувала на межі між життям і смертю. Її очі сяяли, а розум залишався ясным і гострим. Там, де інші розклеювалися або здавалися, Холлі продовжувала боротися з енергією, яка буквально змушувала її світитися.

«Вона справді чарівниця,— думав Артеміс.— Можливо, всі ці її якості стали для мене особливо помітними зараз тому, що я вирішив пожертвувати собою».

Потім він зрозумів ще одне: «Я не можу розкрити перед нею свій план. Якщо Холлі дізнається, вона постарается зупинити мене».

Артемісу було боляче від того, що його остання розмова з Холлі з потреби буде приправлена недомовками і брехнею — «для вищого добра».

Артеміс Фаул, людина, що колись ставилася до брехні як до чогось само собою зрозумілого, з подивом виявив, що зараз «брехня на добро» так йому огидна.

— Прибули! — крикнула Холлі, намагаючись перекрити свист вітру.— Пристебніть ремені!

— Готово! — відгукнувся Артеміс, зтягнувши свій ремінь.

Земля, здавалося, падала на них і швидко росла, закриваючи все небо. Вони приземлилися зі страшним скреготом, піднявши хмару з гравію, що розлітався навсібіч. Квітки з довгими стеблами падали на лобове скло, як похоронні букети, а лопаті пропелера, противно заскрипівши, розлетілися на шматки. Артеміс не дарма за командою Холлі зтягнув ремені, вони спинили його і не дали завалитися ліворуч, інакше його голова виявилася б саме в тому місці, де зараз із підголівника стирчав уламок пропелера.

Ковзаючи по доріжці, маленький глайдер утратив свої крила, потім перекинувся на дах і зупинився прямо перед сходами під'їзду.

— Могло бути гірше,— сказала Холлі, клацаючи пряжкою свого ременя.

«Справді, — подумав Артеміс, косячись на подряпаній кінчик

свого носа».

І тут щось схоже на гігантський розлючений персик ковзнуло по лівому боці того, що було лобовим склом, пролетіло далі і ткнулося в нижню сходинку.

«Мульче. Він зробив це. Відмінно», — подумав Артеміс.

Мульч буквально поповз угору ганком будинку, відчайдушно мріючи з'їсти хоч що-небудь, аби заповнити втрачене після скидання баласту.

— Ви можете повірити, що супермоделі проробляють із собою таке щомісяця? — простогнав він.

Артеміс відчинив біпером двері, і гном зник усередині будинку, рвонувши знайомою дорогою через хол прямо на кухню.

Мульч зник, тому Артемісу і Холлі довелося волочити Батлера по сходинках удвох — у несвідомому стані його тіло було важким, як ковадло.

Вони дотягли Батлера до третьої сходинки, коли надзвичайно сміливий червоногрудий снігур спікірував Батлерові на обличчя і сів, поклавши свої лапки на перенісся охоронця, як на жердинку. Це саме по собі було дуже дивним, але прикріплена до дзьобика птаха записка зробила появу снігура ще більш зловісною.

Артеміс відпустив руку Батлера.

— Швидко вона зреагувала,— сказав він.— Опал даремно часу не гає.

Холлі відліпила записочку від дзьоба снігура.

— Думаєш, це вона?

— Так. Можеш навіть не витратити часу на читання, Холлі. Слова Опал не варті паперу, на якому вони написані. І хочу зауважити, що це дешевий папір.

Зрозуміло, записку Холлі розгорнула, і тепер її щоки червонішали все більше з кожним прочитаним словом.

— Опал вимагає, щоб наша компанія доставила їй задоволення своєю присутністю під час великої зачистки. Якщо ми з'явимося — тільки ти і я — вона обіцяє залишити живими твоїх братів. А також готова помилувати навіть Фоулі, коли оголосить себе імператрицею.

Холлі скрутила записку і встромила її в пір'я на голові снігура.

— Лети і передай Опал, що її прохання відхилено.

Пташка агресивно просвистіла і загрозливо затріпотіла крилами.

— Хочеш поборотися зі мною, берсерку? — запитала Холлі у маленької пташки.— Добре, і хоча я тільки-но вибралася з авіакатастрофи, у мене вистачить сил, щоб вищипати тобі хвіст.

Снігур злетів, глузливо щось процвірінкав і відлетів до своєї хазяйки.

— Тобі ведмідь на вуха наступив, паскуднику крикнула йому вслід Холлі, дозволивши собі непрофесійний виплеск емоцій, після чого відчула себе набагато краще. Коли птах зник за кронами дерев, Холлі повернулася до своїх обов'язків.

— Нам треба поспішати,— сказала вона, підхоплюючи Батлера під руку.— Це підступ. Опал посадила нам на хвіст набагато більше берсерків, ніж ми думаємо. За нами можуть спостерігати... наприклад, хробаки. Причому прямо зараз.

— Ні,— не погодився Артеміс.— Зараз для неї найважливіше — Брата. Вона не стане ризикувати новими бійцями, щоб вистежувати нас. Але поспішати нам необхідно, це правильно. Незабаром розвидниться, і в нас залишається часу лише на одну атаку.

— Отже, начхаємо на цю дурепу?

— Звичайно. Опал намагається грати з нашими почуттями для власного задоволення. І більше нічого. Вона намагається затвердити свою емоційну перевагу.

Сходинки були вкриті кристаликами першого осіннього льоду, що мерехтіли в місячному світлі, як іній, красиво знятий у кіно. Нарешті Артемісу та Холлі вдалося перекотити Батлера через поріг і покласти на килим, на якому вони поволокли важкого охоронця під сходи, де для зручності підклали йому під голову кілька подушок, які Ангеліна Фаул любила розкладати по всіх кріслах.

Холлі випросталась і з хрускотом розігнула спину.

— ОК. Смерть ми ще раз надули. Що тепер, розумнику?

Слова Холлі звучали легко і грайливо, але її очі залишалися розширеними, і в їх глибині читався відчай. Вони опинилися так близько до краю немислимої катастрофи, що, здавалося, людство не врятувати навіть Артемісу з його вмінням в останній момент виймати чарівних кроликів зі свого капелюха.

— Мені треба подумати,— просто сказав Артеміс, швидко піднімаючись угору сходами, — Знайди собі що-небудь поїсти і, якщо зможеш, поспи трохи. Це займе як мінімум дев'яносто хвилин.

Холлі пішла слідом за Артемісом, пристосовуючи свої кроки до великих людських сходинок.

— Постривай! Стривай хвилинку! — вигукнула вона й обігнала Артеміса на одну сходинку, щоб опинитися врівні з ним. — Я знаю тебе, Артемісе. Ти любиш тримати свої карти притиснутими до грудей, поки не прийде час відкрити їх. І це спрацьовувало, раніше. Зараз ситуація інша, і ти маєш увести мене в курс справи. Я зможу допомогти. Отже, скажи правду, у тебе є план?

І тоді, дивлячись прямо в очі своїй кращій подрузі, Артеміс збрехав їй.

— Ні,— промовив він. — У мене немає плану.

ГЛАВА 17: ОСТАННЄ СВІТЛО

Поліцейська Плаза, Небесне місто, ельфи

У ЛЕП було декілька оперативників, які працювали під прикриттям серед людей, в їхніх парках відпочинку. У такому парку нікого не здивує ельф, або гном, що стоїть біля американських гірок, або єдиноріг, який бродить по доріжках. Одного разу Фоулі бачив фільм про катастрофу на скачках в Орландо. До речі, деякі аналітики в Раді були впевнені, що цей іподром є тренувальною базою для підготовки секретної державної групи ельфів-кілерів. Отже, прибувши на іподром в Орландо, відвідувачі сіли в поїзд метро, який мав відвезти їх на підземну станцію, на яку того дня обрушилися всі природні лиха, відомі людям або ельфам. Спочатку підземний поштовх розколов тунель, потім пролетів ураган з купою сміття, потім повінь зміла з поверхні і скинула вниз усі автомобілі, і, нарешті, хлинув потік лави, що залив вікна.

Повернувшись у свій офіс, Фоулі дивився на вулиці Небесного міста з четвертого поверху поліцейського управління, і улюблене місто нагадувало йому ту нещасну станцію підземки в Орландо. Місто було зруйноване повністю, до невпізнання.

«І моє місто не збереш заново простим натисканням кнопки».

Фоулі притулився лобом до холодної шибки, спостерігаючи за роботою магічних аварійних команд.

Чаклуни-парамедики лікували поранених, випускаючи в них короткі заряди магічної сили зі своїх рукавиць із тепловою ізоляцією. Гноми-пожежники пробивалися за допомогою лазерів через завали, розчищаючи дорогу для лікарів «швидкої допомоги», а будівельники на альпіністських мотузках спускалися зі стелі підземної печери, заливаючи монтажною піною тріщини у стіні.

«Забавно,— думав Фоулі, приклавши пальці до скла.— Я завжди

побоювався, що люди знищать нас. Ні. Нас не знищено. Ми відновимося».

Усі машини, створені із застосуванням нових технологій, вибухнули, але залишилося чимало старих, не списаних через урізаний бюджет. Так, наприклад, на ходу були більшість пожежних машин, і резервні генератори за останні п'ять років ніхто не ремонтував. Майор Кельп мав досвід проведення поліцей

ських зачисток у небачених для Небесного міста масштабах. Він спостерігав за ними в Атлантиді, яка постраждала не менше, ніж місто, а може, й більше.

«У нас хоча б купол уцілів. Якби він обрушився, жертв було б набагато більше».

І все через те, що одній звихнутій піксі захотілося покерувати світом.

«У скількох сім'ях сьогодні втратили рідних! Скільки ельфів зараз страждають від ран або занурені в депресію...»

Думки Фоулі перескочили на Холлі, яка виявила ся на поверхні і намагалася впоратися з виниклою ситуацією без підтримки ЛЕП.

«Тільки б вона була жива. Тільки б усі вони були живі».

Живі вони чи ні, Фоулі не знав. Усі засоби далекого зв'язку були знищені, оскільки більшість із них були встановлені на людських супутниках, що перетворилися тепер на космічне сміття.

Фоулі намагався заспокоїти себе думкою про те, що поруч із його подругою були Артемід і Батлер.

«Якщо хтось і зможе знищити Опал, так це Артемід».

«Знищити? — продовжував міркувати він.— Тепер я використовую такі поліцейські слівця, як “зни щити”. Опал би це сподобалося. Вона б відчула себе суперзлодійкою».

Поруч пролунало цокання копит Мейна.

— Мак дак джібалл, Онкль. На екранах у твоїй лабораторії щось є.

Племінник Кабалліни вільно говорив мовою єдинорогів, але виражатися точно і по суті справи поки не навчився.

— Це великі екрани, Мейне. Зазвичай на них завжди є щось іще.

— Я знаю,— нетерпляче пошкрябав переднім копитом Мейн. — Але це дійсно цікаво.

— Звичайно. Сьогодні відбувається маса цікавих речей, Мейне. Ти

не міг би говорити чіткіше?

— Чіткіше,— насупився Мейн.— Це означає визначити когось, ти це маєш на увазі?

— Ні. Я хочу сказати, ти можеш говорити конкретніше?

— Конкретніше? — перепитав Мейн.

Фоулі пошкрябав копитом, дряпаючи кахель.

— Просто розкажи, що цікаве ти побачив на екрані. Ми всі сьогодні дуже зайняті, Мейне.

— Ти пив сьогодні каву? — поцікавився його племінник.— Тітонька Кабалліна говорила, що після двох чашок кави ти стаєш трохи нервовим.

— Що там на екрані? — вимовив Фоулі тоном, який сам він уважав наказовим, але насправді він був схожий на пронизливе іржання.

Мейн злегка позадкував, потім узяв себе в руки, дивуючись із того, що всі оточуючі реагують на нього саме таким чином.

— Пам'ятаєш ті АРК-лайтс, які ти послав у маєток Фаул?

— Ясна річ, пам'ятаю. Всі вони загинули. Я посилав їх, а Артеміс їх знаходив і вимикав. Це було у нас з ним чимось на зразок гри.

Мейн тицьнув великим пальцем собі за плече, в напрямку екрана, де мав бути порожній квадрат.

— Так от, один із цих жучків ожив. Це я і намагаюся так довго втовкмачити тобі.

Фоулі замахнувся на Мейна, але той уже встиг відскочити на безпечну відстань.

Маєток Фаулів

Артеміс зачинив за собою двері кабінету і ввімкнув камери та сенсори зовнішнього спостереження. Йому потрібно було переконатися, що в даний момент він і його друзі перебувають у безпеці. Все було, як він і очікував. Єдина активність відзначалася приблизно за кілометр від будинку, там, де раніше стояла вежа Мартелло, а тепер був кратер, усередині якого розміщувалися Врата берсерків. З метою безпеки він установив на пульті режим «Облога», що вмикає захисні системи, які не використовувалися в звичайних умовах, такі, як подача напруги на вікна та активація флеш-бомб у тамбурах. Маєток Фаулів перестав бути

звичайним будинком від того часу, коли Артеміс вирішив заховати у його підвалі викрадену ним Ельфїну

Переконавшись у тому, що будинок надійно захищений, Артеміс відімкнув замкнену на кодовий замок шухляду свого столу і витяг із неї маленьку свинцеву скриньку. Постукавши по кришці нігтем, він із радістю почув неголосний шурхіт.

— Жива.

Артеміс відкрив кришку скриньки. Усередині лежав приєднаний до тривольтової батареї маленький біомеханічний метелик. Одна з іграшок Фоулі, які Артеміс зазвичай прихлопував мухобійкою, але цю бабку він вирішив зберегти на той випадок, якщо йому знадобиться секретний канал зв'язку з кентавром. Він сподівався, що камера цього метелика зафіксує їхню успішну атаку на Врата берсерків, але їй доведеться передати більш сумне повідомлення.

Артеміс витрусив бабку на стіл, де вона покрутилася трохи, потім ідентифікувала Артеміса як головну мету і вирішила зосередитися на ньому. В очах АРК-лайтс нечутно повернулись крихітні лінзи, а з вусиків-антен висунулася пара мікрофонів.

Артеміс нахилився до столу і почав тихо говорити, немов не бажаючи, аби його підслухали, хоча сенсорні датчики стверджували, що найближче до нього досить масивне тіло випромінює тепло і розташоване на відстані шести метрів.

— Доброго ранку, Фоулі. Я знаю, що в цьому маленькому створінні немає жодного атома, що має відношення до технологій Кобой, тому теоретично повідомлення має дійти, і я сподіваюся, що ти живий і зможеш отримати його. Тут кепські справи, друже, дуже кепські. Опал відчинила Брата берсерків і працює зараз над другим замком. Якщо їй вдасться його зламати, вивільниться хвиля закодованої земної магії, яка повністю знищить людство. Це, як мені здається, не добре. Щоб запобігти катастрофі, потрібно, аби ти прислав мені кілька речей в одній з твоїх безпілотних гірничопрхідницьких капсул. Зараз немає часу на отримання дозволів від усіляких комісій. Ці предмети мусять бути в маєтку Фаулів протягом двох годин, інакше буде пізно. Зроби те, про що я прошу, Фоулі.

Артеміс нахилився ще ближче до маленької живої камери і переконливо прошепотів:

— Дві речі, Фоулі. Дві речі, щоб урятувати світ.

Після цього він сказав, що це за речі і куди саме їх відправити.

Поліцейське управління, Небесне місто, ельфи

Кров відхлинула від обличчя Фоулі.

— Кобой зламає другий замок.

Це було жахливо, хоча багато ельфів танцювали б на вулицях, святкуючи знищення людей, але це нерозумні ельфи.

— Дві речі.

Із першою з них проблем не було. Це була просто іграшка.

— По-моєму, одна така є у мене в столі.

Але друга річ. Друга.

— Ось це велика проблема. Головна.

Є речі легальні й заборонені. Варто йому згадати про другу річ у Раді, як вони зажадають створити особливу робочу групу і підкомітет.

Те, про що просив Артеміс, технічно було здійснимо. У відділі випробувань у нього є один прототип безпілотної капсули. Потрібно лише ввести координати в її навігаційну систему, і капсула рвонеться вгору, до поверхні. Побудована для транспортування шахтарів з провалів у породі, капсула витримувала величезний тиск і могла пересуватися по світу зі швидкістю трьох махів — утричі швидше за звук. Так що встановлений Артемісом ліміт часу не проблема.

Фоулі пожував палець. Чи повинен він зробити те, про що просить Артеміс? Чи хоче він зробити це?

Ці питання кентавр міг ставити собі нескінченно довго, але, по суті, йому потрібно було відповісти тільки на одне з них.

— Чи вірю я Артемісу?

За своєю спиною Фоулі почув дихання і зрозумів, що до кімнати увійшов Мейн.

— Хто тут ще був? — запитав Фоулі у свого лаборанта.

— Тут? — спитав Мейн.— Ти думаєш, зараз у когось є час штовхатися тут, коли в місті таке коїться? Нікого тут не було, і ніхто не бачив цей запис. Крім мене.

— Добре,— сказав Фоулі, міряючи кроками кімнату.— Юний мій друже Мейне, ти хотів би перейти на повну ставку?

— А що я повинен буду робити? — підозріло покосився Мейн.

Фоулі вийняв із шухляди свого столу предмет номер один і попрямував до дверей.

— Те саме, що і завжди,— відповів він.— Тинятися без діла по лабораторії і всім заважати.

Мейн зробив копію повідомлення Артеміса на випадок, якщо його почнуть звинувачувати в чомусь на зразок державної зради.

— Це я можу,— промовив він.

ГЛАВА 18: ПОРЯТУНОК ДУШІ

Маєток Фаулів, дев'яносто вісім хвилин потому

АРТЕМІС займався у своєму кабінеті останніми приготуваннями, збираючи в кулак волю, намагаючись заспокоїти почуття і розігнати сіру хмару зневіри, що грозила затьмарити його рішучість. Він знав, що лікар Аргон був проти того, щоб він стримував свої емоції, оскільки це може призвести до довгої психічної травми.

— Слово «довгий» тут недоречне, лікарю,— криво посміхнувся Артеміс.

Після численних пригод він не міг не знати, що все відбувається точнісінько так, як планувалося, але все одно його вражала категоричність заходів, яких доведеться ужити, а також те, що він навіть готовий до цього.

— Хлопець, який викрав кілька років тому Холлі Шорт, ніколи й не подумав би пожертвувати собою.

Але він більше не був колишнім. Його батьки повернулися до нього, і в нього є брати.

— І дорогі серцю друзі.

Тепер іще одна справа, про яку Артеміс ніколи раніше не думав.

Він підписав злегка тремтячою рукою свій заповіт — чи збережуть цінність чимало із зазначених у ньому речей, Артеміс не був упевнений. Банківська система по всій Землі була фактично зруйнована, і біржі теж, адже саме туди надходять акції, облігації та часткові паї.

«Скільки часу було витрачено на накопичення багатства,— подумав Артеміс.— Скільки часу даремно».

Потім його думки потекли в іншому напрямку.

«Припини. Ти стаєш сентиментальним і слізливим. Ти любиш золото точно так само, як Мульч Діггумс любить курчат. Дай тобі ще один шанс, і ти, очевидно, знову почнеш те ж саме».

Так воно і було. Артеміс не вірив у перевтілення на смертному одрі — у цьому було щось безпринципне. Людина має залишатися сама собою, які б божі карі не очікували її по той бік життя.

«Якщо мені доведеться зустріти Святого Петра, я не буду сперечатися з ним біля Врат раю»,— пообіцяв Артеміс своїй підсвідомості, хоча насправді знав: якщо його теорія правильна, то його душа підніметься в небеса так само, як і душі берсерків.

«І я стану небесним охоронцем для Майлса і Беккета».

Ця думка заспокоїла Артеміса і навіть змусила його посміхнутися. Він зрозумів, що більше нічого не боїться, немов йому доведеться просто спробувати зіграти у рольовій грі, а не робити це в реалі. Але настрої у нього знову змінилися, коли він запечатав конверт із заповітом і притулив його до настільної лампи. Він подивився на конверт, відчуваючи невідворотність моменту.

«Шляху назад більш немає».

І тут страх обрушився на Артеміса, немов гиря масою в тонну, і прикував його до офісного крісла. Він відчув свинцеву важкість у шлунку і виявив, що руки і ноги віднялися. Артеміс зробив кілька глибоких вдихів, щоб його не змудило, і поступово заспокоївся.

«Я завжди уявляв, що в мене буде час для останніх прощань, можливість сказати найголовніші слова тим, кого я люблю».

Але часу на це у нього не було. Не було часу ні на що, крім дій.

Страх розсіявся, і Артеміс не відмовився від свого рішення.

Артеміс відштовхнув своє крісло на роликах від столу, лягнув себе по колінах і повернувся обличчям до свого випробування.

У кабінет влетіла стривожена Холлі.

— Я бачила, як щось вилізло з винного льоху, Артемісе.

— А,— сказав Артеміс.— Капсула прибула.

— Так, прибула. І я заглянула всередину.

— Мені шкода, Холлі, що ти це побачила,— зітхнув Артеміс. —

Мульч мав це сховати.

— Мульч і мій друг теж, я сказала, що ти спробуєш щось притягти. Мульч копав тунель на випадок спішного відступу, коли на автопілоті прибула ця капсула. Мульч вирішив, що це і є те, що ти намагаєшся притягти.

— Холлі, це не те, що ти думаєш.

— Я знаю, що ти задумав. Я вирахувала це.

— Це круто, я знаю,— вимовив Артеміс.— Але це єдиний спосіб. Я маю зробити це.

— Ти маєш зробити! — обурено вигукнула Холлі.— Артеміс Фаул, як завжди, сам усе вирішує за всіх.

— Можливо, але зараз до цього змушують обставини.

Холлі не жартома потягнулася до свого пістолета.

— Ні. Забудь про це, Артемісе. Цьому не бувати.

— Це має статися. Можливо, якби в мене були час і ресурси, я зміг би виробити альтернативний план...

— Виробити альтернативний план? Але ми говоримо не про корпоративні справи, Артемісе. Йдеться про твоє життя. Ти маєш намір вийти звідси, щоб убити себе. А як же Батлер?

Артеміс зітхнув. Йому було боляче від того, що він залишає неприємного Батлера, тим більше знаючи, що його відданий охоронець у всьому буде звинувачувати тільки себе.

— Людина, що наносить суцільну шкоду,— ось хто я.

— Ні, я не можу сказати йому, і ти теж не...

Холлі перервала його помахом пістолета.

— Ніякі ваші накази не приймаються, містере цивільний. Я — діючий офіцер поліції. І я категорично проти цього плану.

Артеміс сів у крісло, обхопивши обличчя долонями.

— Холлі, у нас лише тридцять хвилин до світанку, а потім я в будь-якому разі помру. І Батлер помре, і Джульєтта. Моя сім'я. Майже всіх, кого я люблю, підуть із життя. Те, що ти робиш, грає на руку Опал. І тобі нікого не врятувати.

Холлі підійшла і обережно доторкнулася до плеча Артеміса. Артеміс несподівано вловив аромат парфумів Холлі.

«Трава і цитрус. Коли-небудь потрібно буде внести цю інформацію в базу даних».

— Я знаю, тобі це не до душі, Холлі, подруго моя дорога, але це гарний план.

Холлі провела пальцями по шиї Артеміса, і він відчув легке поколювання.

— Мені це не подобається, Арті,— сказала вона.— Але план гарний.

Транквілізатор подіяв за кілька секунд, і Артеміс сповз на афганський килим, уткнувшись носом у візерунок, що зображав дерево

життя. Мозок Артеміса заволокло туманом, і він уже погано розумів, що відбувається навколо.

— Пробач, Артемісе,— вимовила Холлі, опускаючись на коліна поруч із ним.— Опал — одна з мого народу, отже будемо вважати це моїм жертвопринесенням.

Ліве око Артеміса закотилося, а його рука безвільно впала на килим.

— Обіцяй, що не будеш вічно ненавидіти мене, Арті,— прошепотіла Холлі.— Я цього не винесу.

Потім вона міцно потиснула Артемісові руку.

— Я солдат, Артемісе, і це робота саме для солдата.

— Добре сказано, Холлі,— свідомо вимовив Артеміс.— Але це мій план, що там не кажи, і я єдиний, кому можна довірити його виконання.

Холлі була збентежена. Лише мить тому Артеміс практично був непритомний, і ось, будь ласка, він уже читає їй мораль, як і не було нічого!

Але як він це зробив?

Холлі відвела назад свою руку і побачила на долоні маленький клейкий горбик.

«Він увів мені наркотик! — зрозуміла вона.— Цей хитрючий гидкий хлопчисько знову обдурив мене!»

Артеміс підвівся, повів Холлі до шкіряного дивана і зручно влаштувався на м'яких подушках.

— Я подумав, що Фоулі може проговоритися, і ввів собі адреналін, щоб нейтралізувати твоє снодійне.

Холлі відчула, як у неї затуманилося в голові.

Але як ти міг... Як?

— Міркуючи логічно, ти не маєш права сердитися. Я просто пішов за твоїм прикладом.

Очі Холлі налилися слізьми, і чийсь неясний голос покликав її здалеку, крізь каламутний серпанок.

— Він дійсно збирається зробити це.

— Ні,— наказала вона.

— Іншого шляху немає.

Холлі відчула крижану порожнечу під серцем.

— Будь ласка, Арті,— прошепотіла вона.— Дозволь мені...

Більше вона не змогла сказати нічого, несила ворухнути губами.

Артеміс ледь не зламався — це вона помітила за його очима,— але все ж відступив від дивана і глибоко зітхнув.

— Ні. Це маю бути я, Холлі. Якщо буде зламаний другий замок, тоді я помру, але якщо мій план увінчається успіхом, тоді душі всіх ельфів, що перебувають усередині магічної сфери, будуть віднесені в післясмерття. Ельфійські душі. А моя душа — людська, Холлі, невже ти не розумієш? Я не збираюся вмирати, і в мене є шанс уціліти. Невеликий шанс, згоден, але тим не менш шанс.— Артеміс потер очі кулаком.— Мій план, звичайно, далекий від досконалості, однак альтернативи йому немає.

Він поправив подушки, на яких лежала Холлі.

— Я хочу, щоб ти знала, моя дорога подруго, що без тебе я не був би таким, яким став зараз.

Він нахилився над Холлі і прошепотів:

— Я був хлопцем, який розвалюється на шматки, а ти збрала мене. Дякую.

Холлі була впевнена, що плаче, оскільки все перед її очима здавалося розмитим, але вона не відчувала сліз, що текли по щоках.

— Опал очікує на нас із тобою. — почувала вона голос Артеміса. — І це саме те, що вона отримає.

— Це пастка! — хотіла закричати Холлі.— Ти йдеш у пастку!

Але навіть якби Артеміс і міг чути її думки, це не могло зупинити його. Холлі знала, що з обраного шляху він не зверне. Вона припускала, що Артеміс вийшов з кімнати, але він із сумним виразом на обличчі знову з'явився в полі її зору.

— Я знаю, ти ще чуєш мене, Холлі,— сказав він.— Тому попрошу тебе про одну останню послугу. Якщо Опал обіграє мене, і я не повернуся з кратера, скажи Фоулі, щоб він підключив хризаліди. Він це зможе. І передай йому від мене ось це.— Він нахилився і поцілував Холлі в лоб.

Коли Артеміс пішов, Холлі не вистачило сил навіть на те, щоб повернути голову йому вслід.

Опал знала, що ряди її воїнів порідшали, але це не мало значення, вона дійшла до останнього рівня другого замка Врат берсерків. Від приємного збудження у неї навіть сипалися іскри з кінчиків вух.

— Мені потрібна тиша,— сказала вона охоронцеві берсерків.— Якщо хтось наблизиться, убийте їх. — Тут же схаменувшись, вона

підкоригувала наказ: — Крім людини Фаула і його подружки, капітана ЛЕП. Ви зрозуміли мене?

Сидячий у тілі Беккета Оро все відмінно зрозумів, але дуже бажав, щоб у магічних чарах знайшлася хоч якась щілинка, що дозволяє натякнути про те, що їхня проводирка забула про свою особисту вендету. Однак закляття Брюна Фадея такої можливості не залишало: повне підпорядкування ельфіві, який відімкне замок.

«Ми повинні вбити їх,— хотілося поговорити Оро.— Якщо ми зможемо знищити цих кількох останніх людей, узагалі не треба буде відмикати другий замок».

Опал повернулася та крикнула йому в обличчя, бризкаючи слиною: — Я запитала, ти зрозумів мене?

— Так,— відповів Оро.— Вбити будь-кого, крім Фаула і жінки.

Опал постукала пальчиком по його кирпатовому носі.

— Правильно. Матуся вибачається за те, що їй довелося підвищити на тебе голос. Вона втомилася понад усяку міру. Ти не повіриш, якщо я скажу, скільки нервових клітин витратила матуся, працюючи над цим замком.

«Скаже ще раз “матуся”,— подумав Оро,— і мені начхати, чари або не чари...»

Усе, що Оро міг протиставити магічним чарам,— це насупитися і приготуватися перенести за це судоми в шлунку, але цього разу все обійшлося, оскільки Опал уже повернулася до замка, освітлюючи його магічною короною, що мерехтіла над її плечима.

Останнім захисним механізмом у чарівному замку Брюна Фаддея був сам чаклун. Брюн заточив свою власну душу в камені точно так само, як перед цим заховав у землі берсерків.

Коли Опал провела пальцями по поверхні каменя, на ньому проявилось обличчя друїда, грубо вирізане, але явно ельфійське.

— Хто збудив мене від сну? — запитав він деренчливим старечим голосом.— Хто покликав мене назад із безодні вічності?

«Ось тобі й маєш,— подумала Опал.— Хто покликав мене з безодні вічності. І ось із цим шматком стародавнього гною мені доведеться мати справу, щоб стерти з лиця землі людство?»

— Це я, Опал Кобой,— промовила вона урочистим голосом, підігруючи йому.— З клану Кобой. Велика цариця ельфів.

— Вітаю тебе, Опал Кобой,— вимовив Брюн.— Як приємно бачити

лик іншого ельфа. Це означає, що ми ще не зникли.

— Поки що ні, великий чарівнику, але в той час як ми розмовляємо з тобою, до Врат наближаються люди. Небесне місто у небезпеці. Ми повинні відімкнути другий замок.

Камінь затвердів, як жорно, коли Брюн спохмурнів.

— Другий замок? О, це доленосне побажання. Чи ти винесеш тягар провини за цю дію?

Опал зобразила на своєму обличчі каяття. Вона давно опанувала цей вираз, звертаючись із проханнями про дострокове звільнення з в'язниці.

— Я винесу цей тягар заради свого народу.

— Ти справді відважна, королево Опал. Піксі завжди були шляхетні, незважаючи на свій малий зріст.

Опал вирішила пропустити ремарку про свій малий зріст повз вуха. По-перше, її компенсували слова «королева Опал», а по-друге, вона марно витрачала час. Менше ніж за годину зійде сонце, а повний місяць сховається, і тоді шансів зберегти ще на цілий день цю маленьку армію — навіть якщо люди будуть ганятися за власним хвостом — практично не залишиться.

— Дякую тобі, могутній Брюне. Тепер настав час почути твою відповідь.

Чаклун насупився ще сильніше.

— Я повинен обдумати свою відповідь. Мої берсерки на твоєму боці?

Це питання було легко передбачуваним.

— Так. Капітан Оро — моя права рука. І він повністю згоден зі мною.

— Я повинен порадитися з ним, — сказало обличчя.

Характер Брюна починав виводити Опал із себе. Секунду назад цей старезний фокусник називав її королевою, а тепер, бач, хоче проконсультуватися у її слуги.

— Великий Брюне, я не думаю, що є необхідність радитися з твоїми воїнами. Часу обмаль.

— Я повинен порадитися з ним! — гримнув Брюн, і глибокі зморшки на його обличчі раптом налилися сяючою магичною силою, що потрясла Опал до самого серця.

«Немає проблем, — подумала вона. — Оро підвладний мені. Моє

бажання — це його бажання».

Оро виступив уперед.

— Брюне, товаришу,— промовив він.— Я думав, ти давно пішов у наступне життя.

Кам'яне обличчя посміхнулося, і здалося, що в ньому блиснув сонячний промінь.

— Незабаром, Оре Шейдове. Твоє старе обличчя мені подобалося більше, ніж це, молоде, але я бачу під ним твою душу.

— Душу, яка жадає звільнення, Брюне. Нас усіх закликає до себе світло. Деякі з моїх воїнів уже втратили розум, інші близькі до цього. Ми не знали, що це таке стільки часу пролежати під землею.

— Час звільнення близько, мій старий друже. Наша робота майже завершена. Скажи мені, загроза все ще висить над нашим народом?

— Так. Королева Опал говорить правду.

— Однак ти зв'язаний магічними чарами, як я подивлюся,— примружився Брюн.

— Так, Брюне. Я раб королеви.

Кам'яні очі Брюна блиснули.

— Я звільняю тебе від цих чар, можеш говорити вільно.

«Кепські справи»,— подумала Опал.

Плечі Оро різко опустилися, а на його обличчі зараз, здавалося, закарбувалися всі прожиті воїном роки.

— Люди тепер володіють зброєю,— сказав Оро, і було дивно дивитися, як вилітають його слова з рота, повного молочних зубів.— Вони здаються мені дивовижними. У пам'яті цього хлопчика я бачив, що вони вбивають не нас, а один одного, мільйонами. Вони гублять Землю і вже знищили тисячі видів тварин.

Кам'яне обличчя стало тривожним.

— Так вони не змінилися?

— Вони стали більш майстерними, ніж ми пам'ятаємо, і це все.

— Чи повинен я відімкнути другий замок?

— На це питання я не можу тобі відповісти,— потер свої очі Оро.
— Королева Опал дійсно поки що стримує їхні зусилля, але вони збільшують тиск на нас. Врата вже двічі піддавалися нападу, і серед атакуючих були двоє наших — ельфійка і гном, і обидва вони вправні суперники.

Кам'яне обличчя зітхнуло, і в нього з рота полився білий світ.

— Зрадники завжди знайдуться.

— Ми не спроможні більше триматися,— зауважив Оро.— Деякі з моїх воїнів уже покликані до Дану. Світ охоплений хаосом, і якщо люди завтра підуть атакою на Врата, їх уже нікому буде охороняти. Зі своєю новою зброєю люди, можливо, знайдуть спосіб відімкнути другий замок.

Опал мовчки раділа, і якби вона не вважала, що королеві не пристало аплодувати, то, напевно, заплескала у свої крихітні долоньки.

Оро переконував цього замшілого ідіота навіть краще, ніж зробила б це вона сама.

— Наш народ чахне і вмирає без сонячного світла,— кисло додала вона.— Незабаром ми зовсім зникнемо. Страждання — ось наша повсякденна доля. Ми маємо піднятися.

Оро не міг не погодитися з цим.

— Так. Ми маємо піднятися.

Брюн надовго задумався, і в міру того, як він роздумував, його кам'яні риси стиралися.

— Добре,— промовив він нарешті.— Я відімкну замок, але остаточний вибір за тобою, королево Опал. Раз кінець близький, ти маєш зробити вибір. Твоя душа візьме на себе тягар наслідків, як уже робить це моя душа.

— Так, так, так! — подумала Опал, ледь приховуючи своє нетерпіння.

— Я готова нести цю відповідальність,— похмуро сказала вона. Опал не бачила, як за її спиною Оро закотив очі, відчуваючи серцем, що Опал діє не в інтересах їхнього народу. Але її мотивація не мала значення, оскільки кінцевий результат — знищення людства — від цього не змінювався.

Обличчя Брюна несподівано занурилося в озерце вируючої магми, яка вихлюпнулася на камінь, відкриваючи дві вибиті на камені долоні. Перша — ключ Опал, і друга, нова, що світиться криваво-червоним світлом.

— Вибирай за покликом серця,— пролунав голос Брюна з глибини каменю.— Розсудливість закриє Врата повністю, звільнить душі і назавжди зруйнує цей шлях.

Нерозсудливість пробудить сили Дану і зітре людство з лица нашої Землі. І ельфи знову ходитимуть по Землі.

«Відбиток В,— радісно подумала Опал.— Я завжди знаходила нерозсудливість дивовижним мотиватором».

Тепер, коли настав момент істини, Опал не поспішала, упиваючись ним.

— Тепер я просто не можу програти,— сказала вона Оро.— Матусю, натисни велику кнопку.

Оро сам натиснув би будь-яку кнопку, аби змусити Опал перестати називати себе матусею, але, на жаль, активувати другий замок міг тільки ельф, який відчинив Брата.

Опал поворошила пальцями.

— Уже час. Матуся готова.

І тут із краю кратера долинув крик:

— Людина сама здається в полон. І він приніс ельфа.

— Підведіть їх до мене,— наказала вона.— Я хочу, щоб вони бачили те, що відбувається.

Артеміс Фаул волочив по землі фігуру в каптурі. Черевики цієї фігури раз у раз потрапляли в ямки і підскакували. Коли вони підійшли до кратера, вибитого під час прибуття Опал, один із піратів штовхнув ліктем Артеміса, і той покотився вниз по схилу, при кожному перевероті вдаряючись обличчям у бруд.

Друга фігура ковзала поруч. На дно кратера, до Брат берсерків, обидва вони скотилися водночас. Жалюгідна, вимазана брудом, побита пара. Друга фігура лежала горілиць. Це була Холлі Шорт. Усе свідчило про те, що сюди вона потрапила несамохіть.

— Тільки подумати,— сказала Опал, хіхікнувши в кулачок.— Бідні дітки. Як зворушливо.

Опал була горда собою, тому що, як їй здавалося, зуміла зберегти крапельку співчуття до інших.

«Мабуть, мені дійсно шкода їх,— подумала вона.— Дуже шляхетно з мого боку».

Але потім Опал згадала, що саме Артеміс Фаул і Холлі Шорт були головними винуватцями того, що вона довгі роки провела в суворому ув'язненні, і що саме вони змусили її придумати ризикований план свого звільнення, і її «благородне співчуття» випарувалося, як вранішня роса.

— Допоможи їм піднятися,— наказав Оро Джульєтті, що сиділа поруч з ним навпочіпки, поїдаючи закривавлену кролячу тушку.

— Ні! — істерично закричала Опал,— Обшукайте гидкого хлопчиська, щоб перевірити, чи немає при ньому зброї, а потім нехай він повзе до моїх ніг. Нехай молить за людство. Я хочу бачити кров у нього на колінах і сльози відчаю на його обличчі.

Душі чарівного народу відчували, що кінець близький і що скоро вони нарешті звільняться від своїх обов'язків і отримають у нагороду спокій, і тому зібралися у своїх крадених тілах-носіях біля підніжжя Врат, замкнувши собою магічне коло.

Вони спостерігали за тим, як Артемід, болісно згинаючи спину, тягне Холлі вгору по щаблях.

«Я бажаю бачити його обличчя,— подумала Опал.— Хочу бачити, чого це йому варто».

Обм'якле тіло Холлі ударялося по сходах, одна її нога звісилась за край вежі. Холлі виглядала маленькою і крихкою, дихання її було нерівним. Опал дозволила собі помріяти про те, що повинен був зробити Фаул, щоб довести ельфа до такого стану.

«Я нацькувала їх один на одного,— подумала вона.— Повна перемога. Даремно старалися, дурники».

Артемід підійнявся на вершину вежі й опустив Холлі, немов мішок з кістками. Це заділо Опал, і її зазвичай безпристрасне обличчя спотворила ненависть.

— Ось і ми, ваша величносте,— сказав Артемід, зі злістю виплюнувши титул.— Я здався сам, як було наказано, і примусив Холлі зробити те ж саме.

— І я рада бачити тебе, Артемісе. Дуже рада. Це вельми спрощує всю справу.

Артемід сперся ліктями на коліна, відновлюючи дихання. З його носа скрапувала кров.

— Холлі сказала, що ти ніколи не тримаєш слово, але я намагався переконати її в тому, що в нас як мінімум є хоч якийсь шанс, але немає вибору. Вона не погодилася зі мною, і мені довелося приспати свою кращу подругу.— Артемід установив зоровий контакт із піксі, глянувши їй прямо в очі.— У нас є шанс, Опал?

Опал дзвінко розсміялася у відповідь.

— Шанс? О боги, звичайно, немає. І ніколи не було у вас жодного шансу. Ти мені подобаєшся, Артемісе. Ти такий кумедний.

Опал поворушила пальцями, і на їх кінчиках затанцювали іскри.

Обличчя Артеміса зблідло, його руки тремтіли від напруги і злости.

— І тобі байдуже до життя, яке ти відбираєш?

— Я не хочу вбити когось конкретно. Або люди, або ельфи мають піти, а я, таким чином, очолю тих, хто залишився. Можу сказати, що там, під землею, у мене потужна підтримка. Існує закритий сайт, і ти здивувався б, дізнавшись імена тих, хто на ньому зареєстрований.

Решта берсерків дивилися в небо, злегка погойдуючись і бурмочучи молитви богині Дану. Двоє піратів несподівано звалилися на землю і перетворилися на купу кісток.

— Мої дітки ледве стоять на ногах,— вимовила Опал.— Матусі час відіслати їх на небо. Белліко, посунь цього гидкого геніального хлопчиська трохи назад. Малоймовірно, що Артеміс Фаул здатний почати психічну атаку, але у нього в запасі може виявитися який-небудь трюк, здатний перешкодити здійсненню моїх прекрасних планів.

Джульетта жбурнула Артеміса спиною в бруд. Обличчя її не виражало жодних емоцій, вона просто не була здатна діяти інакше.

— Мені вбити гидкого хлопчиська? — безпристрасно запитала вона.

— Що ти, ні,— відповіла Опал.— Я хочу, щоб він бачив. І сама хочу бачити його безмежний розпач.

Артеміс перекотився на коліна.

— Люди не загрожують тобі, Опал. Більшість із них навіть не підозрюють про існування ельфів.

— Поки що. Порти наших шаттлів відкриті та позбавлені захисного поля. Я розкрила наше існування Людям Бруду, і тепер у мене немає іншого вибору, як тільки знищити всіх людей. Це проста логіка.

Джульетта поставила ногу на спину Артеміса і притиснула його до землі.

— Він небезпечний, моя королево. А якщо прокинеться ельфійка-зрадниця, вона теж може заподіяти тобі шкоду.

Опал указала на теракотових китайців.

— Сторожіть ельфійку, а цим ходячим статуям накажи гримати хлопчиська. Матусі хочеться трохи пограти на публіку. Це банально, я знаю, але, врешті-решт, невже я не маю права набратися перед глядачами царственного вигляду і почуватися в безпеці?

Джульетта схопила Холлі за комір і без зусиль підняла вгору. Два китайці затиснули Артеміса з обох боків, міцно утримуючи його своїми

кам'яними долонями — у них рухалися тільки руки і ноги.

«Він безпорадний»,— задоволено подумала Опал.

— Підведіть їх ближче,— наказала вона.— Я хочу, щоб вони бачили, як я очищую Землю від людей.

Артеміс безпорадно борсався, а голова Холлі безвольно метлялася всередині каптура, і це трохи дратувало Опал, якій хотілося, щоб ельфійка прозріла і перелякалася.

Опал зійшла на поміст і пробіглася пальцями по каменю, як піаніст по клавішах. Заговоривши, вона почала працювати над Братами берсерків, занурюючи долоні в камінь, який розплавлявся там, де вона до нього торкалася.

— Колись люди володіли магією,— говорила вона. Можливо, варто було заклеїти Артемісу його прекрасний ротик на випадок, якщо він засмітив свої мізки цією нісенітницею. Втім, судячи з безглузлого погляду гидкого хлопчиська, цю нісенітницю, якщо вона і була, з нього вибило.

— Так, дійсно так,— продовжила Опал.— Люди колись володіли магією майже так само добре, як демони. Ось чому Брюн Фадей навів так багато чар на свій замок. Він уважав, що якщо люди стануть достатньо могутніми, щоб розчаклувати замок, то в нього, Брюна, не буде іншого вибору, окрім як тільки випустити ва свободу сили Дану. В ім'я і на благо свого народу. Опал ніжно посміхнулася Братам берсерків.

— Зараз усе просто, як дитяча іграшка,— сказала вона.— Два зображення на кам'яній дошці. Але для цього мені довелося потрудитися. Фоулі ніколи не впорався б з таким завданням, можете мені повірити. Цей безглуздий кентавр і уявити не міг би, чого коштувало вирішити цю головоломку — зачаровані руни в декількох вимірах, квантова фізика, магичні обчислення. Я сумніваюся, щоб у всьому світі знайшовся хтось, кому вдалося б повернути до життя цього старого дурня Брюна. Я все це проробила подумки, без моніторів і навіть клаптика паперу. Деякі знання я отримувала від свого молодшого «я». Ви знаєте, я не втратила свою пам'ять, коли вона померла, а я думала, що і сама теж помру. Дивно, чи не так?

Артеміс не відповів. Він занурився в похмуре мовчання.

— Ось як це працює,— жваво промовила Опал, немов пояснювала арифметичну задачу в молодшій групі дитсадку. — Якщо я виберу

перший символ, то закрию Врата повністю, і всі ельфійські душі, що містяться всередині магічного кола, знайдуть свободу, ясна річ, мене саму це не стосується, оскільки я захищена чорною магією.

Але якщо я виберу ось цей знак у вигляді жакливної багряної руки, сила Дану вийде на волю, але знищить тільки людей. Шкода, що звідси мало що можна побачити, але, принаймні, я спостерігатиму, як вмираєте ви, і зможу уявити, як це відбувається з іншими.

Артеміс вивільнив одну руку з кам'яної хватки китаїця, розірвавши при цьому рукав і здерши шкіру. І, перш ніж хто-небудь устиг отямитися, поклав свою руку до першого замка Врат.

Зрозуміло, нічого не сталося, лише Опал вибухнула реготом.

— Ти не зрозумів, дурний хлопчисько. Обирати можу тільки я. Не ти, не твій жалюгідний кентавр Фоулі і не твоя маленька подружка. Тільки Опал Кобой. Ось у чому сіль. Тільки я можу відімкнути замок, керуючий Братами. Він закодований на мою особисту ДНК.— Маленьке личко Опал почервоніло від відчуття власної значущості, а її загострене підборіддя дрібно затремтіло.— Я — месія. І я пуцу кров, щоб мій народ міг поклонитися мені. Я накажу побудувати храм навколо цих безглуздох Врат, які ведуть у нікуди, і назву його моїм ім'ям. Сюди стануть привозити школярів і розповідати їм про мене.

Артеміс відчував, що вся його сутність повсталала.

— Я можу замкнути Врата,— заявив він. — Справа декількох хвилин.

Опал оторопіла.

— Ти можеш... Ти можеш замкнути Врата? Ти що, не слухав мене? Думаєш, це так просто? Ніхто не може їх замкнути, крім мене.

Артеміс залишив її слова без уваги.

— Я можу все вирахувати. За годину, може, навіть за десять хвилин. Ельфійка Холлі, вона з вашого народу. Я можу використовувати її руку і свої мізки. Я знаю, що зможу. Що тут складного, якщо навіть ти з цим упоралася? Адже тобі далеко навіть до Фоулі.

— Фоулі! — зойкнула Опал. — Фоулі — блазень. Возиться зі своїми примочками, коли цілі виміри залишаються недослідженими.

— Пробач, Холлі,— офіційним тоном сказав Артеміс.— Ти попереджала мене, але я не прислухався. Ти була нашим єдиним шансом, а я обдурив тебе.

Опал була розлючена. Вона кинулася повз китайців до Джульєтти, яка тримала Холлі — голова ельфійки раніше безвольно звисала.

— Ти думаєш, ця жалюгідна тварюка зможе коли-небудь зробити те, що вдалося мені?

— Це капітан Холлі Шорт з Підземної поліції, — промовив Артеміс.— Стався до неї хоча б із деякою повагою. Раніше вона вже перемагала тебе.

— Зараз — це не раніше,— багатозначно заявила Опал.— Зараз — це зараз. Останній день людства.— Вона схопила Холлі за руку і грюкнула нею по відбитку долоні на Братах берсерків.— Ну, бачиш? Брата не зачиняються. Холлі Шорт не спроможна зробити це! — торжествуюче розсміялася Опал.— Ах, бідолахо Холлі! Як тобі не пощастило! Якби твоя рука могла активувати замок, твої муки вже закінчилися б.

— Ми можемо зробити це,— промимрив Артеміс, але очі його були заплющені, а сам він, здавалося, утратив віру в себе.

Його вільна рука вибивала по каменю якийсь невизначений ритм. Його геніальний розум, очевидно, впав у ступор.

— Сміхотворно,— сказала Опал, намагаючись заспокоїтися. — Я втомилася від твоїх балачок. Ти дістав мене, Артемісе, і я буду тільки рада, коли ти нарешті помреш.

Поки Опал знущалася над Холлі, сталися дві речі. Перша викликала у Опал цілий ряд думок:

«Рука Холлі здається дуже маленькою».

Опал пригадала, що так і не розглянула ельфійку зблизька від того моменту, коли та з'явилася на краю кратера. Або вона лежала обличчям, або Артеміс закривав її своїм тілом.

«Але я бачила її обличчя. Це точно вона».

Другою подією було те, що маленька рука, про яку щойно роздумувала Опал, раніше лежала на Братах берсерків. І не просто лежала, а почала судомно підбиратися до відбитка на камені, намацуючи дорогу кінчиками пальців.

Опал відкинула каптур із голови Холлі, щоб краще розглянути її обличчя, і те злегка тріснуло від першого дотику.

«Маска. Дитяча проекційна маска. Як та, що використовував Піп...»

— Ні! — закричала Опал.— Я не дозволю!

Вона вхопила Холлі за підборіддя і зірвала маску. Під маскою,

зрозуміло, була Холлі.

Опал побачила під маскою обличчя власного клону і відскочила, немов отримала сильний удар.

— Це я! — видихнула Опал, а потім істерично зареготала.— І тільки я можу відчинити Брата.

Двох секунд, поки Опал залишалася в шоці, вистачило для того, щоб долоня Непаль точнісінько збіглася з відбитком на камені. Відбиток став зеленим і м'яко засвітився. Від каменю раптом війнуло літом, і почулася пташина трель.

Артемів посміхнувся, показавши свої рівні зуби.

— Уявляю, як я тебе зараз дістав.

Опал послала в торс клону лютий промінь темної енергії, що вирвав клон із рук Джульєтти і відкинув від Врат, однак від цього неземне світло не тільки не згасло, але стало розпалюватися все яскравіше. Смарагдово-зелені промені піднялися вгору, звиваючись у тугу спіраль, а потім розсипалися віялом і накрили магичне коло сяючою півсферою. Берсерки зітхнули і підставили свої обличчя цьому золотисто-зеленому сяйву.

— От і все, Опал,— сказав Артемів.— Твій план провалився. З тобою покінчено.

У світлі були люди, усміхнені та привабливі. Виникали сценки давно минулих днів. На цій самій галявині ельфи обробляли землю.

Опал не бажала так просто здаватися і продовжувала опір.

— Ні,— промовила вона.— Я все ще володію силою. Нехай я втратила цих безглузвих берсерків, але мене захистить моя чорна магія. Надури когось іншого, а мене ти наступного разу вже не зупиниш.

Опал сильно вдарила Оро, щоб відвернути його від світла.

— Переконайся в тому, що клон мертвий,— наказала вона.— Магія не впливає на бездушні предмети. Якщо буде потрібно, прикінчіть її!

— Але вона — одна з нас,— насупився Оро.

— Мене це не турбує.

— Але все закінчено, ваша величносте. Ми йдемо.

— Роби що тобі наказано, рабе! Це буде твій останній учинок перед смертю. Я покінчу з вами.

— Вона не винна. Безпомічна піксі.

— Чи не винна? — скипіла Опал.— Яка мені справа до цього? Я вбила тисячі ні в чому не винних ельфів і вб'ю в десять разів більше,

якщо буде потрібно. Роби що тобі говорять.

Оро витягнув кинджал, який здавався в його ручці великим, як меч.

— Ні, Опале. Брюн звільнив мене від твоїх чар. Ти не вб'єш більше жодного ельфа.

І вміло, як і личить бувалому солдатові, він з першого удару встромив кинджал точно в серце Опал. Крихітна піксі звалилася, все ще продовжуючи щось бурмотіти. Вона розмовляла доти, доки не помер її мозок, посилаючи прокльони і відмовляючись повірити в те, що їй прийшов кінець. Вона померла, дивлячись в обличчя Артеміса ненависним поглядом, що зупинився назавжди.

Артеміс хотів би відповісти їй таким же ненависним поглядом, але не міг, йому було просто шкода, що піксі марно прожила своє життя. Схожа на скарлючену темну тінь душа Опал вилетіла в цей момент з її тіла, злодійкувато покружляла біля нього, а потім розтанула в магічному світлі.

— Стільки витраченого часу. Стільки боротьби. І ніхто не переміг. Трагічно.

Світло розгорялося все яскравіше, оскільки саме собою відколювалося від ореолу і розплавлялося, а потім знову застигало біля берсерків, які стояли всередині кола. Деякі душі відлітали легко, скидаючи тіло, немов старе пальто. Інші вибиралися назовні натужно, ривками. Оро упустив свій кинджал, який тепер викликав у нього огиду, а потім звільнив тіло Беккета і зник у зеленому спалаху полум'я.

Можливо, він устиг прошепотіти: «Нарешті», хоча Артеміс і не був упевнений у цьому. Поруч із ним валялися теракотові китайці, розвалені на шматки після того, як їх покинули душі берсерків. Артеміс опустився на землю і опинився віч-на-віч із Непаль.

Вона лежала з радісно сяючими очима і легкою посмішкою на обличчі. На мить Непаль зупинила погляд на Артемісові, але тут же світло в її очах померкло, і вона померла. Кінець її виявився тихим і мирним, але не було видно, що від її тіла відокремилася душа.

«Наче тебе ніколи й не було,— із сумом подумав Артеміс, а потім повернувся думками до власної безпеки.— З магічного поля потрібно бігти, і як можна швидше».

Ризиковану гру він любив, але цього разу ризик був занадто великий. Артеміс стільки разів ризикував за останні роки, що знав: іноді шанси на успіх можуть виявитися близькими до нуля.

Звичайно, будучи людиною, Артеміс міг просто пройти крізь стінку магічної півсфери і вціліти.

— Для цього не потрібно бути генієм, достатньо одного гарного стрибка.

Він підвівся на ноги і побіг до краю вежі Врат. Висота вежі становила близько трьох метрів. Зістрибнути складно, але можна.

«Шкода, що в мене зараз немає пари крил колібрі, які придумав Фоулі»,— подумав він.

Крізь зелений серпанок Артеміс побачив Холлі і Батлера, що піднімалися схилом пагорба, майже бігли до кратера.

«Не поспішайте, друзі мої,— подумав він.— Я йду».

І він стрибнув. Артеміс був задоволений тим, що це бачив Батлер, — стрибок вийшов непоганий. Під час стрибка Артемісу навіть здалося, що він не падає, а летить, плавно летить вниз.

На спуску Холлі примудрилася трохи випередити Батлера, і по її губах Артеміс прочитав, що вона вигукує його ім'я.

Його руки торкнулися стінки чарівного пузиря, і він проскочив усередину, після чого Артеміс відчув величезне полегшення.

— Спрацювало. Тепер усе стане іншим. Новий світ, у якому люди і ельфи живуть разом. А я можу бути посланцем цього світу.

Потім заклинання акуратно підхопило його, як жука в банку, і Артеміс ковзнув униз, усередину магічної корони, так, наче вона була зроблена зі скла.

Холлі мчала вниз по схилу, наближаючись до магічного світла.

— Стій! — крикнув Артеміс, і його голос прозвучав з деяким запізненням, відстаючи від руху губ.— Закляття вб'є тебе.

Холлі не припинила біг, і Артеміс бачив, що вона готова зробити спробу врятувати його.

«Вона не розуміє»,— подумав він і крикнув:

— Батлере! Зупини її!

Охоронець викинув уперед свої масивні руки й міцно обхопив Холлі ззаду. Вона застосувала всі відомі їй способи звільнення від захвату, але проти хватки Батлера жоден прийом не міг допомогти.

— Батлере, будь ласка. Це не чесно. На його місці мала опинитися я.

— Стривай,— відповів Батлер.— Просто постривай, Холлі. У Артеміса є план.

Він, примружившись, подивився крізь стінку зеленої бані і крикнув:

— Який твій план, Артемісе?

У відповідь Артеміс тільки посміхнувся.

Холлі припинила борсатися.

— Магія не діє на людей, Артемісе. Чому ти досі не звільнився?

Артеміс відчув, як чарівна сила сканує його, вишукуючи щось — і знайшла це щось в його очниці.

— У мене ельфове око — одне з твоїх, пам'ятаєш? — сказав Артеміс, показуючи на кару райдужну оболонку.— Я думав, мої людські гени зможуть пересилити, але це глибока магія. Колосальна сила.

— Я добуду дефібрилятор,— вимовив Батлер.— Можливо, розряд допоможе.

— Ні,— відповів Артеміс.— Буде надто пізно.

Очі Холлі перетворилися на щілинки, і її обличчя побіліло. Вона відчувала себе розбитою і втомленою.

— Ти ж знав, Артемісе. Чому? Чому ти пішов на це?

На її запитання Артеміс не відповів. Холлі досить добре знала його, щоб пізніше розібратися в його мотивах. У нього в запасі залишалося кілька секунд, тож існували набагато важливіші речі, про які потрібно було встигнути сказати.

— Батлере, ти не підвів мене, це я обдурив тебе. Зрештою, я геніальний тактик, а ти лежав без свідомості. Я хочу, щоб ти запам'ятав це, просто на випадок, якщо...

— На який випадок? — прокричав Батлер крізь в'язке світло.

На це запитання Артеміс теж не став відповідати. Рано чи пізно Батлер усе зрозуміє сам.

— Ти запам'ятала все, що я тобі сказав? — запитав Артеміс, торкаючись до свого лоба.

— Я запам'ятала,— відповіла Холлі,— але...

Для нових питань часу вже не залишалося. Зелений туман почав утягуватися всередину Брат берсерків, немов його туди засмоктував невидимий пілосос.

Ще мить Артеміс залишався стояти цілим і неушкодженим, і Батлер відпустив Холлі й кинувся вперед. Потім ельфійське око Артеміса запалало зеленим вогнем, і до того моменту, коли Батлер

підхопив на руки падаюче тіло Артеміса Фаула, воно вже було мертвим.

Холлі опустилася на коліна і побачила поряд із замком перекручене тіло Опал Кобой. Залишки чорної магічної сили вже встигли в декількох місцях поглинути її плоть, оголивши блискучий, як слонова кістка, череп.

І хоча Холлі спостерігала цю картину лише мить, погляд зупинених, широко розплющених очей піксі переслідуватиме її в нічних кошмарах до самого кінця життя.

ГЛАВА 19: ТРОЯНДИ

Шість місяців потому

СВІТ виявився життєстійким і поступово відновлював себе. Після того як спала перша хвиля руйнувань, бурхливим цвітом розквітнув авантюризм, іншими словами, з'явилося безліч людей, які намагалися отримати вигоду з того, що трапалося.

Людей, на яких перш за все дивилися з насмішкою як на робінзонову Нову еру, тепер називали рятівниками людства за те, що вони зберегли традиційні способи полювання та обробіток землі — тільки за допомогою такого підсобного господарства зараз і можна було прогледувати сім'ю у важкі зимові місяці. Народні цілителі, проповідники, знахарі товклися біля похідних багать, енергійно розмахуючи кулаками, і число їхніх послідовників стрімко зростало.

Сталося мільйон інших подій, що радикально змінили спосіб життя людей на Землі, проте головними можна вважати дві з них. По-перше, після великої технологічної катастрофи люди відкрили, що все,

виявляється, можна відремонтувати і відновити, а по-друге, людство дізналося про існування ельфів.

Після кількох місяців паніки фанатик соціальних мереж у Сіднеї відродив Інтернет, відкривши, що, хоча більшість частин у його антені вибухнули, він усе ще пам'ятає, як зібрати її. Поступово зусиллями любителів були відновлені мережі мобільного зв'язку, а підлітки захопили в свої руки телевізійні станції. Знову неймовірно популярним стало радіо, і в ефірі знову зазвучали оксамитові голоси співаків сімдесятих, які повернулися з небуття завдяки уцілілим раритетним CD і програвачам. Новим золотом стала вода, а нафта опустилася у списку джерел живлення на третє місце, поступившись першим двом — сонячній енергії та вітру.

По всій земній кулі помічалися сотні випадків появи дивних істот,

які могли бути ельфами або прибульцями. Тільки-но на цьому місці нічого не було, і раптом лунав тріск або удар, і з'являлася спостережна башточка з маленькими чоловічками всередині, яка потім зникала — і так відбувалося по всій Землі. З неба стали падати безпілотні літаючі тарілочки, а в прибережних водах сотень великих міст на поверхню виринали некеровані підводні човни.

Занепокоєння викликало те, що вся ця техніка ельфів була саморуйнівною, і взяті під охорону апарати протягом найближчих тижнів нез'ясованим чином зникали. Люди знали тепер, що вони не самі на планеті, але не знали, де шукати цих дивних істот.

А враховуючи те, що люди й досі не змогли обстежити навіть океанське дно, вивчення земної кори могло розпочатися, мабуть, лише через кілька сотень років.

Отже, історій про ельфів і прибульців з'являлося безліч, але ці історії, як і єдине збережене відео, були не більш переконливими, ніж суботнє телешоу для малюків.

З іншого боку, все більше ставало і людей, що свято вірили в те, що їм довелося побачити, але психіатри відносили ці «ельфійські видіння» до масових посттравматичних галюцинацій і відвели їм місце в одному ряду з динозаврами, супергероями і монстрами на зразок Нессі.

Маєток Фаулів

Ірландія знову стала справжнім островом. Відроджені сільські громади зайнялися виробництвом продуктів харчування, і в них навіть стали з'являтися надлишки, які заморожувалися і вивозилися суднами на інші континенти. Багаті землевласники добровільно віддавали свої необроблені землі в користування розлюченим голодним людям з гострими лопатами.

Батьки Артеміса зуміли дістатися додому з Лондона, де їх застала катастрофа, а незабаром після похорону Артеміса маєток Фаулів перетворився па майже п'ять сотень невеликих земельних ділянок, на яких люди могли вирощувати фрукти та овочі.

Сама церемонія похорону Артеміса була простою і закритою, на ній були присутні тільки члени сімей Фаулів і Батлерів. Тіло Артеміса поховали на високому лузі, де він провів стільки часу, пораючись над

своїми сонячними глайдерами. Батлера на похороні не було, оскільки охоронець уперто не бажав вірити в смерть Артеміса, яка сталася у нього на очах.

— Артеміс не помер,— переконував він себе раз за разом.— Гру ще не закінчено.

І ніхто не міг його переконати у протилежному, скільки б разів Джульєтта або Анджеліна Фаул не приходили до нього у спортивний зал, щоб поговорити про це.

Можливо, саме тому охоронець анітрохи не здивувався, коли одного разу побачив Холлі Шорт.

— Давно час,— сказав він, хапаючи з вішалки свій бронезилет і вибігаючи з кімнати.— Артеміс залишив тобі інструкції, а твоїм хлопцям знадобилося цілих півроку, щоб розібратися в них.

Холлі поспішила слідом.

— Інструкції Артеміса було не так-то просто виконати. І вони виявилися абсолютно незаконними.

У дворі, в помаранчевому сьйві ранкового неба були врізані відчинені двері, і в них стояв Фоулі. Він помітно нервував.

— Що, вважаєш менш підозрілим? — запитав Батлер.— Приземлився у тебе біля будинку НЛО або взялися казна-звідки двері зі стоячим у них кентавром?

Фоулі, цокаючи копитами, зійшов з дверей по трапу, тягнучи за собою візок на повітряній подушці. Двері шаттла зачинилися і стали невидимими.

— Ми можемо перейти до справи? — поцікавився Фоулі.— Все, що ми збираємося зробити, протизаконно і, можливо, аморально. Кабалліна думає, що я в Атлантиді. А я, вибачте, ненавиджу брехати своїй дружині. І якщо ми затримаємося тут ще на десять секунд, я можу змінити своє рішення.

Холлі перехопила пульт управління візком.

— Не зміниш,— сказала вона.— Ми занадто далеко зайшли, щоб повернутися додому ні з чим.

— Гарзд,— відповів Фоулі. — Це я просто так сказав.

Погляд Холлі був рішучим і не допускав заперечень. Цей вираз практично не сходив з її обличчя протягом останніх півроку, з того часу, як вона повернулася додому після надзвичайної події біля Врат берсерків. Тоді вона насамперед вирушила в поліцейське управління на

пошуки Фоулі.

— У мене послання для тебе від Артеміса,— вимовила вона, як тільки їй удалося вирватися з міцних обіймів Фоулі.

— Правда? І що ж він сказав?

— Він сказав щось про хризаліди. Що ти можеш підключити їх.

Ці слова потрясли кентавра. Він підбіг до дверей і швидко їх замкнув. Фоулі помітно нервував, і Холлі зрозуміла, що слова Артеміса означають для кентавра щось дуже важливе.

— Що за хризаліди, Фоулі? І чому вони так цікавлять Артеміса?

Фоулі взяв Холлі за плечі і сказав, саджаючи її в лабораторне крісло:

— Цікавили. Наш друг мертвий, Холлі. Може, залишимо його в спокої?

Холлі відштовхнула Фоулі і схопилася на ноги.

— Залишити його в спокої? Артеміс не дозволив мені відправитися в пекло. Він не дозволив Батлеру відправитися в Лондон. Він не дав загинути всьому Небесному місту під час заколоту гоблінів. Вистачить? А тепер розповідай, що таке хризаліди.

Коли Фоулі розповів, Холлі стала загалом зрозуміла ідея Артеміса, але все ж таки інформації поки було недостатньо.

— Було щось іще? — запитав кентавр.— Артеміс сказав чи зробив ще що-небудь?

— Ні,— сумно похитала головою Холлі.— У нього був трохи сентиментальний вигляд, що є незвичним для нього, але це можна зрозуміти. І ще він просив, щоб я поцілувала тебе.

Вона стала навшпиньки і поцілувала кентавра в лоб.

— Ось саме так поцілувала.

Фоулі був приголомшений і пригнічений, але закашлявся, постаравшись приховати свої почуття.

— Він сказав «Поцілуй Фоулі». Чи не так?

— Ні,— відповіла Холлі, подумавши.— Він поцілував Мене і сказав: «Передай це йому від мене».

Кентавр посміхнувся, потім пирхнув, закрутив Холлі по лабораторії.

— Нам потрібно вивчити твій лоб під електронним мікроскопом,— сказав він.

Поки вони йшли до Врат берсерків, Холлі пояснила Батлеру їхню

інтерпретацію плану Артеміса. Фоулі поскакав уперед, бурмочучи під ніс якісь обчислення і стежачи за тим, щоб не потрапити на очі випадковим людям, яким тим ранком заманулося піднятися в таку рань.

— Хризаліди — це те, що Опал використовувала для вирощування свого клона. Вона повернулася до Фоулі, який повинен був знищити її.

— І, зрозуміло, не знищив,— здогадався Батлер.

— Ні. Артеміс Дізнався про це, риючись в архівних записах.

— Значить, Артеміс хоче, щоб Фоулі виростив клона? Але навіть такому простому солдату, як я, відомо, що для цього потрібно ДНК.

Холлі постукала себе по лобі.

— Тому він і поцілував мене. У слині Артеміса залишилося достатньо ДНК, щоб Фоулі зміг виростити з її допомогою цілу армію клонів, і всі вони пройшли будь-яку перевірку в аеропорту.

— Геній, до останньої миті,— зітхнув Батлер, а потім насупився.— Але ж клони — дуже кволі створіння. Пам'ятаєш Непаль? Вона весь час на ладан дихала.

Фоулі зупинився на краю кратера і приступив до улюбленого заняття — всім усе пояснювати.

— Так, клони кволі, тому що в них немає душі. І ось тут до діла береться магія. Коли був замкнений перший замок на Братах берсерків, душі всіх ельфів, які перебували всередині магічного кола, звільнилися від своїх тіл, але Артеміс був переважно людиною, а не ельфом, і тому більша частина його сутності залишилася в цій реальності, хоча його фізичне тіло загинуло. Душа Артеміса зараз має вільно літати,— ектоплазменним, ефірним організмом.

Батлер ледь не спіткнувся об власну ногу.

— Ти хочеш сказати, що Артеміс — привид? — обернувся він до Холлі, очікуючи від неї прямої відповіді. — Він справді сказав, що Артеміс — привид?

— Берсерки були примарами цілих десять тисяч років,— відповіла Холлі, направляючи візок вниз по схилу.— Так працює закляття. Якщо вони протрималися стільки часу, можливо, що Артеміс уже якось зберігся за якісь шість місяців.

— Можливо? — сказав Батлер.— І тільки?

Фоулі вказав на точку біля башти.

— Можливо — це оптимістично сказано. Я б уважав за краще сказати «малоймовірно».

Холлі відстебнула замки контейнера-холодильника, укріпленого на візку.

— Добре, порозуміємося на тому, що досягати маловірогідного — фішка Артеміса Фаула,— промовила вона.

Батлер підняв важку кришку контейнера, і в нього перехопило дух від того, що він побачив всередині — незважаючи на те що охоронець очікував побачити саме це. У контейнері, всередині прозорого кокона, лежав клон Артеміса — легкий пластик кокона колихався від його дихання.

— Артеміс, — ахнув Батлер.— Це він, один-в-один.

— Мені довелося поворожити з теплицею,— зауважив Фоулі, відключаючи клона від системи життєзабезпечення.— І в мене не було доступу до власної лабораторії, тому у клона на лівій нозі вийшло шість пальців. Але, погодься, вийшло непогано для клона, вирощеного, можна сказати, в підВратті. Ніколи не думав, що визнаватиму це, але Опал Кобой створила чудову технологію.

— Йому... йому зараз п'ятнадцять, правильно?

Фоулі пірнув у переплетення поживних трубок, щоб приховати своє обличчя.

— Якщо чесно, то часові налаштування виявилися трохи неточними, отже клон вийшов трохи старшим. Але не хвилюйся, я піддав його повній обробці — підтягнув шкіру, зачистив суглоби, зробив ін'єкції кісткового мозку. Навіть мізки йому змастив. Клянуся, його рідна мати не зможе знайти жодної відмінності.

Він потер долоні і змінив тему.

— Тепер до роботи. Покажіть мені місце, де помер Артеміс.

— Ось тут,— указала Холлі,— поряд з...

Слово «вежею» вона недоговорила, у неї перехопило горло, коли вона побачила казкові троянди на товстих стеблах, що згиналися точно над тим місцем, де впав мертвий Артеміс.

Троянди в маєтку Фаулів вирости там, де їх ніхто не саджав, і вишикувалися у формі ідеально точної спіралі біля підніжжя круглої вежі. Їх незвичайні глянцево помаранчеві пелюстки було видно з інших ділянок, і Джульєтті було доручено стежити за тим, щоб ніхто з фермерів не посмів навіть доторкнутися хоча б до одного стебла.

Через поширення останнім часом чуток про «маленький народ» працюючі на ділянках фермери назвали ці квітки «ельфійськими

трояндами», самі не підозрюючи, наскільки точна ця назва.

Батлер ніс загорнутого клона на руках і несподівано згадав про те, як дев'ять років тому так само, слухаючи шелест високих трав, ніс по цьому полю декого іншого, Артеміса.

— Тоді це була Холлі.

Його спогади перервав голос Фоулі: «Батлере, ти повинен покласти тіло в троянди. У самий центр спіралі. Без систем життєзабезпечення процес відродження почнеться в лічені хвилини».

Батлер обережно поклав клона всередину спіралі, на м'який клаптик землі, де його не подряпають колючки троянд.

Холлі опустила на коліна, щоб розстебнути блискавку кокона. Вона відкинула розкриті клапани в боки — всередині лежало нове тіло Артеміса в лікарняній піжамі. Дихання клона було переривчастим, а чоло вкрилося крапельками поту.

Фоулі швидко нахилився над клоном, випрямляючи його кінцівки і нахилиючи голову назад, щоб звільнити повітряні шляхи.

— Троянди,— сказав він.— Це знак того, що тут присутні залишки магічної сили. Готовий битися об заклад, вони точно повторюють обриси оригінальної руни Брюна Фадея.

— Ти зв'язуєш усі свої сподівання з квітковою клумбою, що виросла посеред галявини?

— Ні, Батлере, зрозуміло, ні. Але Брюн Фадей володів могутньою магією, і за її підтримки душа Артеміса цілком могла проіснувати останні кілька місяців.

— А якщо все це не спрацює, Холлі? — схилив свою коротко стрижену голову Батлер.— Що, коли я дозволив Артемісу померти?

Холлі швидко обернулася і зрозуміла, як напружені зараз усі нерви Батлера. Півроку він відмовлявся повірити у смерть Артеміса і не зможе пробачити собі, якщо той не повернеться до життя.

«Якщо все це дійсно не спрацює, Батлеру ніколи не видертися»,— зрозуміла вона.

— Це спрацює! — сердито сказала Холлі.— І давайте менше слів, більше діла. Скільки у нас часу, Фоулі?

— Без систем життєзабезпечення клон зможе протягнути близько п'ятнадцяти хвилин.

Батлер зрозумів, що часу на сперечання немає. Він повинен і буде робити все від нього залежне, щоб усе вдалося.

— Добре, Холлі,— промовив він, стаючи по стійці «струнко».— Що я маю робити?

Холлі присіла навпочіпки за метр від клона, обхопивши пальцями стебла троянд, не звертаючи уваги на колючки, що дряпали її шкіру.— Все вже зроблено. Тепер Артемід або повернеться, або ми знову втратимо його, і цього разу назавжди.

— І щось важливе в собі ми втратимо теж,— подумки додав Батлер.

Вони чекали, але нічого незвичайного не відбувалося. Співали птахи, в живоплоті шелестів вітер, із полів доносився звук працюючого трактора. Холлі почала турбуватися і тягнути із землі стебла квіток. Батлер стояв, невідривно дивлячись в обличчя клона, і згадував дні, проведені зі своїм шефом.

«Таких людей, як Артемід, ніколи не було,— думав він.— Хоча через його витівки моя служба ніколи не була легкою. Батлер посміхнувся.— Артемід завжди намагався прикрити мені спину, хоча насилу дотягувався до неї».

— Холлі, — тихо сказав він. — Нічого не відбувається...

Тут вітер змінив напрям, і Батлер несподівано вловив аромат троянд. Холлі підповзла до його колін.

— Ні, щось відбувається, мені здається, щось відбувається.

Вітерець зірвав кілька рожевих пелюсток і закрутив їх, піднімаючи в небо. Потім усе нові й нові пелюстки закружляли уздовж всієї помаранчевої спіралі, швидко оголюючи всі квітки. Пелюстки піднімалися в повітрі, немов метелики, пурхаючи, виблискуючи, заповнюючи собою небо, закриваючи сонце.

— Артемісе! — покликав Батлер.— Відгукнися!

— Невже йому це вдалося? Невже настав вирішальний момент у долі Артеміса Фаула?

Пелюстки кружляли з шумом, що нагадували зітхання, а потім несподівано, немов камінчики, падали вниз. Клон залишався нерухомим.

Холлі повільно присунулася, немов заново навчаючись триматися на ногах, потім опустила на коліна й обхопила руку клону.

— Артемісе,— благально покликала вона. Артемісе, прошу тебе.

Як і раніше — нічого. Клон навіть не дихав.

Забувши про свої повсякчасні бездоганні манери, Батлер відсунув

Холлі вбік.

— Пробачте, капітане. Це моя парафія.

Він став на коліна поруч з блідим клоном і приклав свою долоню до його серця. Воно не билось.

Батлер відхилив голову клона назад, затиснув тому ніс і з силою видихнув в його нерухомі легені.

І почув під своєю долонею боязкий удар серця.

— Холлі, мені здається,— Батлер відкинувся назад,— мені здається, це спрацювало.

Холлі підбралася ближче по килиму з рожевих пелюсток.

— Артемісе,— настійно покликала вона.— Артемісе, повертайся до нас.

Клон двічі повільно зітхнув, потім: зробив ще кілька швидких судомних вдихів, і, нарешті, Артеміс розплющив очі. Обидва ока в нього тепер були однаковими, пронизливо-блакитними. Спочатку вони висловлювали шок, біль і здивування, а потім широко розкрилися, наче крила нічного метелика.

— Спокійно,— сказала Холлі. — Тепер ти в безпеці.

Артеміс насупився, намагаючись зосередитися. Було видно, що його пам'ять ще не повернулася до нього, і він, очевидно, не пам'ятав людей, які схилилися над ним.

— Відійдіть,— промовив він.— Ви не знаєте, з ким маєте справу.

— Ми знаємо тебе, Артемісе,— відповіла Холлі, беручи його за руку.— А ти знаєш нас. Постарайся згадати.

Артеміс спробував, і поступово туман у його мозку почав розсіюватися.

— Ви-и...— протягнув він невпевнено. Ви мої друзі?

— О, так,— полегшено видихнула Холлі.— Ми твої друзі. А тепер нам потрібно винести тебе звідси, поки місцеві фермери не прийшли і не побачили, що недавно померлого спадкоємця маєтку відносять ельфи.

Батлер допоміг Артемісові підвестися на ноги, на яких він поки що дуже невпевнено тримався.

— Гаразд, сідай,— підставив Артемісу свою широку спину Фоулі.— Але тільки на один цей раз.

Батлер посадив Артеміса на спину кентаврові і сказав, підтримуючи його своєю величезною долонею:

— Ти змусив мене похвилюватися, Артї. І твої батьки зовсім пригнічені. Але подивимося, що з ними буде, коли вони побачать тебе.

Поки вони йшли через поле, Холлі показувала Артемісу місця їхніх недавніх боїв, сподіваючись розбудити його пам'ять.

— Скажи мені,— слабким голосом запитав Артеміс,— звідки я знаю тебе?

І тоді Холлі почала розповідати йому все з самого початку: «Усе почалося одного разу влітку в місті Хошимін. Спека в ньому стояла неймовірна. Зайве говорити, що Артеміс Фаул не став би миритися з такими незручностями, не будь на те вагомих причин. Дуже важливих для його плану...»